

1424 121 511 2 6
શ્રી સ્વામિનાથજી વિજયને
વચનામૃત

એકીકરણ

અંક રજો વિષય રજો અને રજો

(જાગ્યાનુ સ્વરૂપ તથા મહિમા ઉપાસના)

(શ્રીજી મહારાજના સર્વોપરિપક્ષાની તથા (સર્વ
અવતારના કારણ) અવતારીપક્ષાની સમજુતી સહિત.)

ક્રીંમત રૂ. ૦-૮-૦.

ઠાકર માણેકલાલ ભાઈશંકર

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૨૫૧-૦ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ ૫૨૫૧૧૮૧.૨૨૩૧૩૨૫૧

વિષય ૫૨૦૮૪ : ૨૪

શ્રી સ્વામિનારાયણો વિજયતે
વચનામૃત એકીકરણ

અંક રજો વિષય રજો અને રજો

(ભગવાનનું વરૂપ તથા મહિમા)
દિપાસના

(શ્રીજી મહારાજના સર્વોપરિપણાતી તથા (સર્વ
અવતારના કારણ) અવતારીપણાની સમજુતી સહિત

અનુવાદક અને પ્રકાશક

ડાકર માણેકલાલ ભાઈશંકર મહેમહાવાહવાળા

ઉડવાડા રેલ્વે સ્ટેશન

મીસ્ટ્રી કાનજી રૂડાની ચાલમ્

(સર્વ હુકમ સ્વામિન)

સંવત ૧૯૮૨

પ્રત ૧૦૦૦

કૃતિમત રૂ. ૦-૮-૦

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કૌપીયર્થ-સંગ્રહ

અધ્યક્ષ પ્રસીદ્ધ કરનાર:- ઠાકર માણેકલાલ ભાઈશંકર

મહેમદાવાદવાળા

છાપવાડા રેલ્વે સ્ટેશન-મીસ્ત્રી કાનજી રૂડાની ચાલમાં

મુદ્રક:- ખંડુભાઈ રામભાઈ નાયક

મુદ્રણસ્થાન:- થી ન્યુ સમાચાર પ્રી. પ્રેસ ખપાટીઆ ચકલા
મુરત

શ્રી સ્વામિનારાયણાય નમો નમઃ

પ્રસ્તાવના

વચનામૃત એકીકરણ પ્રથમ વિભાગ પૈકીનો “ ભગવાનનો નિશ્ચય ” એ નામનો પહેલો વિષય મેં થોડા વખત પર બહાર પાડ્યો છે જેની ઘણી ખરી નકલો દુક વખતમાં ગયી ગઈ છે. આ પહેલો વિષય વાંચી જોવાથી સત્સંગીઓને ‘વચનામૃત એકીકરણ’ ગ્રંથની ઉપયોગિતા વિષે વિવેક જાત્રી થઈ છે અને તેથી “ પ્રથમ-વિભાગ ” ના માગણી ઘણા હરિજનો તરફથી થાય છે.

આ ગ્રંથનાં તેર ફારમ છપાઈ ગયા પછી કેટલીક અનિર્વાર્ય વ્યવહારીક અડચણો આવવાથી છ માસ સુધી છાપવાનું કામ તદ્દન બંધ પડ્યું હતું જેથી ‘પ્રથમ વિભાગ’ બહાર પડતાં હજી થોડો વિલંબ થયો માટે આ ગ્રંથના અગાઉના આદ્યક થઈ જંઓએ પાતાનાં નામ નોંધાવ્યાં છે તેમને હજી થોડો વખત થોમવું પડશે.

પ્રથમ વિભાગને ઢીલ થવાથી છપામ ગયેલા વિષયો બહાર પાડી દેવાનું યોગ્ય લાગવાથી આ બીજા અંક બહાર પાડ્યો છે જેમાં ‘ભગવાનનું’ સ્વરૂપ તથા મહિમા’ અને ‘ઉપાસના’ એ એ વિષયોનો સમાવેશ કરેલો છે.

આ બંને વિષયોમાં શ્રી હરિની મૂળ પ્રાસાદિકી વાણીમાંજ અનેક પ્રકારના તત્વજ્ઞાનનો સંગ્રહ કરેલો છે

જેથી તત્વે કરીને ભગવાનના સ્વરૂપને જાણવા ઇચ્છનાર મુમુક્ષુઓને આ અંક તત્તજ્ઞાનના એક ઈલાયદા સાહિત્ય તરીકે ઉપયોગી થઈ પડશે.

આ બંને વિષયોની મહત્તા વાંચક વર્ગને સહેજ સમજાય તેમ છે શ્રીહરિએ ગ. પ્ર. ૫૭માં કહેલું છે કે 'ભગવાનના સ્વરૂપનું જ્ઞાન ને 'ભગવાનનું મહાત્મ્ય જાણવું એ બે અસાધારણ મોક્ષના હેતુ છે' તથા સા. ૧ માં 'ભગવાનનું મહાત્મ્ય જાણવે કરીને વિષયની નિવૃત્તિ થાય છે.' તથા ગ. પ્ર. ૭૩ માં 'આત્મનિષ્ઠા અને ભગવાનની મૂર્તિનો મહિમા સમજ્યા થકી કોઈ પદાર્થને વિષે વાસના રહેતી નથી' વળી ગ. પ્ર. ૭૮ માં 'યથાર્થ ભગવાનનું મહાત્મ્ય સમજાય તો ભગવાન વિના બીજામાં હેન રાખે તો પણ રહે નહિ' તેમજ લો. ૧ માં 'ભગવાનનો મહિમા સારી પેઠે સમજવો એ અતિશય કામનું મૂળ ઉખડવાનો ઉપાય છે' છતાંદિ અનેક પ્રસંગોએ ભગવાનનો મહિમા સમજવાની મહત્તા અને તેથી થતું ફળ શ્રીહરિએ કહેલું છે.

વળી ગ. પ્ર. ૨૪માં કહેલું છે કે 'જેને યથાર્થ ભગવાનનો મહિમા જાણાણો ન હોય તેનાં હૃદયો અંતઃકરણ સે પોત પોતાના વિષયથકી યથાર્થપણે નિવૃત્તિ પામતાં નથી' તથા ગ. પ્ર. ૭૮માં 'ભગવાનનું મહાત્મ્ય યથાર્થ જાણ્યું નથી એટલે અસદ વાસના ટળેતી નથી' તથા

‘ભગવાનને વિષે ને ભગવાનની કથાને વિષે હેતુ થાતું નથી’ તેમજ ગ. મ. ૪ માં ‘ભગવાનની મૂર્તિનું મહાત્મ્ય જાણ્યા વિના બીજાં કોટી સાધન કરે તોપણ ભગવાનની મૂર્તિનું અખંડ ચિંતન થાતું નથી’. વળી લો. ૧૬ માં ‘મહાત્મ્ય સમજ્યા વિના માન જાતું નથી. છતાંદિ અનેક પ્રસંગોએ ભગવાનનો મહિમા યથાર્થ ન સમજવાથી રહેતી ખામીઓ પણ જણાવી છે જેથી જણાશે કે ભગવાનનો મહિમા યથાર્થ સમજવાની દરેક સન્સંગીને જરૂર છે અને ગ. છે. ૩૯માં આત્માના તથા પરમાત્માના સ્વરૂપના જ્ઞાનવાળાનેજ સત્સંગી જાણવો એમ કહેલું છે.

હવે ઉપાસના (સ્વરૂપ નિષ્ટા)ના વિષયના સંબંધમાં જોતાં શ્રીજી મહારાજને અક્ષરાતીત પુરણ પુરૂષોત્તમ સર્વ અવતારના કારણ અવતારીને સર્વેષી સમજવામાં કેટલાક હરીજનોને કાચપ રહી જાય છે. શ્રીજી મહારાજને અવતારના અવતારી સમજીનેજ આશરો કરવો એમ ગ. છે. ૩૬ માં વચનામૃતમાં કહેલું છે અને ગ. મ. ૯ માં બીજા અવતાર જેવા જાણે તો એનો દ્રોહ કર્યો કહેવાય એમ કહેલું છે. માટે શ્રીજી મહારાજના અવતારીપણાની સર્વને ચોખી સમજણ થાય એવાં શ્રીહરીનાં અનેક વચનોનો સંગ્રહ આ વિષયમાં કરેલો છે અને તે સધળાં વચનો વચનામૃતના પ્રમાણ સહિત હોવાથી સર્વ માન્ય છે.

વળી એ. મ. ૧૪ માં શ્રીહરિએ આજ્ઞા કરેલી છે જે દેહ છતે જે પ્રકારે આવું રહ્યું (શ્રીજી મહારાજનું સર્વોપરીપણ અને અવતારીપણ) સમજાય તેવો ઉપાય કરવો અને આ વાતને દેહનો અંત થાય ત્યાં સુધી પણ દિનદિન પ્રત્યે નવા ને નવી રાખજો અને જે જે ભગવાનની વાત કરો તે તે વાતને વિષે આ વાતનું બીજા લાવજો અને દેહ મૂકીને ભાગવતિ તનુએ કરીને પણ આજ વાર્તા કરવી છે. માટે શ્રીહારના અવતારી સ્વરૂપ વિષે યથાર્થ સમજણ મેળવી ઉપાસનાં દ્રઢ કરવી એ દરેક સત્સંગીને જરૂરનું છે.

કેટલાક હરિજનોને સમજદેશથી ભગવાનના નિશ્ચયનું તથા મહાત્મ્યનું અને ઉપાસનાનું બળ લાઇને ધર્મ, ભક્તિ, વૈરાગ્યાદિક શ્રીહરિની પ્રસન્નતાનાં સાધનો તરફ દુર્લક્ષ રહે છે. આ વિષયોમાં શ્રીહરિએ લિન્ન લિન્ન પ્રસંગોએ કહેલી સઘળી વાર્તાનું એકીકરણ કરેલું હોવાથી શ્રીહરિનો યથાર્થ અભિપ્રાય જાણવામાં આવે છે અને ધર્માદિક સાધનોની પણ જરૂરીઆત જણાય છે અને કોઈ પ્રકારે સમજણમાં ખામી રહેતી નથી તેથી આશા છે કે દરેક સત્સંગી આ અંકની એક નકલ અવશ્ય રાખશે અને આ ગ્રંથને ઉત્તેજન આપશે.

ઉદ્ધવાડા રેલ્વે સ્ટેશન	} . લી. સેવક
મીસ્ટ્રી કાનજીરડાની ચાલીમાં	
તા. ૧૫ ડીસેમ્બર ૧૯૨૫	ઠાકર માણેકલાલ ભાઈશંકર
	મહેમદાવાદવાળા.

અનુક્રમણિકા.

વિષય

૧૨.

૨. ભગવાનનું સ્વરૂપ તથા મહિમા ૧૬૭-૨૬૮

ભગવાન તથા મુક્ત અક્ષરધામમાં સદા દિવ્ય સાકાર

છે

... ૧૬૭

ભગવાનના અનાદિ મૂળ સ્વરૂપનું વર્ણન

... ૧૭૦

ભગવાન સંબંધી અલૌકિક સમ્પન્નું વર્ણન

... ૧૭૩

ભગવાન સર્વના કારણ છે

... ૧૭૬

ભગવાન સર્વના કર્તા છે

... ૧૮૪

ભગવાન સર્વથી સમર્થ છે

... ૧૮૬

ભગવાન કારકારણ રૂપે કેમ રહ્યા છે

... ૧૯૦

ભગવાનના પૃથ્વીને વિષે અવતાર

૧૯૭-૧૯૮

ભગવાનને અવતાર ધર્યાનું પ્રયોજન

... ૧૯૭

અવતાર ધરવાનો પ્રકાર

... ૧૯૯

વૈરાગ્યપુરુષ દ્વારાએ અવતારની સમજણ

... ૧૯૯

ભગવાન અક્ષરધામમાં રહ્યા થકાગર અનંત કંકાણે

અનંતરૂપે દેખાય છે

... ૨૦૦

ભગવાનનું અંતર્યામિપણું વ્યાપકપણું

... ૨૦૪

ભગવાનનું કર્મકળપ્રજ્ઞતાપણું

... ૨૦૭

ભગવાનનું સગુણ નિર્ગુણપણું

... ૨૧૦

ભગવાનનું અન્વયવ્યતિરેકપણું

... ૨૧૪

ભગવાનનું અદ્વિતિયપણું	...	૨૧૫
નાનાયણુને સહનેજ બીજામાં મોટપ કહેવાય છે	...	૨૧૬
નાનાયણુ જેવો કેમ થાતો નથી	...	૨૧૭
ભગવાનનો મહિમા અપાર છે	...	૨૧૮
નાનાયણુ ને મુક્તને સરખા કહેવાનું પાપ	...	૨૧૯
ભગવાન કર્તુ મકર્તુ ને અન્યથાકર્તુ છે	...	૨૨૦
ભગવાનનું અત્મા ને અક્ષર થકી વિવક્ષણુપણું	...	૨૨૧
ભગવાન સર્વના આત્માપણુ રહ્યા છે	...	૨૨૨
ભગવાનનું માયાએ કરીને નિર્લેપપણું	...	૨૨૪
ભગવાનને વિષે જ્ઞાનશક્તિ ક્રિયાશક્તિ ને ઇચ્છાશક્તિ કેમ સમજવી	...	૨૨૫
ભગવાનમાં અનેક કળા રહી છે	...	૨૨૭
મન વાણી થકી પર ને અગોચર ભગવાનને પ્રત્યક્ષ દેખાવાનો હેતુ	...	૨૨૭
ભગવાનની પ્રતિમા તથા સંતમાં ભગવાન અખંડ રહ્યા છે	...	૨૨૮
પરમેશ્વરનાજ અતિશય બળનો સમય	...	૨૨૮
ભગવાનનો મહિમા અધિક અધિક કેમ જણાતો જાય...	...	૨૨૯
ભગવાનનું સ્વરૂપનું સપ્ત જ્ઞાન ક્યારે થાય છે	...	૨૩૧
ભગવાનનું મહાત્મ્ય કોના થકી જણાય છે	...	૨૩૩
ભગવાનનો મહિમા કેમ વિચારવો	...	૨૩૪
ભગવાનનો મહિમા સમજવાની સાચા ભક્તની રીત	...	૨૩૫
ભગવાનનું ને સંતનું મહાત્મ્ય અખંડ રહેય તે કેમ જણાય	...	૨૩૬

ભગવાનનું મહાત્મ્ય સમજનારો કેમ સમજે તો	...	૨૩૬
ધર્મમાં રહેવાય	...	૨૩૬
કેવો મહિમા ધર્મ પાળવામાં અંતઃકાયરૂપ છે	...	૨૩૭
મહિમાવાળાને પણ દોષ નડ્યા વિના નહિ રહે	...	૨૩૮
ભગવાન સંબંધી સુખને કોણ પામે	...	૨૩૮
ભગવાન સંબંધી સુખનો અનુભવ ક્યારે થાય છે	...	૨૩૯
ભગવા તો મહિમા જાણુવાથી કૃણ	...	૨૪૦
ભગવાનનું મહાત્મ્ય સમજવામાં ખામીથી ન્યૂનતા	...	૨૬૨
ભગવાનને સર્વ કર્તા ન જાણુવાથી ન્યૂનતા (પાપ)	...	૨૬૪
પંડિતને ભગવાનનો મહિમા ન સમજવાનો હેતુ	...	૨૬૫
ભગવાનનું મહાત્મ્ય સમજનારા ભક્તને ધર્મની	...	૨૬૬
આવશ્યકતા	...	૨૬૬
મહિમાનો ઓથ લઈને મોળી વાત કરનારાને પ્રાયશ્ચિત	...	૨૬૭
ભગવાનનો મહિમા જાણ્યાજ નથી એમ ક્યાં સુધી	...	૨૬૭
કહેવાય	...	૨૬૭

૩. ઉપાસના. ૨૬૮-૩૩૬

ઉપસનાનું રૂપ	...	૨૬૮
ઉપાસના કોણે કરવી	...	૨૭૦
સાદારણી ઉપાસના કરવાની શ્રીદરિની આજ્ઞા	...	૨૭૦
ઉપાસનાની આવશ્યકતા	...	૨૭૦
કયા રૂપરૂપના ઉપાસના કરવી	...	૨૭૩
ઉપાસનામાં પતિવ્રતાપણાની ટેક	...	૨૭૭
ઉપાસના દ્રઢ કેમ થતી ગાય	...	૨૮૦

ઉપાસનાના બળવાળાની સમજણ	...	૨૮૨
દ્રઢ આશરાવાળાએ (ઉપાસનાવાળાએ) કેમ વર્તે	...	૨૮૨
ઉપાસનાની પુષ્ટિનો હેતુ	...	૨૮૩
દંભી ઉપાસનાવાળો કોણ	...	૨૮૪
ઉપાસના રહિતના સંગનો ત્યાગ કરવાની શ્રીહરિની આજ્ઞા	...	૨૮૪
ઉપાસનાની દ્રઢતાવાળાને ફળ પ્રાપ્તિ	...	૨૮૪
સંશયવાળાને ન્યૂનતા	...	૨૮૫
ઉપાસનાના યોગ્ય અને અયોગ્ય ભેદની સમજણ	...	૨૮૬
સાકારનિષ્ઠા	૨૮૭-૩૦૨	
સાકાર સ્વરૂપનું પ્રતિપાદન (નિરૂપણ)	...	૨૮૭
સાકાર સ્વરૂપમાં આશંકાઓનું સમાધાન	...	૨૮૭
સાકારની પરિષદવ નિષ્ઠાવાળાનાં લક્ષણ	...	૨૮૭
સાકારનિષ્ઠા કોનાથકી પમાય છે	...	૨૮૭
ભગવાનના સ્વરૂપ સમર્થી મૂર્ખની સમજણ	...	૨૮૮
સાકારની નિષ્ઠાવાળાની મદત ને તેને ફળ	...	૨૮૮
સાકારની નિષ્ઠારહિત (નિરાકારની નિષ્ઠાવાળા) ને ન્યૂનતા	...	૩૦૧
ભગવાનને વિષે સ્વામીસેવકપણું	૩૦૩-૩૦૬	
અક્ષરધામમાં મુક્ત ભગવાનની સેવામાં રહે છે	...	૩૦૩
અક્ષરધામમાં નારાયણ ને મુક્તમાં ભેદ	...	૩૦૪
સ્વામિસેવકને ભાવે અક્તિ ઉપાસના કરવાની શ્રીહરિની આજ્ઞા	...	૩૦૮

નારાયણને મુક્તને સરખા કહેનારને પાપ ને તેના

સંગનો નિષેધ

... ૩૦૯

શ્રીજી મહારાજને સર્વ અવતારના કારણ અવતારી ને
સર્વોપરી સમજવા વિષે (સ્વરૂપનિષ્ઠા) ૩૦૯-૩૦૬

શ્રી હરિને અવતારી સમજવાની આવશ્યકતા

... ૩૧૦

અવતારી ને સર્વોપરિ સમજવાની રીત ૩૧૧-૩૨૪

ભૂત ભવિષ્ય ને વર્તમાન તથા કાળનાં સર્વ અર્થના

કર્તા પ્રગટ ભગવાન (શ્રીજી મહારાજ) છે

... ૩૧૧

શ્રી કૃષ્ણાવતારને વિષે સર્વોપરિચિન્તાનું કારણ કહીને

પ્રગટ ભગવાનને (શ્રીજી મહારાજને) સર્વોપરિ

ને સર્વના કારણ કહ્યા છે

... ૩૧૨

વાસુદેવ (શ્રી કૃષ્ણ પં. ૬) ની ઉપાસના કરતાં

પુરૂષોત્તમની ઉપાસના અધિક છે

... ૩૧૪

શ્રીમદ્ ભાગવતમાં કહ્યા જે વાસુદેવ (શ્રી કૃષ્ણ) તેના

પણ કારણ શ્રીજી મહારાજ છે

... ૩૧૪

મન્થ કન્થાદિક અવતારનું અવતારી તે ભગવાનનું

ગોલોકવાસી શ્રી કૃષ્ણ સ્વરૂપ છે ને પ્રગટભગવાન

(શ્રીજી મહારાજ) રામકૃષ્ણાદિક સર્વ અવતારના

અવતારી ને બ્રહ્મપુર ગોલોકાદિક સર્વ પામના

પતિ છે.

... ૩૧૫

સર્વે અવતારના કારણ અક્ષરાતીત પુરૂષોત્તમ નારાયણ

(શ્રીજી મહારાજ) છે

... ૩૧૬

શ્રી કૃષ્ણને વિષે હેત ને અક્ષરધામમાં પુરૂષોત્તમ નારાયણની મૂર્તિને વિષે ઉપાસના કહીને તેનેજ સર્વોપરિ કહ્યા છે	...	૩૧૮
વૈકુંઠ ગોલોટાદિક સર્વે કરતાં ભગવાનના અક્ષર ધામનું સુખ અતિ અધિક કહ્યું છે	...	૩૧૯
ભગવાનના અક્ષર ધામની પ્રાપ્તિ ખીજાં ધામની પ્રાપ્તિ કરતાં દુર્લભ છે	...	૩૨૦
શ્રીજી મહારાજ અક્ષરાતીત પુરૂષોત્તમ નારાયણ અવતારી છે	...	૩૨૦
શ્રીજી મહારાજને વિષે અવતારીપણાની નિષ્ઠાવાળાને કળ...	...	૩૨૪
અવતારીપણાની વાતોનો વિશેષ મહિમા અને તે વાતો સમજવાની શ્રીહરિની આજ્ઞા	...	૩૨૭
ભગવાનનું અવતારી સ્વરૂપ યથાર્થ સમજાયું હોય તેનાં લક્ષણ	...	૩૨૯
સ્વરૂપનિષ્ઠામાં (અવતારી સમજવામાં) ખામીવાળાને ન્યૂતતા	...	૩૩૦
સ્વરૂપનિષ્ઠાના બળાને પ્રતાપ	...	૩૩૧
સ્વરૂપનિષ્ઠા આગળ ધર્મને ગૌણ કહવાનો હેતુ	...	૩૩૩
સ્વરૂપનિષ્ઠા દ્રઢપણે શીખ્યાથી ધર્મનિષ્ઠા દ્રઢપણે રહેશે	...	૩૩૪
શ્રીહરિના સર્વે અવતાર પ્રત્ય છે	...	૩૩૫

૨. ભગવાનનું સ્વરૂપ તથા મહિમા

ભગવાન તથા મુક્ત અક્ષરધામમાં સદા દિવ્ય સાકાર છે.

અક્ષરધામને વિષે શ્રી કૃષ્ણ પુરૂષોત્તમ નારાયણ તે સદા વિરાજમાન છે. અને એ અક્ષરધામને વિષે અક્ષરના સાધર્મ્યપણાને પામ્યા એવા અનંત કોટી મુક્ત રહ્યા છે. તે સર્વે પુરૂષોત્તમના દાસ ભાવે વર્તે છે. ગ્ર. પ્ર. ૨૧

અક્ષરધામને વિષે પુરૂષોત્તમ ભગવાન પોતે દિવ્ય-રૂપે કરીને સદા વિરાજમાન છે. ગ. પ્ર. ૬૩

શરીરી એવા જે પુરૂષોત્તમ ભગવાન તે તે સદા દિવ્ય મૂર્તિમાન છે. ગ. પ્ર. ૬૪

પુરૂષોત્તમ એવા જે ભગવાન તે જે તે કોટી સૂર્ય ચંદ્ર સરખું તેજોમય એવું પોતાનું અક્ષરધામ તેને વિષે સદા દિવ્યાકાર થકા વિરાજમાન છે. અને પ્રજ્ઞરૂપ એવા જે અનંત કોટી મુક્ત તેમણે સેવ્યાં છે ચરણ કમળ જેમનાં એવા છે. ગ. પ્ર. ૭૧

ભગવાન દિવ્યરૂપ અગોચર થકા પોતાના અક્ષરધામને વિષે રહ્યા છે અને એ ભગવાન મહારાજાધિરાજ છે ને દિવ્ય-રૂપ એવી જે અસંખ્ય સમૃદ્ધિ તથા અસંખ્ય પાર્ષદ તેણે યુક્ત છે ને અનંત કોટી પ્રજાંડના પતિ છે. પં. ૪

આત્યંતિક પ્રલય થાય છે ત્યારે પણ ભગવાન ને ભગવાનના ભક્ત તે દિવ્ય સાકારરૂપે કરીને અક્ષરધામને વિષે દિવ્ય ભોગને ભોગવતા થકા રહે છે અને તે ભગવાનનું રૂપ ને ભગવાનના ભક્તનાં રૂપ તે અનંત સૂર્ય ચંદ્રના પ્રકાશ સરખાં પ્રકાશે યુક્ત છે. પં. ૭

શ્રી રામાનુજનો એમ મત છે જે જીવ, માયા ને પુરુષોત્તમ એ ત્રણે નિત્ય છે ને પુરુષોત્તમ છે તે જીવ માયાના નિયંતા છે ને સર્વના કારણ છે ને પોતાના અક્ષરધામને વિષે સદા દિવ્ય આકાર થકા વિરાજમાન છે ને સર્વે જે અવતાર તે તેના છે. લો. ૧૪

સર્વથી પર એક મોટો તેજનો સમૂહ છે. તે તેજનો સમૂહ અધો ઉર્ધ્વ તથા ચારે કોરે પ્રમાણે રહિત છે ને અનંત છે ને તે તેજના સમૂહના મધ્ય ભાગને વિષે એક મોટું સિંહાસન છે ને તેની ઉપર દિવ્ય મૂર્તિ એવા જે શ્રી નારાયણ પુરુષોત્તમ ભગવાન તે વિરાજમાન છે ને તે સિંહાસનને ચારે કોરે અનંત કોટી મુક્ત બેઠા થકા તે નારાયણનાં દર્શન કરે છે. લો. ૧૪

ભગવાન શ્રી કૃષ્ણ પુરુષોત્તમ છે તે તો રાજધિરાજ છે અને અખંડ મૂર્તિ છે અને પોતાનું અક્ષરધામ રૂપી જે તખત તેને વિષે સદા વિરાજમાન છે. ગ. મ. ૬૪

ભગવાનનું બ્રહ્મપુર ધામ છે તેને વિષે ભગવાન સદાય સાકારમૂર્તિ વિરાજમાન છે અને ભગવાનના ભક્ત પણ

એ ભગવાનના ધામમાં મૂર્તિમાન થકા ભગવાનની સેવાને વિષે રહે છે. ગ. છે. ૭

તેજોમય એવું જે અક્ષરબ્રહ્મ તેને વિષે મૂર્તિમાન એવા તે પુરુષોત્તમ ભગવાન ને તે ભગવાનના જે ભક્ત તે સંઘાથે અખંડ પ્રીતિ જોડી રાખી છે. ગ. મ. ૫૦

પૃથ્વી આદિક ચાર ભૂત વિના એકલોજ આકાશ હોય અને જેટલા આકાશને વિષે તારા છે તેટલા ચંદ્રમા હોય ને તેનો જેવો પ્રકાશ થાય તેવો ચિદાકાશનો પ્રકાશ છે અને તે ચિદાકાશને મધ્યે સદાય ભગવાનની મૂર્તિ વિરાજમાન છે. વર. ૯

અનંત કોટી સૂર્ય ચંદ્રમા ને અગ્નિ તે સરખું પ્રકાશમાન એવું જે અક્ષરધામ તેને વિષે શ્રી પુરુષોત્તમ ભગવાન સદા દિવ્ય મૂર્તિ થકા વિરાજમાન છે. વર. ૧૨

એક ચૈતન્ય તેજનો રાશી છે ને તેના મધ્યને વિષે શ્રી પુરુષોત્તમ ભગવાનની મૂર્તિ સદા વિરાજમાન છે. ગ. છે. ૩૦

કોટી કોટી ચંદ્રમા સૂર્ય આગ તેના જેવો તેજનો સમૂહ છે ને તે તેજનો સમૂહ સમુદ્ર જેવો જણાય છે એવું બ્રહ્મરૂપ તેજોમય જે ભગવાનનું ધામ તેને વિષે પુરુષોત્તમ ભગવાનની આકૃતિ રહી છે ને તે આકૃતિમાંથી એ પોતે ભગવાન અવતાર ધારે છે અને એ ભગવાન કેવા છે તો ક્ષર અક્ષર થકી પર છે ને સર્વ કારણના પણ કારણ છે.

ને અક્ષરરૂપ એવા જે અનંત કોટી મુક્ત તેમણે સેવ્યાં છે
ચરણ કમળ જેનાં એવા છે. ગ. છે. ૩૧

પુરૂષોત્તમ ભગવાનને પ્રદક્ષિણયોગિના સમૂહને વિષે
અનાદિ સાકાર મૂર્તિ સમજવા ને તેનાજ સર્વ
અવતાર છે. ગ. છે. ૩૬

ભગવાનના અનાદિ મૂળ સ્વરૂપનું વર્ણન

વેદ, પુરાણ, મહાભારત, સ્મૃતિયુ ઇત્યાદિક જે શાસ્ત્ર
તેને વિષે ભગવાનનું સનાતન અનાદિ દિવ્ય એવું જે મૂળ
સ્વરૂપ પોતાના અક્ષરધામમાં રહ્યું છે તે કહ્યું છે. ત ભગ-
વાન કેવા છે તે આ ચક્ષુ ઇન્દ્રિયે કરીને તીકામાં આવે છે
જે ચર્તિકચિત્ રૂપ તે જેવા નથી. અને શ્રવણે કરીને સાંભ-
ળ્યામાં આવે છે જે કાંઈ શબ્દ માત્ર તે જેવો એ ભગ-
વાનને શબ્દ નથી. અને ત્વચાએ કરીને સ્પર્શમાં આવે
છે જે સ્પર્શ તે જેવો એનો સ્પર્શ નથી. અને નાસિકાએ
કરીને સુગંધમાં આવે છે જે સુગંધ તે જેવો એનો સુગંધ
નથી. અને જીભાએ કરીને વર્ણન કર્યામાં આવે એવા પણ
એ ભગવાન નથી. અને મનના સંકલ્પમાં
આવે એવા નથી. તથા ચિત્તના ચિંતનમાં આવે એવા
નથી. તથા શુદ્ધિના નિશ્ચયમાં આવે એવા નથી. તથા
અહંકારે કરીને અહંપણું ધરાય એવા નથી જે એ ભગવાનનો
હું છું ને એ મારા છે. એવી રીતે ઇન્દ્રિયો અંતઃકરણને
અગોચર એ ભગવાન રહ્યા છે.

અને એ લગવાનનો જેવો આકાર છે તેવો આ પ્રહ્લાંડમાં કોઈનો આકાર નથી જેની એને ઉપમા દેઈએ કેમજે આ પ્રહ્લાંડમાં જેટલા પુરૂષ પ્રકૃત થકી ઉત્પન્ન થયા જે આકાર તે સર્વે માયિક છે અને લગવાન છે તે હૃદય છે ને અમાયિક છે માટે એ બેયને વિષે અતિશય વિલક્ષણપણું છે તે સારૂ એને ને એને સાદ્રશ્યપણું કેમ થાય? જેમ મનુષ્યને કહીએ જે આ માણસ ભેંસ જેવો છે; સર્પ જેવો છે, ચરકલા જેવો છે, ગધેડા જેવો છે, ફૂતરા જેવો છે, કાગડા જેવો છે, હાથી જેવો છે; એવી ઉપમા મનુષ્યને સંભવે નહિ કેમજે મનુષ્ય થકી એ બીજા જે સર્વે તે વિજાતી છે. અને મનુષ્ય મનુષ્યમાં પણ અતિશય સાદ્રશ્યપણું નથી જેની ઉપમા એમ દેઈએ જે આ તે આ જેવોજ છે અને જો તે તે જેવોજ હોય તો તેની ઓળખાણ કેમ થાય માટે મનુષ્ય મનુષ્ય સજાતી છે તેને વિષે પણ સાદ્રશ્યપણું અત્યંત છે નહિ. જુઓને આ ભગો મુજો બે સરખા કહેવાય છે પણ ઝાઝા દિવસ ભેગા રહીએ તો ઓળખાઈ જાય જે આ ભગો છે ને આ મુજો છે માટે જો વિલક્ષણતા ન હોય તો ઓળખાય કેમ? માટે મનુષ્ય મનુષ્યમાં પણ અતિ સાદ્રશ્યપણું નથી તો માયિક અમાયિકને વિષે સાદ્રશ્યપણું કેમ આવે જેની ઉપમા લગવાનને દેઈએ. કાંજે લગવાન છે તે ઇદ્રિયો અંતઃકરણને અગોચર છે એમ સર્વ શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે. જે એ લગવાન

જ્યારે જીવને પોતાનું દર્શન દેવાને ન ઇચ્છે ત્યારે તો આવી રીતે દિવ્યરૂપ અગોચર થકા પોતાના અક્ષરધામને વિષે રહ્યા છે. પં. ૪

ભગવાન તો સચ્ચિદાનંદ રૂપ છે ને તેજોમય મૂર્તિ છે. અને જેના એક એક રોમને વિષે કોટી કોટી સૂર્ય જેવો પ્રકાશ છે. ને કોટી કોટી કામને પણ લલ્લમ પમાડે એવા તે ભગવાન રૂપાળા છે. અને અનંત કોટી પ્રજાકાંડના પતિ છે, રાજાધિરાજ છે, સર્વના નિયંતા છે, સર્વના અંતર્યામિ છે, અને અતિશય સુખ સ્વરૂપ છે, ને જેના સુખની આગળ અનંત રૂપવાન સીધુંને જોયાનું જે સુખ તે તુચ્છ થઇ જાય છે. અને આ લોક પરલોક સખંધી જે પંચ વિષયનાં સુખ તે ભગવાનની મૂર્તિના સુખ આગળ તુચ્છ થઇ જાય છે. એવું ભગવાનનું સ્વરૂપ છે તે સ્વરૂપ સદા દ્વિભુજ છે ને પોતાની ઇચ્છાએ કરીને ક્યારેક ચતુર્ભુજ પણ જણાય છે અષ્ટભુજ પણ જણાય છે ને સહસ્રભુજ પણ દેખાય છે ને તેજ ભગવાન મન્ય કન્ય વારાહાદિક રૂપને તથા રામકૃષ્ણાદિક રૂપને કોઇક કાર્યને અર્થે ધારણ કરે છે પણ જે એ પોતાનું મૂળરૂપ છે તેને તજીને એ અવતારનું ધારણ નથી કરતા. લો. ૧૮

તેજને વિષે એક ભગવાનની મૂર્તિ દેખાય છે તે અતિ પ્રકાશમય છે ને તે મૂર્તિ ઘનશ્યામ છે તોપણ અતિશય તેજ કરીને શ્યામ નથી જણાતી અતિશય શ્વેત જણાય છે

ને તે મૂર્તિ દ્વિભુજ છે અને તે મૂર્તિને બે ચરણ છે અને અતિશય મનોહર છે પણ ચારભુજ કે અષ્ટભુજ કે સહસ્ર-ભુજ તે એ મૂર્તિને નથી. એ મૂર્તિ તો અતિ સૌમ્ય છે અને મનુષ્યના જેવી આકૃતિ છે ને દિશોર છે તે એ મૂર્તિ ક્યારેક તો એ તેજમાં ઉભી દેખાય છે ને ક્યારેક બેઠી દેખાય છે ને ક્યારેક હરતી કરતી દેખાય છે. ને એ મૂર્તિને ચારે કોરે મૂકતનાં મંડળ ભરાઈને બેઠાં છે તે સર્વે મૂકત છે તે એક નજરે તે ભગવાનની મૂર્તિ સામું જોઈ રહ્યા છે. અને એજે એકરસ તેજ છે તેને આત્મા કહીએ તથા પ્રજ્ઞા કહીએ ને અક્ષરધામ કહીએ અને એ પ્રકાશને વિષે જે ભગવાનની સૂતિ છે તેને આત્માનું તત્વ કહીએ તથા પરબ્રહ્મ કહીએ તથા પુરૂષોત્તમ કહીએ. તેજ ભગવાન રામકૃષ્ણાદિક રૂપે કરીને પોતાની ધરિયાએ જીવુંના કલ્યાણને અર્થે જુગ જુગને વખે પ્રગટ થાય છે. અને એ અક્ષરાતીત જે પુરૂષોત્તમ ભગવાન છે તેજ સર્વ અવ-તારનું કારણ છે અને સર્વે અવતાર પુરૂષોત્તમમાંથી. પ્રગટ થાય છે અને પાછા પુરૂષોત્તમને વિષે લીન થાય છે.

ગ. મ. ૧૩

ભગવાન સાંખ્યી અદ્વૈતિક સુખનું વર્ણન.

ભગવાનનું જેવું રૂપ છે તેવું આ પ્રજ્ઞાંડમાં પ્રજ્ઞાંદિક સ્તંભ પર્યંત કોઈનું રૂપ નથી જે જેની એને ઉપમા દેઈએ

તથા એનો જેવો શબ્દ છે તેવો બીજો આ પ્રહ્લાંડમાં કોઇનો શબ્દ નથી જે જેની એને ઉપમા દેઇએ. અને એ ભગવાનનો જેવો સુગંધ છે તેવો આ પ્રહ્લાંડમાં કોઇનો સુગંધ નથી જે જેની એને ઉપમા દેઇએ તથા એ ભગવાનનો જેવો સ્પર્શ છે તેવો આ પ્રહ્લાંડમાં કોઇનો સ્પર્શ નથી જે જેની એને ઉપમા દેઇએ. તથા એ ભગવાનમાં જેવો રસ છે તેવો આ પ્રહ્લાંડમાં કોઇનો રસ નથી જે જેની એને ઉપમા દેઇએ.

પં. ૪

ગોત્રોક, વૈકુંઠ, શ્વેતદ્રિષ્પ તથા પ્રહ્લપુર તથા અનંત કોટી પ્રહ્લાંડના પતિ જે પ્રહ્લાદિક દેવ એ સર્વેના સ્વામી પુરંપાત્તમ ભગવાન છે અને તે ભગવાનનું જે એક નિમિષ માત્રનું દર્શન તે ઉપર અનંતકોટી પ્રહ્લાંડનાં જે વિષય સુખ છે તે સર્વેને વારી ફેરીને નાખી દેઇએ. અને ભગવાનના એક રોમમાં જેટલું સુખ રહ્યું છે તેટલું સુખ જો અનંત કોટી પ્રહ્લાંડનાં વિષય સુખ લેનાં કરીએ તોપણ તેના કોટીમા ભાગની બરાબર પણ થાય નહિ. અને જે ભગવાનનું અક્ષરધામ છે તેની આગળ બીજા જે દેવતાના લોક છે તેને મોક્ષધર્મને વિષે નર્ક તુલ્ય કહ્યા છે. સ્. ૧

અને એ ભગવાનના ધામના સુખ આગળ બીજા લોકમાં જે સુખ તે તો નર્ક જેવાં છે એમ મોક્ષધર્મમાં કહ્યું છે.

ગ. છે. ૨૮

જેમ કોઈક ભારે શાહુકાર હોય ને રસ્તાને બેથ કોરે છાયાને અર્થે ઝાડ રોપાવે છે તથા પાણીની પરબ ખંધાવે છે તથા સદામત કરાવે છે તે ગરીબ સારૂ કરાવે છે તેમ બ્રહ્મા શિવ અને ઇદ્રાદિક દેવ છે તે તો એ ભગવાનની આગળ જેવાં સડતાળાનાં રાંક હોય ને પીપરની ટેડી બાપ્રીને બાતા હોય તે જેવા ગરીબ છે તે બ્રહ્માદિક દેવ મનુષ્યના સુખને અર્થે ઉત્તમ એવા પંચ વિષય તે ભગવાને રચ્યા છે અને જેમ શાહુકારે સદામત ધર્મશાળાદિકમાં સુખ તેવાં રાંકને અર્થે રચ્યાં છે તે કરતાં તે શાહુકારના ઘરમાં સુખ તે અતિ ઉત્તમ હશે એમ જણાય છે તેમ એ ભગવાને બ્રહ્માદિકને અર્થે એનાં સુખ રચ્યાં છે તો પોતાના ધામમાં તો એ કરતાં અતિ ઉત્તમ સુખ હશે એમ બુદ્ધિવાળો હોય તેને જાણ્યામાં આવે છે.

અને સંસારમાં જે પશુ મનુષ્ય દેવતા ભૂત ઇત્યાદિક જ્યાં જ્યાં પંચ વિષય સંગ્રામી સુખ જણાય છે તે ધર્મે સહિત જે કિંચિત્ ભગવાનનો સંગ્રામ તેણે કરીને છે પણ પાંડે ભગવાનમાં જેવું સુખ છે તેવું કોઈને વિષે નથી. જેમ આ મશાલ બળે છે તે મશાલને સમીપે જેવો પ્રકાશ છે તેવો થોડક છેટે નથી ને તેથી ઘણું છેટે તો મૂળગા નથી તેમ બીજે ઠેકાણે તો કિંચિત્ સુખ છે ને અંપૂર્ણ સુખ તો ભગવાનના સમીપમાં રહ્યું છે.

સર્વ સુખમય મૂર્તિતો એ ભગવાનજ છે ને બીજે પંચ વિષયમાં જે સુખ તે તો એ ભગવાનના સુખનો કિંચિત્ લશ છે. ગ. છે. ૨૮

પશુના સુખથી મનુષ્યમાં અધિક સુખ છે ને તે કરતાં રાજાનું સુખ અધિક છે ને તેથી ઇંદ્રનું અધિક છે ને તેથી પ્રજાપતિનું ને તેથી પ્રજ્ઞાનું તેથી વૈકુંઠ લોકનું ને તેથી ગોલોકનું સુખ તે અધિક છે ને તેથી ભગવાનના અક્ષર-ધામનું સુખ અતિ આધિક છે ને તે ભગવાનના સુખ આગળ પ્રજ્ઞાદિકનું સુખ તો જેવું ભારે ગ્રહસ્થને ખારણે કોઇક રાંક ઠીકરું લઇને ગાગવા આવ્યો હોય તેના જેવું છે. પં. ૧

અને જેમ કોઇક ભારે ધનાઢય ગ્રહસ્થ હોય તે પોતાના ઘરમાં અનેક પ્રકારનાં ભોજન જમતો હોય ને તે જમીને ઊંચછ જે કાંઈક ખટકું રોટલો વધે તે કૂતરાને નાખે ત્યારે તે અતિશય તુચ્છ કહેવાય ને પાતે જમતો હોય તે મહાસુખમય કહેવાય તેમ ભગવને પ્રજ્ઞાંડુને વિષે અનેક જીવંતે પંચ વિષય સુખથી સુખ આપ્યું છે તે તો કૂતરાને નાખ્યો જે ખટકું રોટલો તેની પેઠે અતિ તુચ્છ છે ને પોતાને વિષે જે સુખ છે તે તો મહા મોટું છે.

ગ. છે. ૩૯

જેમ કોડી કરતાં પૈસામાં વધુ માલ છે ને તેથી રૂપી-આમાં વધુ માલ છે ને તેથી સોનામહોરમાં વધુ માલ છે

ને તેથી ચિંતામણીમાં વધુ માલ છે તેમ જ્યાં જ્યાં પંચ
વિષયનું સુખ છે તેથી ભગવાનના ધામમાં ભગવાનનું સુખ
અતિ અધિક છે. પ. ૧

ચિદાકાશને મધ્યે સદાય ભગવાનની મૂર્તિ વિરાજમાન
છે તે મૂર્તિને વિષે જ્યારે સમાધી થાય ત્યારે એક ક્ષણ
માત્ર ભગવાનના સ્વરૂપમાં સ્થિતિ થઈ હોય તે ભજનના
કરનારાને એમ જણાય જે હજાર વર્ષ પર્યંત મેં સમાધીને
વિષે સુખ ભોગવ્યું એવી રીતે ભગવાનના સ્વરૂપ સખંધી
જે નિર્ગુણ સુખ છે તે જણાય છે અને જે માયિક સુખ
છે તે બહુ કાળ ભોગવ્યું હોય તોપણ અંતે ક્ષણ જેવું
જણાય છે. માટે ભગવાનના સ્વરૂપ સખંધી જે નિર્ગુણ
સુખ છે તે અખંડ અવિનાશી છે ને માયિક સુખ છે
તે નાશવંત છે. વર. ૯

શબ્દ, સ્પર્શ, રૂપ, રસ ને ગંધ એ પંચ વિષય સખંધી
જે સુખ તે દિવ્યમૂર્તિ એવા જે ભગવાન પુરોહિતમ તેની
જે સુખમય મૂર્તિ તે રૂપ જે એક સ્થળ તેને વિષે રહ્યું
છે તે જો ભગવાનનો મૂર્તિનાં દર્શન કરતા હોઈએ તો
રૂપનું સુખ પ્રાપ્ત થાય ને બીજા જે સ્પર્શ આદિક ચાર
વિષય તેનું સુખ પણ પ્રાપ્ત થાય તે એકજ સમયને વિષે
થાય છે અને બીજા માયિક જે પંચ વિષય જે તેમાં તો
એક વિષયનો સખંધ થાય ત્યારે એક વિષયનું સુખ પ્રાપ્ત

થાય પણ ખીજા વિષયનું ન થાય માટે માયિક વિષયમાં ભિન્ન ભિન્નપણે સુખ રહ્યું છે અને તે સુખ તો તુચ્છ છે ને નાશવંત ને અંતે અપાર દુઃખનું કારણ છે. અને ભગવાનમાં તો સર્વ વિષયનું સુખ એક કાળે પ્રાપ્ત થાય છે ને તે સુખ મહા અલૌકિક છે ને અખંડ અવિનાશી છે.

ગ. છે. ૨૭

પંચ વિષય છે તે તો ભગવાનના કર્યા થાય છે માટે ભગવાનમાં તો એથી અતિ ઝાઝું સુખ છે શા માટે જે શબ્દ હોય તેમાં એકલું શબ્દ સખંધીજ સુખ હોય પણ ખીજા જે ચાર વિષય રહ્યા તેનું સુખ શબ્દમાં ન હોય એવીજ રીતે સ્પર્શમાં સ્પર્શનુંજ સુખ હોય પણ ખીજું ન હોય તેમજ રૂપમાં રૂપ સખંધીજ સુખ હોય તેમજ રસ ને ગંધ તેમાં પણ પોત પોતા સખંધીજ સુખ હોય પણ એક વિષયમાં પંચ વિષયનું સુખ લેળું ન આવે અને ભગવાનનું જે સ્વરૂપ છે તેમાં તો સર્વ સુખ લેળાં રહ્યાં છે તે એક દર્શન કરે તોપણ તે ભક્ત પૂર્ણકામ થઈ જાય. એવી રીતે ભગવાનના સ્પર્શાદિક પણ પોતાના ભક્તને પૂર્ણકામ કરે છે અને માયિક જે વિષય સખંધી સુખ છે તે તો સર્વ નાશવંત છે અને ભગવાન સખંધી સુખ છે તે તો અખંડ છે.

ગ. મ. ૧

ભગવાને પ્રદ્યાંડુને વિષે પંચ વિષય સખંધી સુખ હવુંને આપ્યું છે તે સુખ કેવું છે તો એ સુખને સાર

કેટલાક પોતાનાં માથાં કપાવે છે એવું મહા દુર્લભ જેવું જણાય છે ત્યારે પોતાની મૂર્તિમાં તથા પોતાના ધામમાં જે સુખ છે તે તો બહુ ભારે છે અને પ્રાકૃત વિષય સુખ છે તે તો અન્ય પદાર્થને આશરીને રહ્યું છે તથા પૃથક પૃથક છે અને જે ભગવાન છે તે તો સર્વ સુખમાનના રાશી છે ને એ ભગવાન સખંધી જે સુખ છે તે અવિનાશી છે ને મહા અલૌકિક છે. ગ. છે. ૩૬

અને એ ભગવાનનું જેવું ધામ છે તેવું સ્થાનક આ પ્રજ્ઞાંડમાં કોઈ નથી જે જેની એને ઉપમા દેખાયે. તે સાત દ્વિપ ને નવખંડમાં જે જે સ્થાનક છે તથા મેરૂ ઉપર ઘણીક શાસાએ યુક્ત પ્રજ્ઞાદિકનાં સ્થાનક છે તથા લોકા લોકાચલને વિષે ઘણાંક સ્થાનક છે તથા ઇંદ્ર, વરુણ, કુબેર, શિવ, પ્રજ્ઞા એનાં જે સ્થાનક છે તથા બીજાં પણ ઘણાંક સ્થાનક છે એ સર્વે માંહેલું એવું એકે સ્થાનક નથી જે જેની ભગવાનના ધામને ઉપમા થાય.

અને ભગવાનના ધામને વિષે રહ્યા જે ભગવાનના ભક્ત તેને જેવું સુખ છે તેવું આ પ્રજ્ઞાંડમાં કોઈ સુખ છે નહિ જેની એને ઉપમા દેખાયે. પં. ૪

ભગવાન સર્વના કારણ છે.

પચાસ કોટી યોજન પૃથ્વીનું પીઠ છે તે પૃથ્વી ઉપર ઘટપટાદિક અનેક પદાર્થ છે તે સર્વે પદાર્થમાં એ પૃથ્વી

રહી છે ને પોતાને સ્વરૂપે કરીને નોખી પણ રહી છે અને
 જ્યારે પૃથ્વીની દ્રષ્ટિએ કરીને જોઇએ ત્યારે એ સર્વે પદાર્થ
 રૂપે પૃથ્વી થઇ છે ને પૃથ્વી વિના બીજું કંઇ પદાર્થ નથી
 અને તે પૃથ્વી જળના એક અંશમાંથી થઈ છે ને જળ તો
 પૃથ્વીની હેઠે પણ છે ને પડખે પણ છે ને ઉપર પણ છે
 ને પૃથ્વીના મધ્યમાં પણ જળ સર્વત્ર વ્યાપી રહ્યું છે માટે
 જળની દ્રષ્ટિએ કરીને જોઇએ તો પૃથ્વી નથી એકલું જળજ
 છે અને એ જળ પણ તેજના એક અંશમાંથી થયું છે
 માટે તેજની દ્રષ્ટિએ કરીને જોઇએ તો જળ નથી એકલું
 તેજજ છે અને તે તેજ પણ વાયુના એક અંશમાંથી થયું
 છે માટે તે વાયુની દ્રષ્ટિએ કરીને જોઇએ તો તેજ નથી
 એકલો વાયુજ છે ને તે વાયુ પણ આકાશના એક અંશમાંથી
 થયો છે માટે જો આકાશની દ્રષ્ટિએ કરીને જોઇએ તો વાયુ
 આદિક જે ચાર ભૂત ને તેનું કાર્ય જે પિંડ ને પ્રક્ષાંડ તે
 કાંઈ જાણેજ નહિ એકલો આકાશજ સર્વત્ર જાણે. અને
 એ આકાશ પણ તમાસાહંકારના એક અંશમાંથી ઉત્પન્ન
 થયો છે ને તે તામસાહંકાર, રાજસાહંકાર, સાત્વિકાહંકાર
 ને ભૂત ઇંદ્રિયું અંતઃકરણ ને દેવતા એ સર્વે મહતત્ત્વના
 એક અંશમાંથી ઉત્પન્ન થયા છે. માટે મહતત્ત્વની દ્રષ્ટિએ
 જોઇએ તો ત્રણ પ્રકારનો અહંકાર તથા ભૂત ઇંદ્રિયો અંતઃ
 કરણ ને દેવતા એ સર્વે નથી એકલું મહતત્ત્વજ છે અને તે
 મહતત્ત્વ પણ પ્રધાન પ્રકૃતના એક અંશમાંથી ઉત્પન્ન થયું

છે માટે એ પ્રકૃતિની દ્રષ્ટિએ જોઇએ તો મહત્ત્વ નથી એકલી એ પ્રકૃતિજ છે અને તે પ્રકૃતિ પણ પ્રલય કાળમાં પુરૂષના એક અંશમાં દીન થઈ જાય છે અને પાછી સૃષ્ટિ સમયે એક અંશમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે માટે પુરૂષની દ્રષ્ટિએ કરીને જોઇએ તો એ પ્રકૃતિ નથી એકલો પુરૂષજ છે. અને એવા અનંતકોટી પુરૂષ છે તે મહામાયાના એક અંશમાંથી ઉત્પન્ન થાયછે માટે મહામાયાની દ્રષ્ટિએ જોઇએ તો એ પુરૂષ નથી એકલી મહામાયાજ છે. અને એ મહામાયા પણ મહાપુરૂષના એક અંશમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે માટે એ મહા પુરૂષની દ્રષ્ટિએ જોઇએ તો એ મહામાયા નથી એકલો મહાપુરૂષજ છે અને એ મહાપુરૂષ પણ પુરૂષોત્તમ ભગવાનનું ધામ જે અક્ષર તેના એક દેશમાંથી ઉપજે છે માટે એ અક્ષરની દ્રષ્ટિએ કરીને જોઇએ તો એ મહાપુરૂષાદિક સર્વે નથી એક અક્ષરજ છે અને તે અક્ષર થકી પર અક્ષરાતીત એવા જે પુરૂષોત્તમ ભગવાન તે છે. તે સર્વની ઉત્પત્તિ સ્થિતિ ને પ્રલય તેના કર્તા છે ને તે સર્વના કારણુ છે. અને જે કારણુ હોય તે પોતાના કાર્યને વિષે વ્યાપક હોય ને તેથી જીહ્વું પણ રહે માટે એ સર્વના કારણુ જે પુરૂષોત્તમ ભગવાન તેની દ્રષ્ટિએ કરીને જોઇએ ત્યારે એ પુરૂષોત્તમ ભગવાન વિના બીજું કંઈ ભાસેજ નહિ.

કારણ હોય તે તો નાનું હોય ને સૂક્ષ્મ હોય તોપણ મોટા કાર્યની ઉત્પત્તિ કરવાને સમર્થ છે એજ કારણમાં મોટાઈ છે જેમ મૂળ પ્રકૃતિનાં કાર્ય એવાં જે અનંત પ્રધાન તેનો મોટો વિસ્તાર છે પણ કારણરૂપ જે મૂળ પ્રકૃતિ તે તો સ્ત્રીને આકારે છે તથા પૃથ્વીનું કારણ જે ગંધ તે સૂક્ષ્મ છે ને તેનું કાર્ય જે પૃથ્વી તે મોટી છે. તેમજ આકાશાદિક જે બીજાં ચાર ભૂત તેનો મોટો વિસ્તાર છે ને તેનાં કારણ જે શબ્દાદિક તે સૂક્ષ્મ છે અને જે કારણ હોય તે નાનું હોય તોપણ તે મોટા કાર્યને ઉત્પન્ન કરવા સમર્થ થાય એવી એમાં કળા રહી છે જેમ અગ્નિદેવ છે તે તો મનુષ્ય જેવો મૂર્તિમાન છે અને માણસ જેવડો છે અને તેનું કાર્ય જે અગ્નિની જ્વાળાઉં તે તો અતિ મોટીયું છે તથા જેમ વરૂણની મૂર્તિ તે તો મનુષ્ય જેવડી છે અને તેનું કાર્ય રૂપ જે જળ તે તો અતિ ઝાણું છે અને જેમ સુર્યની મૂર્તિ તો મનુષ્ય જેવી રથમાં બેઠી છે અને તેનું કાર્ય જે પ્રકાશ તે તો આખા પ્રલંકાંડમાં વ્યાપી રહ્યો છે તેમ સર્વના કારણ એવા જે શ્રી પુરુષોત્તમ નારાયણ શ્રીકૃષ્ણ તે તો મનુષ્ય જેવડા છે તોપણ અનંત કોટી પ્રલંકાંડના કારણ છે ને જે મૂર્ખ હોય તે એમ સમજે જે જેનું કાર્ય આવડું મોટું છે તો તેનું કારણ તો કેવડું મોટું હશે એ તો મૂર્ખની સમજણ છે. અને સર્વના કારણરૂપ એવા

ભગવાન તે મનુષ્ય જેવા છે તોપણ પોતાના અંગમાંથી યોગ કળાએ કરીને અનંત કોટી બ્રહ્માંડને ઉત્પન્ન કરવાને સમર્થ છે ને પાછાં પોતાને વિષે લય કરવાને સમર્થ છે જેમ અગ્નિ, વરૂણ, સૂર્ય તે પોતાના કાર્યરૂપે મોટા જણાય છે ને વળી કાર્યને પોતામાં લીન કરીને એક પોતેજ રહે છે તેમ ભગવાનના એક એક રોમમાં અનંત કોટી બ્રહ્માંડ આણુંની પેઠે રહ્યાં છે તે અઘ્ટાવણું ને ચૌદલોક સુદ્ધાં રહ્યાં છે એવી રીતે કારણમાં અલૌકિકપણું છે ને મોટાઈ પણ છે તેને સમજી હોય તે જાણે જે ભગવાન મનુષ્ય જેવા જણાય છે તોપણ એ ભગવાન સર્વના કારણ છે અને સર્વના કર્તા છે ને સમર્થ છે. લો. ૨

જે જે થકી મોટો હોયતે તે થકી સૂક્ષ્મ હોય ને તેનું કારણ પણ હોય જેમ પૃથ્વી થકી જળ મોટું છે અને તે પૃથ્વીનું કારણ છે અને તે થકી સૂક્ષ્મ પણ છે. ને જળ થકી તેજ મોટું છે ને તેજ થકી વાયુ મોટો છે ને વાયુ થકી આકાશ મોટો છે. એવી રીતે અહંકાર, મહતત્વ, પ્રધાન પુરુષ ને પ્રકૃતિ પુરુષ ને અક્ષર એ સર્વે એક બીજાથી મોટા છે ને એક બીજાથી સુક્ષ્મ છે ને કારણ છે અને એ સર્વે મૂર્તિમાન છે.

પૃથ્વીનું કારણ જે જળ તે તે થકીમોટું પણ છે અને સૂક્ષ્મ પણ છે એવી રીતે જળનું કારણ તે તેજ છે તેજનું કારણ વાયુ છે વાયુનું કારણ આકાશ છે આકાશનું

કારણ અહંકાર છે અહંકારનું કારણ મહતત્ત્વ છે મહતત્ત્વનું કારણ પ્રધાન ને પૃથ્વ છે અને પ્રધાન ને પુરૂષનું કારણ મૂળ પ્રકૃતિ ને પ્રજ્ઞ છે અને એ સર્વેનું કારણ અક્ષરપ્રજ્ઞ છે ને તે અક્ષર તો પુરૂષોત્તમ ભગવાનનું ધામ છે તે અક્ષર-ધામને વિષે પુરૂષોત્તમ ભગવાન પોતે સદા વિરાજમાન છે અને પોતાની અંતર્યામિ શક્તિએ કરીને અક્ષરધામ અને અનંત કોટી પ્રજ્ઞાંડ અને તે પ્રજ્ઞાંડુના જે ઇશ્વર તે સર્વને વિષે અન્વયપણે રહ્યા છે.

ગ. પ્ર. ૬૩

ભગવાન સર્વના કર્તા છે.

પરમેશ્વર છે તે તો દેશ કાળ કર્મ માયા એ સર્વના પ્રેરક છે અને પોતાની ઇચ્છાએ કરીને દેશ કાળાદિકનું પ્રધાનપણું રહેવા દેછે પણ સર્વે પરમેશ્વરને આધારે છે જેમ શીશુમાર ચક્ર છે તે ધ્રુ મંડળને આધારે છે અને જેમ પ્રજ્ઞ સર્વ રાજાને આધારે છે તેમાં દિવાન હોય તથા વજીર હોય તેનું રાજા ચાલવા દે તેટલુંજ ચાલે પણ ન ચાલવા દે ત્યારે એક આણું માત્ર પણ ન ચાલે તેમ દેશ કાળ કર્મ માયા તેનું પરમેશ્વર ચાલવા દે તેટલું ચાલે પણ પરમેશ્વરના ગમતા બહાર આણું માત્ર પણ ન ચાલે માટે સર્વ કર્તા તે પરમેશ્વરજ છે.

ગ. મ. ૨૧

જીવનું કલ્યાણ તો આટલીજ વાતમાં છે જે પ્રગટ પ્રમાણુ એવા જે શ્રીકૃષ્ણ નારાયણ તેનુંજ કયું સર્વે થાય

છે પણ કાળ કર્મ ને માયાદિક કોઈનું કયું કાંઈ થાતું નથી એવી રીતે ભગવાનને વિશેષ એક કર્તાપણું સમજવું એજ કલ્યાણનું પરમ કારણ છે. કા. ૧૦

ભગવાનનેજ સર્વ કર્તા જાણે તોપણ જન્મ મરણના દુઃખથી તો જીવ તરી બાય. કા. ૧૦

આ સર્વ જગતના કર્તા હતાં ભગવાન છે તેને કર્તા હતાં ન સમજીએ ને વિશ્વના કર્તા હતાં કાળને જાણીએ અથવા માયાને જાણીએ અથવા કર્મને જાણીએ અથવા સ્વભાવને જાણીએ એ તે ભગવાનનો દ્રોહ છે. કેન્ને ભગવાન સર્વના કર્તા હતાં છે તેનો ત્યાગ કરીને કેવળ કાળ કર્મ સ્વભાવ ને માયા તેને જગતના કર્તા હતાં કહે છે માટે એ ભગવાનનો અતિ દ્રોહ છે ત્યાં દ્રષ્ટાંત જેમ તમે (ગામ ખુવાના પટેલ કાનદાસજીને કહે છે) ગામના પટેલ છે તે જે તમારી ગામમાં પટેલાઈ ન રહેવા દે તે તમારો દ્રોહી કહેવાય અને વળી જેમ ચક્રવર્તિ રાજા હોય તેનો હુકમ ખોટો કરીને જે રાજા ન હોય તેનો હુકમ ચલાવે તે પુરૂષ રાજાનો દ્રોહી કહેવાય તેમ ભગવાનને અકર્તા કહેવા અને ભગવાન વિના બીજા જે કાળાદિક તેને કર્તા કહેવા એજ ભગવાનનો દ્રોહ છે. વર. ૨

જે જીવ ભગવાનને સર્વ કર્તા હતાં નથી જાણતો તો તેથી બીજે કોઈ પાપી નથી. અને ગૌહત્યા, પ્રસહત્યા,

ગુરૂચીનો સંગ તથા બ્રહ્મવેત્તા સદ્ગુરૂનો દ્રોહ તે થકી પણ એને વધુ પાપી બાણવો કાંજે ભગવાન વિના બીજા જે કાળ કર્માદિક તેને એ કર્તા બાણ છે માટે એવો જે નાસ્તિક ચંડાલ હોય તેની તો છાયામાં પણ ઉભું રહેવું નહિ ને ભુલમાં પણ તેના મુખનું વચન સાંભળવું નહિ.

કા. ૧૦

ભગવાન સર્વથી સમર્થ છે

ભગવાન તો જેમ ક્ષરના આત્મા છે તેમજ પ્રકૃતિ પુરૂષ થકી પર જે અક્ષરબ્રહ્મ તેના પણ આત્મા છે અને ક્ષર અક્ષર બેયને પોતાની શક્તિએ કરીને ધરી રહ્યા છે અને પોતે તો ક્ષર અક્ષરથી ન્યારા છે અને ભગવાનની મોટાઈ તો એવી છે જે જેના એક એક રોમના છિદ્રને વિષે અનંત કોટી બ્રહ્માંડ પરમાણુની પેઠે રહ્યાં છે.

ગા. પ્ર. ૭૨

આ દેહ ઇન્દ્રિયું ને અંતઃકરણ તેને બાણનારો જે જીવ તે ન્યારે સુષુપ્તિમાં લીન થાય છે ત્યારે એનાં ઇન્દ્રિયું અંતઃકરણ પણ સુષુપ્તિમાં લીન થાય છે તે સમયમાં એ જીવને ભગવાન પ્રકાસે છે. અને ન્યારે સુષુપ્તિમાંથી સ્વપ્નમાં આવે છે ત્યારે તે સ્વપ્ન સંબંધી જે સ્થાન ભોગ, વિષય ને જીવ એ સર્વને ભગવાન પ્રકાસે છે અને જાગૃતમાં પણ ભગવાન પ્રકાસે છે એવી રીતે રૂપણે ને

અરૂપપણે કરીને રહ્યા જે જીવ તેને ભગવાન પ્રકાશે છે અને પ્રધાનમાંથી મહત્ત્વ થયું અને મહત્ત્વમાંથી ત્રણ પ્રકારનો અહંકાર થયો ને તે અહંકારમાંથી ઇદ્રિય, દેવતા, પંચભૂત, પંચમાત્રા એ સર્વ થયાં તેમને પણ ભગવાને પ્રકાશ્યાં છે અને એ સર્વે તત્ત્વે મળીને રચ્યો એવો જે વિરાટ તેને પણ ભગવાન પ્રકાશે છે અને એ સર્વ જ્યારે માયામાં લીન થાય છે ત્યારે તે માયાને પણ ભગવાન પ્રકાશે છે એવી રીતે જીવ ને ઇશ્વર એ બેય જ્યારે રૂપપણે થાય છે ત્યારે ભગવાન પ્રકાશે છે અને જ્યારે એ જીવ ને ઇશ્વર બેય નામરૂપ રહિત થકા સુષુપ્તિમાં ને પ્રધાનમાં રહે છે ત્યારે પણ ભગવાન પ્રકાશે છે અને જે કાળ તે એ માયાદિક તત્ત્વને નામરૂપપણાને પમાડે છે ને અરૂપપણાને પમાડે છે એવો જે કાળ તે કાળને પણ ભગવાન પ્રકાશે છે.

કા. ૧

ભગવાનની બીકે કરીને ઈંદ્ર વરસે છે, સૂર્ય, અગ્નિ, ચંદ્રમા પ્રકાશ કરે છે, પૃથ્વી સર્વને ધારી રહી છે, સમુદ્ર મર્યાદા નથી લોપતા, ઔષધીઓ રતુને પામીને ફળે છે. અને જે ભગવાન જગતની ઉત્પત્તિ, સ્થીતિ ને પ્રલયને કરે છે અને જેની શક્તિ કાળ છે માયા છે પુરૂષ છે અક્ષર છે.

લો. ૧૭

ભગવાન જેવા તો ભગવાનજ છે ને બીજા જે પ્રકૃતિ પુરુષાદિક તે તો એના ભક્ત છે ને એનું ધ્યાન કરે છે.

પં. ૨

પુરુષોત્તમ વાસુદેવ છે તે પુરુષ રૂપે કરીને અનેક પ્રજાંડની ઉત્પત્તિ સ્થીતિ ને પ્રલયના કર્તા છે માટે પુરુષ રૂપે કરીનેજ બહુધા શાસ્ત્રમાં પુરુષોત્તમને કહ્યા છે ત્યારે પુરુષમાં ને વાસુદેવમાં કેટલો ભેદ છે તો જેમ આ જીવને વિષે ને વૈરાજ પુરુષ ઇશ્વરને વિષે ભેદ છે ને વળી જેમ ઇશ્વરને વિષે ને પુરુષને વિષે ભેદ છે તેમ પુરુષ ને પુરુષોત્તમ એવા જે વાસુદેવ ભગવાન તેને વિષે એવો ઘણો ભેદ છે ને પુરુષોત્તમ વાસુદેવ તો સર્વના સ્વામી છે. અને એવા અક્ષરાત્મક પુરુષ પ્રજારૂપ ઘણાક છે તે જે તે વાસુદેવના ચર્ણાબિહની ઉપાસના કરે છે ને સ્તુતી કરે છે.

ગ. મ. ૩૧

ભગવાન મહારાજાધિરાજ છે ને દિવ્યરૂપ એવી જે અસંખ્ય સમૃદ્ધિ તથા અસંખ્ય પાર્ષદ તેણે યુક્ત છે ને અનંત કોટી પ્રજાંડના પતિ છે. જેમ આ લોકમાં કોઇક મોટો ચક્રવર્તી રાજા હોય તેનું સૂર્યના ઉદય અસ્ત સુધી રાજ્ય હોય અને તેજ રાજા પોતાના તપને બળે કરીને દેવતાના જેવા ઐશ્વર્યને પામ્યો હોય ને સ્વર્ગ મૃત્યુ પાતાલ એ ત્રિલોકીના રાજ્યને ઝરતો હોય જેમ અર્જુન હતા તે એને એ દેહે કરીને સ્વર્ગને વિષે ઇદ્રાસનને ઉપર

કેટલાક વર્ષ સુધી રહ્યા તથા નહુપ રાજા પણ ઈંદ્ર થયો હતો એવો જે પ્રતાપી ચક્રવર્તી રાજા તેને ઘેર જેટલાં ગામ છે તેની ગણતરી થાય નહિ એ તો અસંખ્ય છે તથા ગામ ગામના જે પટેલ તેની પણ ગણતરી નથી અને તે ગામ ગામના અસંખ્ય પટેલ તે એના દરબારમાં અરબ કરવા આવતા હોય અને તે રાજાના ધનમાલ ભોગ સ્થાનક સમૃદ્ધિ તે પણ ગણતરીમાં આવે નહિ તેમ એ ભગવાન અસંખ્ય કોટી જે બ્રહ્માંડરૂપ ગામ તેના રાજાધિરાજ છે. અને એ બ્રહ્માંડરૂપ જે ગામ તેના મુખ્ય પટેલ તો બ્રહ્મા વિષ્ણુ ને શિવ છે. જેમ એક ગામમાં એક પટેલ મોટો હોય તેને તે ગામની સર્વે પ્રજા આવીને નમે ને આજ્ઞામાં રહે ને તે પટેલ રાજાને નમે તેમ બ્રહ્માંડ બ્રહ્માંડ પ્રત્યે બ્રહ્મા વિષ્ણુ શિવ છે તે મોટો છે ને બીજા જે બ્રહ્માંડમાં દેવ, દૈત્ય, મનુષ્ય, રૂપિ, પ્રજાપતિ તે એને ભજે છે ને આજ્ઞામાં રહે છે ને એ બ્રહ્મા વિષ્ણુ શિવ તે ભગવાન. પુરુષોત્તમને ભજે છે ને આજ્ઞામાં વર્તે છે પં. ૪

જેમ કોઈ મોટો રાજા હોય તેનાં જે ગોલા ને ગોલીયું હોય તેને પણ સાત ભોમિની તો હવેલીયું રહેવાની હોય અને બાગ બગીચા ને ઘોડાવેડ્યું ઘરેણું એ આદિક જે સામગ્રીયું તેણે કરીને :દેવલોક સરખાં તેનાં ઘર જણાય ત્યારે તે રાજાનો જે દરબાર તથા તેમાં જે સામગ્રીયું

તે તો અતિ શોભાયમાન હોય તેમ શ્રી પુરુષોત્તમ ભગવાનની આજ્ઞામાં વર્તતા એવા જે બ્રહ્માંડના અધિપતિ બ્રહ્માદિક તેના જે લોક ને તે લોકના વૈભવ તેના પારને પમાતો નથી તો જેના નાલીકમલમાંથી બ્રહ્મા ઉત્પન્ન થયા એવા જે વિરાટ પુરુષ તેના વૈભવનો પાર તો ક્યાંથી પમાય. અને એવાં અનંતકોટી બ્રહ્માંડ તે એક એક રોમ પ્રત્યે અણુની પેઠે ઉડતાં ફરે છે એવું એ ભગવાનનું ધામ છે ને તે ધામને વિષે પુરુષોત્તમ ભગવાન પોતે દિવ્યરૂપે કરીને સદા વિરાજમાન છે અને તે ધામમાં અપાર દિવ્ય સામગ્રી છે તે ભગવાનની મોટપનો પાર તો આવેજ કેમ? અને તે ભગવાનના સેવકના એક એક રોમને વિષે કોટી કોટી સૂર્યના જેવો પ્રકાશ છે માટે જેના સેવક એવા છે તો એમના સ્વામી જે પુરુષોત્તમ ભગવાન તેનો મહિમા તો કેમ કહેવાય.

ગ. પ્ર. ૬૩

ભગવાન કાર્ય કારણરૂપે કેમ રહ્યા છે

અતિ સમર્થ જે ભગવાન તે પોતે અક્ષરમાં પ્રવેશ કરીને અક્ષરરૂપે થાય છે ને પછી મૂળ પ્રકૃતિ પુરુષરૂપે થાય છે તે પછી પ્રધાન પુરુષરૂપે થાય છે ને પછી પ્રધાનમાંથી થયાં જે ચોવીસ તત્ત્વ તેને વિષે પ્રવેશ કરીને તે રૂપે થાય છે ને પછી બ્રહ્મા વિષ્ણુ શિવમાં પ્રવેશ કરીને તે તે રૂપે થાય છે.

ગ. પ્ર. ૬૩

પુરુષોત્તમ નાશયણ ત કોઈ કાર્યને અર્થે પુરુષરૂપે થાય છે ત્યારે એ પુરુષ છે તે પુરુષોત્તમના પ્રકાશમાં લીન થઈ જાય છે ને પુરુષોત્તમજ રહે છે તેમજ માયારૂપે થાય છે ત્યારે માયા પણ પુરુષોત્તમના તેજમાં લીન થઈ જાય છે ને તે રૂપે ભગવાનજ રહે છે અને પછી એ ભગવાન મહતત્ત્વ રૂપે થાય છે ને તે મહતત્ત્વમાંથી થયાં જે બીજાં તત્ત્વ તે રૂપે થાય છે અને પછી તે તત્ત્વનું કાર્ય જે વિરાટ તે રૂપે થાય છે તથા તે વિરાટ પુરુષથી થયા જે બ્રહ્માદિક તે રૂપે થાય છે તથા નારદ સનકાદિક રૂપે થાય છે એવી રીતે અનેક પ્રકારના કાર્યને અર્થે જેને જેને વિષે એ પુરુષોત્તમ ભગવાનનો પ્રવેશ થાય છે તેને તેને પોતાના પ્રકાશે કરીને લીન કરી નાખીને પોતેજ તે રૂપે કરીને સર્વોત્કર્ષપણે વિરાજમાન થકા રહે છે અને જેને વિષે પોતે વિરાજમાન રહે છે તેના પ્રકાશને પોતે ઢાંકીને પોતાનો પ્રકાશ પ્રગટ કરે છે જેમ અગ્નિ લોઢાને વિષે આવે છે ત્યારે લોઢાનો જે શીતળ ગુણ ને કાળો વર્ણ તેને ટાળીને પોતે પોતાના ગુણને પ્રકાશ કરે છે તથા જેમ સૂર્ય ઉદય થાય છે તેના પ્રકાશમાં સર્વ તારા ચંદ્રમાદિકનાં તેજ લીન થઈ જાય છે ને એક સૂર્યનોજ પ્રકાશ રહે છે તેમ એ ભગવાન જેને જેને વિષે આવે છે તેના તેજનો પરાભવ કરીને પોતાના પ્રકાશને અધિકપણે જણાવે છે અને જે

કાર્યને અર્થે પોતે જેમાં પ્રવેશ કર્યો હતો તે કાર્ય કરી રહ્યા કેડે તેમાંથી પોતે નોખા નીસરી બાંધે છે ત્યારે તે તે પાંડે જેવો હોય તેવો રહે છે ને તેમાં જે અધિક દેવતા જણાતું હતું તે તે પુરુષોત્તમ ભગવાનનું હતું એમ જાણવું.

પં. ૭

પુરુષોત્તમ ભગવાને પોતેકરી એવી જે નાના પ્રકારની યોનીયું તેમને વિષે કારણપણે અંતર્યામિરૂપે કરીને ન્યૂનાધિક ભાવે પ્રકાશ કરે છે તેની વિગતી જે અક્ષરાતીત એવા જે પુરુષોત્તમ ભગવાન તે સૃષ્ટિ સમયને વિષે અક્ષર સામી દ્રષ્ટિ કરે છે ત્યારે તે અક્ષરમાંથી પુરુષ પ્રગટ થઈ આવે છે પછી તે પુરુષોત્તમ જે તે અક્ષરમાં પ્રવેશ કરીને પુરુષને વિષે પ્રવેશ કરે છે ને પુરુષરૂપે થઈને પ્રકૃતિને પ્રેરે છે એવી રીતે જેમ જેમ પુરુષોત્તમનો પ્રવેશ થાતો ગયો તેમ તેમ સૃષ્ટિની પ્રવૃત્તિ થઈ ને પછી તે પ્રકૃતિ પુરુષ થકી પ્રધાન પુરુષ થયા અને તે પ્રધાન પુરુષ થકી મહતત્ત્વ થયું ને મહતત્ત્વ થકી ત્રણ પ્રકારનો અહંકાર થયો તે અહંકાર થકી ભૂત, વિષય, ઇન્દ્રિયો, અંતઃકરણ ને દેવતા તે થયા ને તે થકી વિરાટ પુરુષ થયા ને તેની નાભિ કમળમાંથી ખરસા થયા ને તે ખરસા થકી મરિચ્યાદિક પ્રજાપતિ થયા ને તે થકી કશ્યપ પ્રજાપતિ થયા ને તે થકી ઇન્દ્રાદિક દેવતા થયા ને દૈત્ય થયા અને

સ્થાવર જંગમ સર્વ સૃષ્ટિ થઇ અને પુરૂષોત્તમ ભગવાન જે તે એ સર્વેમાં કારણુપણે અંતર્યામિરૂપે પ્રવેશ કરીને રહ્યા

પણ જેવા અક્ષરમાં છે તેવી રીતે પુરૂષ પ્રકૃતિમાં નથી ને જેવા પુરૂષ પ્રકૃતિમાં છે તેવા પ્રધાન પુરૂષમાં નથી ને જેવા પ્રધાન પુરૂષમાં છે તેવા મહતત્ત્વાદિક ચૌવીસ તત્ત્વમાં નથી ને જેવા ચૌવીસ તત્ત્વમાં છે તેવા વિરાટ પુરૂષમાં નથી ને જેવા વિરાટ પુરૂષમાં છે તેવા બ્રહ્મામાં નથી ને જેવા બ્રહ્મામાં છે તેવા મરિચ્યાદિકમાં નથી ને જેવા મરિચ્યાદિકમાં છે તેવા કશ્યપમાં નથી ને કશ્યપમાં છે તેવા ઇંદ્રાદિક દેવતામાં નથી ને જેવા ઇંદ્રાદિક દેવતામાં છે તેવા મનુષ્યમાં નથી ને જેવા મનુષ્યમાં છે તેવા પશુમાં નથી. એવી રીતે પુરૂષોત્તમ ભગવાન જે તે તારતમ્યતાએ સર્વેમાં કારણુપણે અંતર્યામિરૂપે કરીને રહ્યા છે જેમ કાષ્ટને વિષે અગ્નિ રહ્યો છે તે મોટા કાષ્ટમાં મોટો અગ્નિ રહ્યો છે ને લાંબા કાષ્ટમાં લાંબો અગ્નિ રહ્યો છે ને વાંકા કાષ્ટમાં વાંકો અગ્નિ રહ્યો છે તેમ એ પુરૂષોત્તમ ભગવાન છે તે જે દ્વારે જેટલું કાર્ય કરાવવું હોય તેને વિષે તેટલી સામર્થ્યએ યુક્ત થકા રહે છે અને અક્ષર ને પુરૂષ પ્રકૃતિ આદિ સર્વને વિષે પુરૂષોત્તમ ભગવાન અંતર્યામિરૂપે રહ્યા છે પણ પાત્રની તારતમ્યતાએ કરીને સામર્થ્યમાં તારતમ્યપણું છે. એવી રીતે એક પુરૂષોત્તમ

ભગવાન છે તે અંતર્યામિરૂપે કરીને એ સર્વને વિષે પ્રવેશ કરીને રહ્યા છે પણ જીવ ઇશ્વરપણાને પોતે પામીને બહુરૂપે નથી થયા.

ગ. પ્ર. ૪૧

અઘાત્મ જે વિરાટ પુરૂષના ઇંદ્રિયોને અધિભૂત જે તેના પંચમહાભૂત અને અધિદેવ જે વિરાટના ઇંદ્રિયોના દેવતા એ સર્વે વિરાટને વિષે આવ્યા તોપણ વિરાટ ઉભો ન થયો પછી વાસુદેવ ભગવાને પુરૂષરૂપે થઈને વિરાટ પુરૂષને વિષે પ્રવેશ કર્યો ત્યારે વિરાટ પુરૂષ ઉભા થયા તે ભગવાન વિરાટ પુરૂષનાં જે અઘાત્મ અધિભૂત ને અધિદેવ તેને વિષે તદાત્મકપણે કરીને વર્તે છે ને સ્વરૂપે તો વિરાટ થકી ન્યારા છે ને તેનેજ આશ્રય કરવા યોગ્ય સ્વરૂપ કહ્યું છે.

ગ. મ. ૧૦

ભૂમિરાપો નલોવાયુઃ સ્વમનો બુદ્ધિરેવચ ॥ અહંકાર इतीयंમે
મિત્તાપ્રકૃતિરષ્ટધા ॥ એ વ્યાપ્ય એવી જડ પ્રકૃતિ છે ॥ અપરેયામિ
તસ્ત્વત્યાં પ્રકૃતિં વિદ્મિ મે પરાં જીવભૂતાં મહાબાહો યયેદંધાર્યતેજગત્ ॥
એ વ્યાપક એવી ચૈતન્ય પ્રકૃતિ છે. અને જે પ્રત્યક્ષ ભગ-
વાન છે તે કેવા છે તો એ અષ્ટ પ્રકારની જે વ્યાપ્ય પ્રકૃતિ
અને તેને વિષે વ્યાપક એવી જે ચૈતન્ય પ્રકૃતિ તે બેયના
આધાર છે જેમ આકાશ છે તે પૃથ્વી આદિક ચાર તત્ત્વોના

આધાર છે ને પૃથ્વીની જ્યારે સંકોચ અવસ્થા થાય છે તે ભેળો આકાશ પણ સંકોચને પામે છે ને પૃથ્વીની વિકાસ અવસ્થા થાય છે તે ભેળી આકાશની પણ વિકાસ અવસ્થા છે. તથા જળ. તેજ ને વાયુની સંકોચ વિકાસ અવસ્થા ભેળી આકાશની પણ સંકોચ વિકાસ અવસ્થા છે. અને પૃથ્વી આદિક રત્નની સંકોચ વિકાસ અવસ્થા તે બેય આકાશને વિષે થાય છે. તેમ એ બે પ્રકૃતિની સંકોચ વિકાસ અવસ્થા ભેળી ભગવાનની પણ સંકોચ વિકાસ અવસ્થા છે. અને એ બે પ્રકૃતિની સંકોચ વિકાસ અવસ્થા તે ભગવાનને વિષે છે એવા જે ભગવાન તે સર્વના આત્મા છે ॥ યસ્યાક્ષર શરીરં યસ્યાત્મા શરીરં યસ્ય પૃથ્વી શરીરં ॥ ઇત્યાદિક શ્રુતિયું છે. તથા અન્નમય બ્રહ્મ કહ્યો છે મનોમય બ્રહ્મ કહ્યો છે વિજ્ઞાનમય બ્રહ્મ કહ્યો છે આનંદમય બ્રહ્મ કહ્યો છે ઇત્યાદિક ધણીક પ્રકારની બ્રહ્મવિદ્યા કહી છે તેનું શું તાત્પર્ય છે જે, ભગવાન સર્વના કારણ છે ને સર્વના આધાર છે માટે એ સર્વને બ્રહ્મ કહ્યા છે પણ એ સર્વ શરીર છે ને એ સર્વના શરીરી તે ભગવાન શ્રીકૃષ્ણ પ્રત્યક્ષ પુરૂષોત્તમ છે તે ભગવાનને વિષે એ જઞ્ઞૈતન્યરૂપ જે બે પ્રકૃતિ તે સંકોચ વિકાસ અવસ્થાએ કરીને પોતાના ધાર્ય સોતી સુખે કરીને રહી છે અને એ સર્વને વિષે ભગવાન જે તે અંતર્યામિરૂપે કારણપણે કરીને રહ્યા છે.

સાંખ્યવાળે ચોવીસ તત્ત્વ કહ્યાં છે તે સાંખ્યને મતે તેવીસનું તત્ત્વ ને ચોવીસમાં ક્ષેત્રજ્ઞ જે જીવ ઇશ્વરરૂપ ચૈતન્ય તે છે. એવી રીતે ચોવીસ તત્ત્વ કહ્યાં છે કેમજે ક્ષેત્ર ક્ષેત્રજ્ઞને તો અન્યે-અન્ય આત્માનું છે તે ક્ષેત્રજ્ઞ વિના ક્ષેત્ર કહેવાય નહિ ને ક્ષેત્ર વિના ક્ષેત્રજ્ઞ કહેવાય નહિ તે માટે તત્ત્વ બેજાળ જીવ ઇશ્વરને કહ્યા છે. અને ભગવાન છે તે તો ક્ષેત્ર ને ક્ષેત્રજ્ઞ એ બેયના આશ્રય છે માટે ભગવાન થકી માયિક તત્ત્વ જુદાં કેમ કહેવાય. અને જેમ આકાશ છે તેને વિષે ચાર તત્ત્વ રહ્યાં છે તોપણ આકાશને કોઇનો દોષ અડતો નથી તેમ પરમેશ્વરના સ્વરૂપને પણ માયિક તત્ત્વનો એકેય દોષ અડતો નથી. એવુંજ ભગવાનનું સ્વરૂપ છે. ગ. મ. ૧૭

ભગવાન નિર્ગુણ રૂપે તો અતિ સૂક્ષ્મ કરતાં પણ સૂક્ષ્મ છે અને સગુણ રૂપે તો અતિ સ્થૂળ કરતાં પણ સ્થૂળ

÷ ચોવીસ તત્ત્વ જેમ ભગવાન વિના કાંઈ કરવાને સમર્થ નથી તેમ જીવ ઇશ્વર પણ ભગવાન વિના કાંઈ કરવાને સમર્થ નથી માટે સાંખ્યશાસ્ત્ર જીવ ઇશ્વરને પણ ચોવીસ તત્ત્વ બેજાળ ગણે છે ને જીવ ઇશ્વરે સહિત ચોવીસ તત્ત્વ કહે છે ને પરમાત્માને પચવિસમા કહે છે. અત્રે જીવ ઇશ્વરને જુદા લખ્યા છે તેથી તત્ત્વ તેવીસ લખ્યાં છે. પરંતુ તત્ત્વ ચોવીસ છે. જીવ ઇશ્વરને જુદા ગણે ને તત્ત્વ ચોવીસ લખે તો જીવ ઇશ્વર પચવિસમા થાય ને પરમાત્મા છાવસમા થાય તો સાંખ્યશાસ્ત્રના મતને બાધ આવે તે બાધ દાળવા માટે તત્ત્વ તેવીસ લખ્યાં છે.

છે ત્યારે એ બેય રૂપનું ધરનારૂં જે ભગવાનનું મૂળ સ્વ-
રૂપ તે કેવું છે તો જે પ્રગટ પ્રમાણ મનુષ્યાકારે દેખાય છે
(શ્રીજી મહારાજ) એજ ભગવાનનું સદાય મૂળ સ્વરૂપ છે.
અને નિર્ગુણપણું ને સર્ગુણપણું એ તો એ મૂર્તિનું કોઈક
અતૈકીક ઐશ્વર્ય છે.

જેમ આકાશ છે તે શીતકાળે તથા ઉષ્ણકાળે વાદળાંએ
રહિત હોય અને જ્યારે વર્ષારૂતુ આવે ત્યારે અસંખ્ય વાદ-
ળાંની ઘટાએ કરીને ભરાઈ જાય છે તે કાળે કરીને આકા-
શમાં વાદળાં ઉપજે છે ને પાછાં લીન થઈ જાય છે તેમ
ભગવાન પોતાની ઇચ્છાએ કરીને પોતામાંથી નિર્મુણ્ય ને
સર્ગુણરૂપ જે ઐશ્વર્ય તેને પ્રગટ કરીને પાછું પોતાને વિષે
લીન કરે છે.

કા. ૮

ભગવાનના પૃથ્વીને વિષે અવતાર

ભગવાનને અવતાર ધર્યાનું પ્રયોજન.

ભગવાનને અવતાર ધર્યાનું એજ પ્રયોજન છે જે
ભગવાનને વિષે અતિશય પ્રીતિવાળા જે ભક્ત હોય તેની
ભક્તિને આધીન થઈને તે ભક્તને સુખ દેવાને અર્થે જેવી
ભક્તની ઇચ્છા હોય તેવા રૂપનું ધારણ કરે છે પછી જેવા જેવા
પોતાના ભક્તના મનોરથ હોય તે સર્વે પુરા કરે છે અને
તે ભક્ત હોય તે સ્થૂઢભાવે યુક્ત છે અને દેહધારી છે
આટે ભગવાન પણ સ્થૂઢભાવને ધારણ કરીને દેહધારી જેવા

થાય છે. અને તે પોતાના ભક્તને લાડ લડાવે છે અને પોતાની સામર્થ્યને છપાડીને તે ભક્ત સંઘાથે પુત્રભાવે વર્તે છે અથવા સખાભાવે વર્તે છે અથવા સગા સખાંધીને ભાવે વર્તે છે તેણે કરીને એ ભક્તને ભગવાનની ઝાઝી મર્યાદા રહેતી નથી પછી જેવી એ ભક્તની ઇચ્છા હોય તેવી રીતે લાડ લડાવે છે. માટે પોતાના જે પ્રેમી ભક્ત તેના મનોરથ પુરા કરવા એજ ભગવાનને અવતાર ધર્યાનું પ્રયોજન છે. અને તે લેળું અસંગ્ય જીવનું કલ્યાણ પણ કરે છે ને ધર્મનું સ્થાપન પણ કરે છે. કા. ૫

ભગવાનના જે અવતાર પૃથ્વીને વિષે થાય છે તે ધર્મના સ્થાપનને અર્થે થાય છે તે કેવળ વર્ણશ્રમના ધર્મ સ્થાપન કરવાને અર્થેજ નથી થાતા કેમ જે વર્ણશ્રમના ધર્મ તો સપ્તર્ષિ આદિકે પ્રવૃત્તિ ધર્મના આચાર્ય છે તે પણ સ્થાપન કરે છે માટે એટલા સારુંજ ભગવાનના અવતાર નથી થાતા ભગવાનના અવતાર તો પોતાના એકાંતિક ભક્તના જે ધર્મ તેને પ્રવર્તાવવાને અર્થે થાય છે. ગા. મ. ૪૮

શ્રી. કૃષ્ણ નારાયણ એવા જે પુરુષોત્તમ ભગવાન તેના જે અવતાર તે ધર્મના સ્થાપનને અર્થે તથા બ્રહ્મચર્ય અહિંસાદિક ધર્મ, આત્મનિષ્ઠા વૈરાગ્ય ને મહાત્મ્યે સહિત ભક્તિ એ ચાર ગુણે સંપન્ન એવાજે પોતાના એકાંતિક

ભક્ત તેને દર્શન દેવાને અર્થે ને તેમની રક્ષા કરવાને અર્થે તથા અધર્મનો ઉચ્છેદ કરવાને અર્થે દેવ મનુષ્યાદિકને વિષે થાય છે.

ગ. મ. ૧૯

અવતાર ધરવાનો પ્રકાર

જેમ કોઈ પુરુષ હોય ને તલાવને વિષે ડબકી ખાય તે ડબકી ખાઈને ગમેતો ત્યાં ને ત્યાં નિસરે અથવા કાંઠે નિસરે અથવા આસપાસ નિસરે તેમ પુરુષોત્તમ ભગવાન છે તે અક્ષરરૂપ ધામને વિષે ડબકી ખાય ને ગમે તો ત્યાંથી પાષરાજ મનુષ્યાકૃતિને ધારે છે ને ગમે તો એવી રીતે (અક્ષર, મૂળ પ્રકૃતિ પુરુષ, પ્રધાન પુરુષ, ચોવીસ તત્ત્વ, વિરાટ પુરુષાદિકરૂપે અનુક્રમે થઈને) અનુક્રમે કરીને મનુષ્યાકૃતિ ધારે છે.

ગ. મ. ૬૩

વૈરાજ પુરુષદ્વારાએ અવતારની સમજણ.

વૈરાજ પુરુષ દ્વારાએ અવતાર થાય છે એમ શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે તે તો એમ સમજવું જે વાસુદેવ નારાયણ તે પુરુષરૂપે કરીને વૈરાજ પુરુષને વિષે આવીને વિરાજમાન હોય ત્યારે અવતાર કહ્યા છે માટે તે અવતાર તો સર્વે વાસુદેવ ભગવાનનાજ છે. અને એ વાસુદેવ ભગવાન જ્યારે પ્રતિ લોભપણે એ વૈરાજ પુરુષ થકી નોખા પડી જાય ત્યારે એ કેવળ વૈરાજ પુરુષ થકી અવતાર સંભવેજ નહિ માટે એ થકી અવતાર તો એને વિષે વાસુદેવ આવ્યા છે તે

સાંઈ કહ્યા છે. અને એને વિષે વાસુદેવ જે ક્ષેત્રજ્ઞ તેણે પ્રવેશ કર્યો નહોતો ત્યારે એ વૈરાજ પુરૂષ પોતાની ક્રિયા કરવી તેને વિષે પણ સમર્થ નહોતા થયા. ગ. મ. ૩૧

ભગવાન અક્ષરધામમાં રહ્યા થકાજ અનંત ઠેકાણે અનંતરૂપે દેખાય છે.

ભગવાન પોતે પોતાના અક્ષરધામને વિષે સદા વિરાજમાન છે. અને મૂળ માયામાંથી ઉપજ્યાં જે અનંતકોટી પ્રધાન પુરૂષ તે થકી અનંતકોટી પ્રહ્લાંડ ઉપજે છે પછી તે ભગવાન પોતાના અક્ષરધામમાં એક ઠેકાણે રહ્યા થકા પોતાની ઇચ્છાએ કરીને તે અનંતકોટી પ્રહ્લાંડને વિષે પોતાના ભક્તને અનંતરૂપે દેખાય છે. લો. ૪

ભગવાનનું મૂળ સ્વરૂપ સદા દિલુજ્જ છે ને પોતાની ઇચ્છાએ કરીને ક્યારેક ચતુર્ભુજ પણ જણાય છે અષ્ટભુજ પણ જણાય છે ને સહસ્રભુજ પણ દેખાય છે ને તેજ ભગવાન મચ્છ કચ્છ વરાહાદિકરૂપને તથા રામકૃષ્ણાદિક રૂપને કોઈક કાર્યને અર્થે ધારણ કરે છે પણ જે એ પોતાનું મૂળરૂપ છે તેને તજીને એ અવતારનું ધારણ નથી કરતા. લો. ૧૮

ભગવાનની મૂર્તિ તો સદા એક સરખી છે તોપણ ભગવાન પોતાની મૂર્તિને જ્યાં જેવી દેખાડી જોઈએ ત્યાં તેવી પોતાની ઇચ્છાએ કરીને દેખાડે છે. અને જ્યાં જોઈતો પ્રકાશ કરવો ઘટે ત્યાં તેટલો પ્રકાશ કરે છે. અને પોતે તો

સદા દ્રિભુજ છે તોપણ પોતાની ઈચ્છાએ કરીને ક્યાંઈ ચાર ભુજ ક્યાંઈ અષ્ટભુજ ક્યાંઈ અનંતભુજને દેખાડે છે. તથા મન્દ્ર કન્દ્રાદિકરૂપે કરીને ભાસે છે એવી રીતે જ્યાં જેવું ઘટે ત્યાં તેવું રૂપ પ્રકાસે છે. ને પોતે તો સદા એક રૂપેજ વિરાજમાન રહે છે. ને વગી એક ઠેકાણે રહ્યા થકા અનંત-કોટી પ્રહ્લાંડને વિષે અંતર્યામિરૂપે વ્યાપીને રહે છે જેમ વ્યાસજી એક હતા તે શુકજીને સાદ કર્યો તે સ્થાવર જંગમ સર્વે જીવમાં રહીને સાદ કર્યો અને શુકજીએ હુંકારો દીધો ત્યારે પણ સ્થાવર જંગમ સર્વે સૃષ્ટિમાં રહીને હુંકારો દીધો. એવી રીતે શુકજી જેવા મોટા સિદ્ધ હોય તે પણ જે સર્વ જગતમાં વ્યાપવાને સમર્થ થાય છે તે તો ભગવાનના ભજનના પ્રતાપે કરીને એવી યોગકળાને પામ્યા છે તો પોતે ભગવાન પુરૂષોત્તમ તે તો યોગેશ્વર છે. ને સર્વ યોગકળાના નિધિ છે તે એક ઠેકાણે રહ્યા થકા અનંતકોટી પ્રહ્લાંડમાં પોતાની ઈચ્છાએ કરીને જ્યાં જેમ ઘટે ત્યાં તેમ ભાસે છે તેમાં શું કહેવું? અને એ ભગવાનમાં એમ હોય તેનું શું આશ્ચર્ય છે? કેમજે કોઈક ગોડીઓ હોય ને તે તુન્દ્ર માયાને જાણે છે તેમાં પણ લોકોને કેવું આશ્ચર્ય થાય છે ને તેની યથાર્થ ખબર પડતી નથી તો ભગવાનમાં તો સર્વ યોગ કલાઈ રહી છે તે મહા આશ્ચર્યરૂપ છે તેને જીવ કેમ જાણી શકે. લો. ૪

ભગવાન જે પુરૂષોત્તમ તે તો અક્ષરધામને વિષે સદાય વિરાજમાન રહે છે ને તે સત્ય સંકેત છે ને અક્ષરધામને વિષે રહ્યા થકા જે પ્રજ્ઞાંડમાં જે જે રૂપ પ્રકાશ્યાં જોઈએ તેવા તેવા રૂપને પ્રકાશ કરે છે જેમ શ્રી કૃષ્ણ ભગવાને રાસકીડા કરી ત્યારે પોતે એક હતા તે જોટલી ગોપાંગનાઈ હતી તેટલા રૂપે થયા તેમજ પુરૂષોત્તમ ભગવાન પ્રજ્ઞાંડ પ્રજ્ઞાંડ પ્રત્યે જ્યાં જેવું રૂપ પ્રકાશ્યું જોઈએ ત્યાં તેવા રૂપને અક્ષરધામમાં રહ્યા થકા પ્રકાશે છે. અને પોતે તો સદાય અક્ષરધામમાં રહ્યા છે. ગ. મ. ૪૨

અક્ષરધામને વિષે ભગવાન અખંડ વિરાજમાન રહે છે. અને તે ધામમાં રહ્યા થકા અનંત કોટી જે પ્રજ્ઞાંડ છે તેને વિષે જ્યાં જેને જેમ દર્શન દેવું ઘટે ત્યાં તેને તેમ દર્શન દે છે. અને જે સાથે બોલવું ઘટે તે સાથે બોલે છે અને જેનો સ્પર્શ કરવો ઘટે તેનો સ્પર્શ કરે છે. જેમ કોઈ સિદ્ધ પુરૂષ હોય તે એક ઠેકાણે બેઠો થકો હજાર ગાઉ દેખે ને હજારો ગાઉની વાર્તાને સાંભળે તેમ ભગવાન પોતાના અક્ષરધામમાં રહ્યા થકા અનંતકોટી પ્રજ્ઞાંડને વિષે જ્યાં જેમ જણાવું ઘટે ત્યાં તેમજ જણાય છે ને પોતે તો સદા પોતાનાજ અક્ષરધામમાં છે. અને એક ઠેકાણે રહ્યા થકા જે અનંત ઠેકાણે જણાય છે તે તો પોતાની યોગકળા છે. જેમ રાસમંડળને વિષે જોટલી ગોપીઓ

તેટલાજ પોતે થયા. માટે એક ઠેકાણે રહ્યા થતા જે અનંત ઠેકાણે દેખાવું એજ ભગવાનનું યોગકળાએ કરીને વ્યાપક-પણું છે પણ આકાશની પેઠે અરૂપપણે કરીને વ્યાપક નથી. અને જે ભગવાનની યોગમાયાએ કરીને પચાસ કોડ જોજન જે પૃથ્વીનું મંડળ છે તે પ્રલયકાળને વિષે પરમાણું રૂપ થઈ જાય છે. અને તે પૃથ્વી પાછી સૃષ્ટિકાળને વિષે પરમાણુંમાંથી પચાસ કોડ જોજન થાય છે અને ચોમાસુ આવે છે ત્યારે ગાજવીજ ને મેઘની ઘટા થઈ આવે છે એ આદિક સર્વ આશ્ચર્ય તે ભગવાનની યોગમાયાએ કરીને થાય છે.

ગ. મ. ૬૪

ભગવાન સિદ્ધેશ્વર છે જેમ કોઈ સિદ્ધિવાળો પુરૂષ હોય તે અહીંઆં બેઠો થકો પ્રજ્ઞાના લોકમાં પદાર્થ હોય તેને આ હાથે કરીને ગ્રહણ કરી લે તેમ ભગવાન એક દેશમાં રહ્યા થકાજ પોતાની યોગકળાના સામર્થ્યે કરીને સર્વ ક્રિયાને કરે છે.

ગ. છે. ૩૭

બ્રહ્મ તો એકદેશી છે પણ સર્વદેશી નથી ને તે બ્રહ્મ તો શ્રીકૃષ્ણ ભગવાન છે તે એકદેશી થકા સર્વદેશી છે જેમ કોઈક પુરૂષે સૂર્યની ઉપાસના કરી હોય પછી સૂર્ય તેને પોતાના સરખી દ્રષ્ટિ આપે ત્યારે તે પુરૂષ જ્યાં સુધી સૂર્યની દ્રષ્ટિ પહોંચતી હોય ત્યાં સુધી દેખે અને વળી જેમ સિદ્ધ દશાવાળો પુરૂષ હોય તે હજારો ને લાખો ગાઉ ઉપર કોઈક

વાત કરતો હોય તેને જેમ પાસે વાર્તા કરે ને સાંભળે તેમ સાંભળે છે તેમજ લાખો ગાઉ ઉપર કાંઇક વસ્તુ પડી હોય તેને મનુષ્યના જેવડા હાથ હોય તેણે કરીને પણ ઉપાડે તેમ શ્રી કૃષ્ણ ભગવાન એક ઠેકાણે રહ્યા થકા પોતાની ઇચ્છાએ કરીને જ્યાં દર્શન દેવાં હોય ત્યાં દર્શન આપે છે અને એકરૂપ થકા અનંતરૂપે ભાસે છે અને સિદ્ધ હોય તેમાં પણ દૂરશ્રવણ દૂરદર્શનરૂપ ચમત્કાર હોય તો પરમેશ્વરમાં હોય તેમાં શું આશ્ચર્ય છે ? અને ભગવાનને અંથમાં વ્યાપક કહ્યા છે તે તો મૂર્તિમાન છે તેજ પોતાની સામર્થ્યે કરીને એક ઠેકાણે રહ્યા થકા સર્વને દર્શન આપે છે એમ વ્યાપક કહ્યા છે પણ આકાશની પેઠે અરૂપ થકા વ્યાપક નથી ભગવાન તો સદા મૂર્તિમનજ છે તે મૂર્તિમાન ભગવાન અક્ષરધામમાં રહ્યા થકાજ અનંત કોટી પ્રહ્લાંડમાં ભાસે છે.

૧૨-૧૩

ભગવાનનું અંતર્યામિપણે વ્યાપકપણું

અંતર્યામિપણે કરીને સર્વત્ર પૂર્ણ એવું જે સચ્ચિદાનંદ પ્રજ્ઞ છે તે તો મૂર્તિમાન એવા જે પુરૂષોત્તમ ભગવાન તેનું તેજ છે.

ગ. મ. ૪૫

અંતર્યામિપણે કરીને જીવ ઇશ્વરને વિષે વ્યાપક એવું જે પુરૂષોત્તમ ભગવાનનું સ્વરૂપ તેજ તે નિરાકાર છે તોપણ જીવ ઇશ્વર સર્વને તેમના કર્મને અનુસારે યથાયોગ્ય-

પણે કર્મના ફળને દેવાને વિષે નિયંતાપણું છે ને સાકારની પેઠે નિયંતારૂપ ક્રિયાને કરે છે માટે તે તેજને પણ સાકાર જેવું બાણવું.

ગ. પ્ર. ૪૫

મૂર્તિમાન હોય તે પણ વ્યાપક હોય જેમ અગ્નિદેવ છે તે પોતાના લોકને વિષે મૂર્તિમાન છે ને પોતાની શક્તિએ કરીને કાષ્ટને વિષે રહ્યો છે તેમ ભગવાન પણ પોતાના અક્ષરધામને વિષે મૂર્તિમાન થકા પોતાની અંતર્યામિ શક્તિએ કરીને જીવુંને વિષે વ્યાપિને રહ્યા છે ને મૂર્તિમાનની પેઠે ક્રિયાને કરે છે માટે એને પણ મૂર્તિમાન બાણવા.

કા. ૪

ભગવાન પોતે તો સદા એક રૂપેજ વિરાજમાન રહે છે અને વર્ગી એક ઠેકાણે રહ્યા થકા અનંત કોટી પ્રજ્ઞાંડને વિષે અંતર્યામિરૂપે વ્યાપિને રહે છે જેમ વ્યાસજી એક હતા તે શુકજીને સાદ કર્યો ત્યારે સ્થાવર જંગમ સર્વે જીવમાં રહીને સાદ કર્યો અને શુકજીએ હુંકારો દીધો ત્યારે પણ સ્થાવર જંગમ સર્વે સૃષ્ટિમાં રહીને હુંકારો દીધો.

લો. ૪

ભગવાન તો ઇંદ્રિયું, દેવતા, અંતઃકરણ અને જીવ એ સર્વના આશ્રયપણે રહ્યા છે. તે શ્રી કૃષ્ણ ભગવાને ઉદ્ધવ ભેળે ગોળીયુંને કહેવરાવ્યું છે જે ઇંદ્રિયું, અંતઃકરણ, દેવતા અને જીવ તેના આશ્રયપણે કરીને તમારે સમીપે હું રહ્યો છું, જેમ પંચ મહાભૂત પ્રજ્ઞાંડને વિષે રહ્યાં છે,

ને તેનાં તેજ સર્વના દેહમાં રહ્યાં છે તેમ જે હું આ મથુરામાં રહ્યો છું તેતો જેમ પંચ મહાભૂત વિશેષપણે કરીને પ્રજ્ઞાંડને વિષે રહ્યાં છે તેમ રહ્યો છું અને જેમ એ ભૂત જીવનાં દેહમાં સામાન્યપણે રહ્યાં છે તેમ હું તમારે પાસે રહ્યો છું. અને જે હું દેખાતો નથી તેતો તમારા ચિત્તની વૃત્તિનો મારે વિષે નિરોધ થાય તેને અર્થે નથી દેખાતો પણ રહ્યો તો મૂર્તિમાન છું. લો. ૧૫

(યોગી) (લગવાનની) મૂર્તિને નાસિકાને અગ્રે ધારે ને ત્યાંથી બ્રહ્મીમાં લાવીને હૃદયને વિષે મૂર્તિને ઉતારે અને અંતરને વિષે સાક્ષીરૂપ જે મૂર્તિ ને બહારની મૂર્તિ એ બેયને એક કરે. વર. ૪

આ દેહને વિષે જીવ રહે છે. અને એ જીવને વિષે પરમેશ્વર પણ સાક્ષીરૂપે કરીને રહે છે. ગ. છે. ૪

અક્ષરધામને વિષે પુરુષોત્તમ લગવાન પોતે સદા વિરાજમાન છે અને પોતાની અંતર્યામિ શક્તિએ કરીને અક્ષરધામ અને અનંત કોટી પ્રજ્ઞાંડ અને તે પ્રજ્ઞાંડના જે મધ્યર તે સર્વને વિષે અન્વયપણે રહ્યા છે. ગ. પ્ર. ૬૩

લગવાન ઇન્દ્રિયાદિકના આશ્રયપણે રહ્યા છે તે પુરુષરૂપે કરીને રહ્યા છે કે અક્ષરરૂપે રહ્યા છે કે પોતે સ્વયં પુરુષોત્તમપણે રહ્યા છે? તો એનો ઉત્તર એ છે જે જીવ, પુરુષ, અક્ષર ને પુરુષોત્તમ એ સર્વનું તેજ પ્રકાશપણે તો

સન્નિતિ છે માટે એમના પ્રકાશના લેદ પાડવાને તો કોઈ સમર્થ છે નહિ ને લેદ તો અતિશય છે પણ તે લેદને દેખવાને કોઈ સમર્થ નથી. અને જેને એ ભગવાન કૃપા કરે છે તેણે કરીને તેને પ્રકાશમય એવો દિવ્ય દેહ બંધાય છે પછી તે એમ જાણે છે જે આ હું છું ને આ પુરૂષ છે ને આ અક્ષર છે ને એ સર્વથી વિલક્ષણ એવા આ પુરૂષોત્તમ છે. એવી રીતે એ સર્વેને પૃથકપણે દેખે છે ને એમના પ્રકાશને પણ વિલક્ષણપણે દેખે છે પણ બીજો તો કોઈ પૃથક દેખવાને અર્થે સમર્થ થાય નહિ માટે એ ભગવાન સુઝે એ રૂપે કરીને રહ્યા છે પણ પોતેજ રહ્યા છે.

લો. ૧૫

વાસુદેવ ભગવાને પુરૂષરૂપે થઈને જ્યારે વિરાટ પુરૂષને વિષે પ્રવેશ કર્યો ત્યારે વિરાટ પુરૂષ ઉભા થયા.

ગ. મ. ૧૦

ઈશ્વર જે વૈરાજ પુરૂષ ને આ જીવ એ સર્વેના પ્રકાશક તો પુરૂષરૂપે કરીને પુરૂષોત્તમ એવા વાસુદેવ છે.

ગ. મ. ૩૧

ભગવાનનું કર્મકૃણ પ્રદાતાપણું.

એક એક અવસ્થાને વિષે બીજી બે બે અવસ્થાઓ રહી છે. અને એ જે અવસ્થાના લેદ તેનું જે જ્ઞાન તે જીવાત્માને થાય છે અને વળી તે તે અવસ્થાને વિષે એ

જીવને કર્માનુસારે જે ફળના પમાડનારા છે તેને તુર્યપદ કહે છે અંતર્યામિ કહે છે દ્રષ્ટા કહે છે બ્રહ્મા કહે છે પરબ્રહ્મ કહે છે. સા. ૬

જીવને જાત્રત સ્વપ્ન ને સુષુપ્તિ એ ત્રણ અવસ્થા લોગવાય છે તે કેવળ કર્મે કરીનેજ નથી લોગવાતી એતો એને કર્મના ફળપ્રદાતા જે પરમેશ્વર તે એ જીવને જ્યારે કર્મ ફળને લોગવાવે છે ત્યારે લોગવે છે કેમજે આ જીવ જ્યારે જાત્રત અવસ્થાના ફળને લોગવતો હોય ને ત્યારે એ ઈચ્છે જે મારે સ્વપ્નમાં જાવું છે તો એની વતે સ્વપ્નમાં જવાય નહિ શા માટે જે ફળપ્રદાતા જે પરમેશ્વર તે એની વૃત્તિયુને રૂંધી રાખે છે અને સ્વપ્નમાંથી જાત્રતમાં આવવાને ઈચ્છે તો જાત્રતમાં અવાય નહિ અને સુષુપ્તિમાં પણ જવાય નહિ અને સુષુપ્તિમાંથી સ્વપ્નમાં તથા જાત્રતમાં અવાય નહિ એ તો જ્યારે જે કર્મના ફળના લોગવાવનારા પરમેશ્વર છે તે એને જે અવસ્થાના કર્મફળને લોગવાવે તેનેજ લોગવી શકે છે પણ એ જીવ પોતાની ઇચ્છાએ કરીને અથવા કર્મે કરીને કર્મના ફળને લોગવી શકતો નથી.

ગ. પ્ર. ૬૫

જીવ તથા ઈશ્વર એમાંથી કોઈ સ્વપ્નસૃષ્ટિને સૃજતા નથી અને પોતે પણ સ્વપ્નસૃષ્ટિકૃપે થાતા નથી એ તો એ જીવ ઈશ્વર થકી પર જે પરમેશ્વર કર્મફળપ્રદાતા છે તે

એ જીવ હવેના કર્મને અનુસારે કરીને એ સ્વર્ગસૃષ્ટિને સર્જે છે. ગ. મ. ૨૧

જેમ પૃથ્વીને વિષે ખીજ રહ્યાં છે તે વર્ષાકાળે જળના યોગને પામીને ઉગી નીસરે છે તેમ માયાને વિષે કારણ શરીરે યુક્ત થકા રહ્યા એવા જે જીવ તે ઉત્પત્તિ કાળને વિષે કૃણપ્રદાતા એવા જે પરમેશ્વર તેની દ્રષ્ટિને પામીને પે ત પોતાના કર્મને અનુસારે નાના પ્રકારના દેહને પામે છે. વર. ૬

શ્રીકૃષ્ણ ભગવાન જે તે પુરૂષ પ્રકૃતિ રૂપ જે પોતાની શક્તિ તેણે સહિત થકા જીવ જીવ પ્રત્યે અંતર્યામિરૂપે રહ્યા છે ને જે જીવે જેવાં કર્મ કર્યાં છે તે જીવને તેવા દેહને પમાડે છે ને સુખ દુઃખ રૂપ જે તે તે કર્મનાંકુળ તેને પમાડે છે અને તે જીવના કર્મને અનુસારે કરીને તેના દેહ થકી ખીજ દેહને સર્જે છે. ગ. પ્ર. ૧૩

ભગવાન છે તે પોતાના ધામરૂપ એક દેશને વિષે રહ્યાથકાજ અન્વયપણે અનેક પ્રભાંડને વિષે રહ્યા જે સર્વે જીવના સમૂહ તેમને વિષે તેમના યથાયોગ્ય કર્મકૃણ-પ્રદાતાપણે અંતર્યામિરૂપે કરીને રહ્યા છે. અને સર્વ જીવના જીવન છે ને એ વિના એ જીવ કાંઈ કરવાને ને ભોગવવાને સમર્થ નથી થાતો. ગ. છ. ૩૭

ભગવાનનું સગુણ નિર્ગુણપણું

ભગવાનનું નિર્ગુણ સ્વરૂપ છે તે તો સૂક્ષ્મ થકી પણ અતિ સૂક્ષ્મ છે અને પૃથ્વી આદીક જે સર્વે તત્ત્વ તેનું આત્મા છે અને તે થકી પર જે પ્રધાનપુરૂષ તેનું આત્મા છે અને તે પ્રધાનપુરૂષથકી પર જે શુદ્ધ પુરૂષ ને પ્રકૃતિ તેનું આત્મા છે અને તેથી પર જે અક્ષર તેનું પણ આત્મા છે. અને એ સર્વે ભગવાનનું શરીર છે અને જેમ દેહ થકી જીવ છે તે સૂક્ષ્મ છે ને શુદ્ધ છે ને ઘણું પ્રકાશમાન છે તેમ એ સર્વે થકી ભગવાન અતિશય સૂક્ષ્મ છે અને અતિશય શુદ્ધ છે અને અતિશય નિર્લેપ છે અને અતિશય પ્રકાશેયુક્ત છે. અને જેમ આકાશ છે તે પૃથ્વી આદીક ચાર ભૂતમાં વ્યાપક છે ને પૃથ્વી આદિક ચાર ભૂત થકી અસંગી છે અને એ ચાર ભૂતની ઉપાધિ તે આકાશને અડતી નથી આકાશ તો આતશય નિર્લેપ થકો એ ચાર ભૂતને વિષે રહ્યો છે તેમ પુરૂષોત્તમ ભગવાન સર્વના આત્મારૂપે કરીને સર્વને વિષે રહ્યા છે તોપણ અતિશય નિર્વિકાર છે ને અસંગી છે ને પોતે પોતાને સ્વભાવે યુક્ત છે અને તે સરખો થાવાને કોઈ સમર્થ નથી થાતો જેમ આકાશ ચાર ભૂતમાં રહ્યો છે પણ ચાર ભૂત આકાશ જેવાં નિર્લેપ તથા અસંગી થાવાને સમર્થ નથી થાતાં તેમજ પુરૂષોત્તમ ભગવાન સર્વના આત્મા છે તોપણ અક્ષર પર્યાંત કોઈ પણ પુરૂષોત્તમ

ભગવાન જેવા સમર્થ થાવાને સમર્થ નથી થાતા. એવી રીતે જે અતિશય સૂક્ષ્મપણું અતિશય નિર્દોષપણું અને અતિશય શુદ્ધપણું અને અતિશય અસંગીપણું અને અતિશય પ્રકાશયુક્તપણું અને અતિશય અશ્વર્યયુક્તપણું તે એ ભગવાનની મૂર્તિને વિષે નિર્ગુણપણું છે.

અને જેમ ગીરનાર પર્વત છે તેને લોકાલોક પર્વતની પાસે મુકીએ ત્યારે તે અતિશય ન્હાનો ભાસે પણ ગીરનાર પર્વત કાંઈ નહાનો થયો નથી એતો લોકાલોકની અતિશય મોટાઈ આગળ નહાનો જણાય છે તેમ પુરૂષોત્તમ ભગવાનની મોટાઈ આગળ અષ્ટાવરણે યુક્ત જે અનંત કોટી પ્રહ્લાંડ તે આણુંની પેઠે અતિ સૂક્ષ્મ ભાસે છે પણ તે પ્રહ્લાંડ કાંઈ નહાનાં થઈ ગયાં નથી એતો ભગવાનની મોટાઈ આગળ નહાનાં જણાય છે એવી રીતે ભગવાનની મૂર્તિને વિષે જે અતિશય મોટાઈ તે ભગવાનનું સગુણપણું છે.

કાંઈને એમ આશંકા થાય જે ભગવાન નિર્ગુણરૂપે તો અતિશય સૂક્ષ્મ કરતાં પણ સૂક્ષ્મ છે અને સગુણરૂપે તો અતિ સ્થૂલ કરતાં પણ સ્થૂલ છે ત્યારે એ એ સ્વરૂપનું ધરનારું જે ભગવાનનું મૂળ સ્વરૂપ તે કેવું છે તો તેનો હિત્તર એ છે જે જે પ્રગટ પ્રમાણ મનુષ્યાકારે દેખાય છે એજ ભગવાનનું સદાય મૂળ સ્વરૂપ છે અને નિર્ગુણપણું ને સગુણપણું એ તો એ મૂર્તિનું કોઈક અલૌકિક અશ્વર્ય

છે જેમ શ્રીકૃષ્ણ ભગવાન પ્રાક્ષણના પુત્ર લેવા સારું અર્જુન
સોતા રથે ઘેસીને ચાલ્યા તે લોકાલોક પર્વતને આલંબીને
માયાનું તમ આંચું તેને સુદર્શન ચક્રે કરીને કાપીને
તેથી પર જે પ્રક્ષળ્યોતિ તેને વિષે રહ્યા જે ભૂમાપુરૂષ તેની
પાસેથી પ્રાક્ષણના પુત્રને લઈ આવ્યા ત્યારે તે રથ ને ઘોડા
તે માયિક હતા ને સ્થૂલ ભાવે યુક્ત હતા પણ તે શ્રીકૃષ્ણ
ભગવાનને જોગે કરીને અતિ સૂક્ષ્મ ને ચૈતન્યરૂપ થઈને
ભગવાનના નિર્ગુણ પ્રક્ષધામને પામ્યા. એવી રીતે જે
સ્થૂલ પદાર્થને સૂક્ષ્મપણાને પમાડી દેવું એ શ્રીકૃષ્ણ ભગવાનની
મૂર્તિને ।વષે નિર્ગુણપણું છે.

અને એજ શ્રીકૃષ્ણ ભગવાન તેણે પોતાની માતા
જે જસોદાજી તેને પોતાના મુખને વિષે અષ્ટાવરણે યુક્ત
સમગ્ર પ્રક્ષાંડ દેખાડયું અને વળી અર્જુનને પોતાની મૂર્તિને
વિષે વિચરૂપ દેખાડયું અને અર્જુન વિના જે બીજા હતા
તે તો સાડાત્રણ હાથની ભગવાનની મૂર્તિને દેખતા
હતા અને જ્યારે ભગવાને વામનાવતાર ધર્યો ત્યારે પ્રથમ
તો વામનરૂપે દર્શન આપ્યું અને ત્રણ પગલા ધરતિ બલિ
પાસે શ્રીકૃષ્ણાર્પણ કરાવ્યા પછી એવું પોતાના સ્વરૂપને
વધાયું જે સાત પાતાળનું તો એક પગલું કર્યું. અને
આકાશમાં તો પોતાનું શરીર બધે માઈ રહ્યું અને બીજું
પગલું ઉંચું મેલ્યું તેણે સાત સ્વર્ગને વિધીને ઇટકટાહ

કેાડયું એવું જે ભગવાનનું મોટું સ્વરૂપ થયું તેને બલિ-
રાજાએ દીધું અને બલિ વિના જે બીજા હતા તેણે તો
જેવું વામન સ્વરૂપ ભગવાને ધારણ કર્યું હતું તવું ને
તેવું દીધું એવી રીતે જે ભગવાનને વિષે અતિશય મોટાઇ થકી
મોટાઇ દેખાય તે ભગવાનની મૂર્તિને વિષે સગુણપણું
જાણવું.

જેમ આકાશ છે તે શીત કાળે તથા ઉષ્ણ કાળે
વાદળોએ રહિત હોય અને જ્યારે વર્ષાઋતુ આવે ત્યારે
અસંખ્ય વાદળોની ઘટાએ કરીને ભરાઈ જાય છે તે કાળે
કરીને આકાશમાં વાદળો ઉપજે છે ને પાછાં લીન થઈ જાય
છે તેમ ભગવાન પોતાની ઈચ્છાએ કરીને પોતામાંથી નિર્ગુણ
ને સગુણ રૂપ જે અશ્વર્ય તેને પ્રગટ કરીને પાછું પોતાને
વિષે લીન કરે છે.

કા. ૮

શ્રીમદ્ ભાગવતને વિષે વાસુદેવ સંકર્ષણ પ્રદુમ્ન ને
અનિરુદ્ધ એ ચતુર્વ્યૂહનીજ વાર્તા છે તે કોઇ ઠેકાણે એને
સગુણ કરી કહે છે અને કોઇ ઠેકાણે એને નિર્ગુણ કરી
કહે છે તે જ્યારે નિર્ગુણ કરી કહે છે ત્યારે વાસુદેવ
ભગવાનને કહે છે ને જ્યારે સગુણ કરીને કહે છે ત્યારે
સંકર્ષણ અનિરુદ્ધ પ્રદુમ્નને કહે છે.

ગ. પ્ર. ૬૬

સંકર્ષણ આનરુદ્ધ ને પ્રદુમ્ન ત્રણ જે તે વાસુદેવ
ભગવાનનાં સગુણ રૂપ છે.

ગ. મ. ૩૧

ભગવાનનું અન્વય વ્યતિરેકપણું

અક્ષરબ્રહ્મ (મૂળપુરૂષ), ઇશ્વર, જીવ, માયા અને માયાનાં કાર્ય જે બ્રહ્માંડ એમને વિષે જે શ્રીકૃષ્ણ ભગવાનને (પુરૂષોત્તમ ભગવાનને) અંતર્યામિપણે કહેવા અને નિયંતાપણે કહેવા તે એ ભગવાનનું અન્વયપણું છે અને એ સર્વથી પ્રથકપણે કરીને પોતાના ગોલોક ધામને વિષે જે બ્રહ્મજ્યોતિ (અક્ષરધામ, ચિદાકાશ) તેને વિષે રહ્યા છે એમ જે કહેવું તે એ ભગવાનનું વ્યતિરેકપણું છે.

ગ. પ્ર. ૭

બદ્ધ જીવ તથા મુક્ત જીવ એ બેના હૃદયમાં સાક્ષિરૂપ થકા રહ્યા છે અને બદ્ધપણું ને મુક્તપણું જેને અડતું નથી તેમ જે ઇશ્વરના ને અક્ષરના હૃદયમાં સાક્ષિરૂપે રહ્યા છે અને તે તે ઉપાધી થકી રહિત છે એ પુરૂષોત્તમનું અન્વય સ્વરૂપ છે. અને જીવ ઇશ્વર ને અક્ષર તે થકી પર જે અક્ષરાતીત સ્વરૂપ એ પુરૂષોત્તમનું વ્યતિરેક સ્વરૂપ બાણવું.

સા. ૫

ભગવાનના અન્વયવ્યતિરેકપણાની વાર્તા તો એમ છે જે ભગવાન અર્ધાક માયાને વિષે અન્વય થયા છે ને અર્ધાક પોતાના ધામને વિષે વ્યતિરેક રહ્યા છે એમ નથી. એ તો ભગવાનનું સ્વરૂપજ એવું છે જે માયામાં અન્વય થયા થકા પણ વ્યતિરેકજ છે પણ ભગવાનને એમ બહીક નથી જે

રખે હું માયામાં જઈને ને અશુદ્ધ થઈ જઈ. ભગવાન તો માયાને વિષે આવે ત્યારે માયા પણ અક્ષરધામરૂપ થઈ જાય છે અને ચોવીસ તત્ત્વને વિષે આવે તો ચોવીસ તત્ત્વ પણ બ્રહ્મરૂપ થઈ જાય છે તે શ્રીમદ્ ભાગવતમાં કહ્યું છે જે
 ધામ્ના સ્વેન સદા નિરસ્ત કુદ્ધકં સત્યં પરંધીમહિ ॥ ઇત્યાદિક
 અનંત વચને કરીને ભગવાનના સ્વરૂપનું પ્રતિપાદન કર્યું છે. અને જેમ વૃક્ષનું બીજ હોય તેમાં પણ આકાશ છે પછી એ બીજમાંથી વૃક્ષ થયું ત્યારે તે વૃક્ષનાં ડાળ, પાનડાં ફુલ, ફળ એ સર્વેને વિષે આકાશ અન્વય થયો પણ જ્યારે વૃક્ષને કાપે ત્યારે વૃક્ષ કપાય તે ભેળો આકાશ કપાય નહિ, અને વૃક્ષને બાળે ત્યારે આકાશ બાળે નહિ તેમ ભગવાન પણ માયા ને માયાનું કાર્ય તેને વિષે અન્વય થયા થકા પણ આકાશની પેઠે વ્યાપક છે એમ ભગવાનના સ્વરૂપનું અન્વયવ્યતિરેકપાણું છે.

વર. ૭

ભગવાનનું અદ્વિતિયપાણું

એ (પુરૂષોત્તમ) નારાયણ જેવા તો એક નારાયણ જ છે પણ બીજો કોઈ એ જેવો થાતો નથી અને ॥ एकमेवाद्वितीयं ब्रह्मा ॥ એ શ્રુતિનો પણ એજ અર્થ છે જે એ નારાયણ જેવાતો એક નારાયણ જ છે એમ સર્વ શાસ્ત્રનો સિદ્ધાંત છે.

લો. ૧૩

લગવાન જેવા તો એક લગવાનજ છે ને બીજા જે પ્રકૃતિ પુરુષાદિક છે તે તો એના ભક્ત છે ને એનું ધ્યાન કરે છે માટે એ લગવાન રૂપ છે જેમ કોઈ મોટા સંત હોય ને તે લગવાનનું ધ્યાન કરતા હોય ને તેને લગવાનરૂપ બાણ છે તેમ એ પ્રકૃતિ પુરુષાદિક પણ લગવાનરૂપ છે.

પં. ૨

લગવાન જેવા તો એક લગવાનજ છે પણ બીજો કોઈ નથી અને લગવાનના સાધર્મ્યપણાને પામ્યા એવા જે લગવાનના ધામમાં ભક્ત છે તેનો આકાર પણ લગવાન જેવા છે તો પણ તે પુરુષ છે ને લગવાન પુરુષોત્તમ છે ને તે સર્વમાં શ્રેષ્ઠ છે ને એમને ઉપાસ્ય છે ને સર્વના સ્વામી છે.

ગ. છે. ૩૭

નારાયણને લઈનેજ બીજામાં મોટપ કહેવાય છે.

અને એ (પુરુષોત્તમ) નારાયણને લઈને તો જેને વિષે મોટપ કહીએ તેને વિષે સંભવે અને એને લઈને વિષ્ણુ, બ્રહ્મા, શિવ, નારદ, સનકાદિક એ સર્વેને લગવાન કહેવાય છે અને ઉદ્ધવજીને વિષે એ નારાયણને લઈને ઉદ્ધવને લગવાન કહેવાય. અને હમણાં આ મુક્તાનંદ સ્વામી જેવા સંતને વિષે એ નારાયણને લઈએ તો એમને પણ લગવાન જેવા કહેવાય. અને એ નારાયણને લીધા વિના તો અક્ષરને પણ લગવાન ન કહેવાય તો બીજાની શી વાર્તા કહેવી અને

॥ અપરિમિતાધ્રુવાસ્તનુભૃતોયદિ સર્વગતાઃ ॥ એ વેદસ્તુતિના
ગદ્યનો પણ એજ અર્થ છે. લો. ૧૩

નારાયણ જેવો કોઈ થાતો નથી.

જે ભગવાનના ભક્ત હોય તે ભગવાનને પ્રતાપે કરીને
બ્રહ્મા, શિવ, શુક્ર, નારદ તે જેવા પણ થાય અને પ્રકૃતિ
પુરુષ જેવા પણ થાય અને બ્રહ્મ તથા અક્ષર જેવા પણ
થાય તોપણ શ્રીપુરુષોત્તમ નારાયણ જેવો થવાને તો કોઈ
સમર્થ નથી. કા. ૧૦

ભગવાન છે તે જેવા તો એ એકજ છે ને ભગવાનને
ભણ ભણને ઘણાક ભગવાનના સાધર્મ્યપણાને પામ્યા છે
તોપણ તે ભગવાન જેવા તો થાતાજ નથી ને જો એ
ભગવાન જેવાજ થાય તો તો ભગવાન ઘણાક થાય ત્યારે
તો જગતની સ્થિતિ તે એક જાતનીજ ન રહે કેમજે એક
ભગવાન કહેશે હું જગતની ઉત્પત્તિ કરીશ ને બીજો કહેશે
હું જગતનો પ્રલય કરીશ. અને વળી એક ભગવાન કહેશે
હું વરસાદ કરીશ ને બીજો કહેશે હું નહિ કરું ને એક
કહેશે હું માણસના ધર્મ પશુમાં કરીશ ને બીજો કહેશે
હું પશુના ધર્મ માણસમાં કરીશ. એવી રીતે સ્થિતિ ન
રહે અને આતો જુઓને જગતમાં કેવી રીતે બરાબર
અદલ પ્રમાણે સર્વ ક્રિયાની પ્રવૃત્તિ થાય છે પણ તલભાર
ફેર પડતો નથી. માટે સર્વ ક્રિયાના પ્રવર્તાવનારા ને સર્વના

સ્વામી એકજ ભગવાન છે. તથા ભગવાન સંઘાથે બીજાને દાવ બંધાય એમ પણ જણાતું નથી માટે ભગવાન તો એકજ છે પણ બીજો એ જેવો થાતો નથી.

ગ. છે. ૩૬

અને જો એમ ન હોય તો (નારાયણ જેવા થવાતું હોય તો) આ આપણુ સર્વે છીએ તે આ દેહથી નોખો જે આત્મા તેને પ્રવરૂપ જાણીએ છીએ અને જ્ઞાન વૈરાગ્યાદિક સાધને યુક્ત છીએ તોપણ એ નારાયણને પ્રસન્ન કરવાનું અર્થે રાત દિવસ ઉભાગરા કરીએ છીએ ને કીર્તન નામસ્મરણ તે તાલીયું વળડી વળડીને હાથની આંગલીયું ફાટી જાય એમ કરીએ છીએ તથા કથા વાર્તા રાત દિવસ કરીએ કરાવીએ છીએ તે જો એ નારાયણ સરખા થઈ જવાતું હોય તો એવડો દાખડો શું કરવા કરીએ.

લો. ૧૩

ભગવાનનો મહિમા અપાર છે

ભગવાનનો મહિમા ગુણ કર્મ જન્મ ને સામર્થ્ય તથા સુંદરતા સુખદાયકપણું એ આદિક જે અનંત કલ્યાણકારી ગુણ તેના પારને શેષ શારદા પ્રભાદિક દેવતા તથા ચાર વેદ એ પામતા નથી અને ભગવાન પોતે પણ પોતાના મહિમાના પારને પામતા નથી માટે ભગવાન તો સર્વે સામર્થ્યીએ કરીને અપાર છે. અને એ ભગવાનને ભજીને

અનંત કોટી વૈશ્ણવ ભગવાન સરખા થયા છે તોપણ ભગવાનમાંથી કોઈ જાતનો પ્રતાપ આણું જોડેલો પણ ન્યૂન થયો નથી. જેમ મીઠા જળનો સમુદ્ર ભર્યો હોય તેમાંથી મનુષ્ય, પશુ, પંખી સર્વ જોડેલું ભાવે તેટલું જળ પીએ તથા પાત્ર ભરીલે તોપણ ઓછું થાતું નથી શા માટે જે તે સમુદ્ર તો અગાધ છે તેમજ ભગવાનનો મહિમા પણ અતિશય અપાર છે માટે કોઈ રીતે કરીને વધે ઘટે એવો નથી.

ગ. મ. ૬૭

ભગવાનના મહિમાનો કોઈ પાર પામતા નથી.

ગ. દો. ૩૭

નારાયણ ને મુક્તને સરખા કહેવાનું પાપ

એને (પુરૂષોત્તમ નારાયણને) અને બીજા અક્ષરાર્થિક મુક્તને જે સરખા કહેછે તેને દુષ્ટ મતવાળા જાણવા ને તેને અતિ પાપી જાણવા અને એનાં દર્શન પણ કરવાં નહિ ને એવી રીતની સમજણવાળાનાં દર્શન કરીએ તો પંચમહાપાપ જેવું પાપ થાય.

લો. ૧૩

જેનો સંગ કર્યા થકી તથા જે શાસ્ત્ર સાંભળવા થકી ભગવાનની ઉપાસનાનું ખંડન થઇને સ્વામીસેવકભાવ ટળી

બતો હોય તો તે સંગનો તથા તે શાસ્ત્રનો શ્વપચની
પેઠે તત્કાળ ત્યાગ કરવો.

કા. ૧૦

ભગવાન કર્તુમકર્તુ ને અન્યથાકર્તુ છે.

પરમેશ્વર છે તે તો દેશ, કાળ, કર્મ, માયા એ
સર્વેના પ્રેરક છે અને પોતાની ઇચ્છાએ કરીને દેશકાળો
દિકતું પ્રધાનપણું રહેવા દેછે પણ સર્વે પરમેશ્વરને આધારે
છે જેમ શીશુમાર ચક્ર છે તે ધ્રુ મંડળને આધારે છે અને
જેમ પ્રજા સર્વે રાજાને આધારે છે તેમાં દિવાન હોય તથા
વજીર હોય તેનું રાજા ચાલવા દે તેટલુંજ ચાલે પણ ન
ચાલવા દે ત્યારે એક આણું માત્ર પણ ન ચાલે તેમ દેશ,
કાળ, કર્મ, માયા તેનું પરમેશ્વર ચાલવા દે તેટલુંજ ચાલે
પણ પરમેશ્વરના ગમતા બહાર આણુંમાત્ર પણ ન ચાલે
માટે સર્વકર્તા તે પરમેશ્વરજ છે. ગ. મ. ૨૧

ભગવાન જગતની ઉત્પતિ સ્થિતિ ને પ્રલયને કરે છે
અને જેની શક્તિ કાળ છે માયા છે પુરુષ છે અક્ષર છે.

લા. ૧૭

ભગવાન સૃષ્ટિ રચાવાને સમે પ્રકૃતિ પુરુષદ્વારે કરીને
અનંત કોટી બ્રહ્માંડને ઉપજાવે છે. ગ. પ્ર. ૫૬

પુરુષોત્તમ નારાયણ તે સર્વકર્તા છે, સર્વ કારણ છે,
સર્વ નિયંતા છે, અતિ રૂપવાન છે, અતિ તેજસ્વી છે,
અતિ સમર્થ છે અને કર્તુમ કર્તુમ અન્યથાકર્તુ સમર્થ

છે તે જો પોતાની ઇચ્છામાં આવે તો એ અક્ષરધામને વિષે રહ્યા જે મુક્ત તે સર્વેને પોતાના તેજને વિષે લીન કરીને પોતે એકજ વિરાજમાન રહે અને સુજે તો એ સર્વે મુક્ત તેમણે સેવ્યા થકા એમની ભક્તિને અંગીકાર કરે ને એ સોતા વિરાજમાન રહે. અને જે અક્ષરધામને વિષે પોતે રહ્યા છે તે અક્ષરને પણ લીન કરીને પોતે સ્વરાટ્ થકા એકલાજ વિરાજમાન રહે. અને પોતાને મનમાં આવે તો એ અક્ષરધામ વિના પણ અનંત કોટી મુક્તને પોતાને ઐશ્વર્યે કરીને ધારવાને સમર્થ છે જેમ પૃથ્વ ભગવાને પૃથ્વીને કહ્યું જે મારા ધનુષ્ય થકી નિસર્યા જે બાણ તેણે કરીને તુને મારીને મારા સામર્થ્યે કરીને આ સર્વ જગતને ધારવાને હું સમર્થ છું તેમ એ નારાયણ પોતાને ઐશ્વર્યે કરીને સર્વોપરિ વર્તે છે.

લો. ૧૩

ભગવાનનું આત્મા ને અક્ષર થકી વિલક્ષણપાણું.

પુરુષોત્તમ એવા જે ભગવાન તેનું શરીર આત્મા તથા અક્ષર છે એમ શ્રુતિએ કહ્યું છે તે આત્મા અને અક્ષર તે તો વિકારે રહિત છે ને તે આત્મા ને અક્ષરને વિષે કાંઈ હેય ઉપાધિ નથી અને જેમ ભગવાન માયાથકી પર છે તેમ આત્માને અક્ષર પણ માયા થકી પર છે. ને જીવનું શરીર તો જીવ થકી અત્યંત વિલક્ષણ છે ને વિકારવાન છે ને દેહિ જે જીવ તો નિર્વિકારી છે માટે દેહ ને દેહિને તો અત્યંત

વિલક્ષણપણું છે તેમ પુરુષોત્તમ ને પુરુષોત્તમના શરીર જે આત્મા ને અક્ષર તેને વિષે અત્યંત વિલક્ષણપણું બોધ્યો. તે વિલક્ષણપણું એમ છે જે આત્મા ને અક્ષર એ બેને જે પુરુષોત્તમ ભગવાનનું શરીરપણું તે તો વ્યાપ્યપણું ને આધિનપણું ને અસમર્થપણું તેણે કરીને છે. કેવી રીતે તો ભગવાન જે તે પોતાની અંતર્યામિ શક્તિએ કરીને આત્મા ને અક્ષર તેને વિષે વ્યાપક છે ને એ બેય તો વ્યાપ્ય છે- અને ભગવાન જે તે સ્વતંત્ર છે ને આત્મા ને અક્ષર તે તો ભગવાનને આધીન છે ને પરતંત્ર છે. અને ભગવાન જે તે અતિ સમર્થ છે ને આત્મા ને અક્ષર તે તો ભગવાનની આગળ અતિ અસમર્થ છે એવી રીતે ભગવાન જે તે એ બેયના શરીરી છે ને એ બેય જે તે ભગવાનનું શરીર છે.

ગ. પ્ર. ૬૪

ભગવાન સર્વના આત્માપણે રહ્યા છે

અને શરીરી એવા જે પુરુષોત્તમ ભગવાન તે તો સદાય દિવ્ય મૂર્તિમાન છે ને એવા જે એ ભગવાન તે જે તે વ્યાપક ને દ્રષ્ટા એવા જે સર્વ આત્મા ને તે આત્માને વ્યાપ્ય ને આત્માને દશ્ય એવા જે દેહ એ સર્વમાં પોતાની અંતર્યામિ શક્તિએ કરીને આત્માપણે રહ્યા છે. અને એવી રીતે સર્વના આત્મા જે પુરુષોત્તમ ભગવાન તે જ્યારે રૂપવાન એવું જે દશ્ય તેના આત્માપણે કરીને શાસ્ત્રને વિષે

કહ્યા હોય ત્યારે તે પુરૂષોત્તમને દૃશ્યરૂપે કરીને પ્રતિપાદન
કર્યા હોય ને જ્યારે એ દ્રષ્ટાના આત્માપણે કરીને પ્રતિપાદન
કર્યા હોય ત્યારે એ પુરૂષોત્તમને અરૂપપણે કરીને શાસ્ત્રમાં
કહ્યા હોય છે. ને વસ્તુતાએ તો રૂપમાન જે દૃશ્યને અરૂપ
જે આત્મા એ બેય થકી પુરૂષોત્તમ ભગવાન ન્યારા છે ને
સદા મૂર્તિમાન છે ને પ્રાકૃત આકારે રહિત છે ને મૂર્તિમાન
થકા પણ દ્રષ્ટા ને દૃશ્ય એ બેયના દ્રષ્ટા છે ને એ આત્મા
ને અક્ષર એ સર્વેના પ્રેરક છે ને સ્વતંત્ર છે ને નિયંતા છે
ને સકળ ઐશ્વર્ય સંપન્ન છે ને પર થકી પર એવું જે
અક્ષર તે થકી પણ પર છે.

ગ. પ્ર. ૬૪

પરમેશ્વર છે તે તો સર્વાત્મા એવા જે બ્રહ્મ (મૂળપુરૂષ)
તેના પણ આત્મા છે. અને અક્ષરના પણ આત્મા છે.
અને અનંતકોટી જે મુક્ત તેના પણ આત્મા છે.

લો. ૧૦

ભગવાન જેમ ક્ષરના આત્મા છે તેમજ પ્રકૃતિપુરૂષ
થકી પર જે અક્ષરબ્રહ્મ તેના પણ આત્મા છે.

ગ. પ્ર. ૭૨

ભગવાનનું નિર્ગુણ સ્વરૂપ છે તે તો સૂક્ષ્મ થકી પણ
અતિ સૂક્ષ્મ છે. અને પૃથ્વી આદિક જે સર્વ તત્ત્વ તેનું
આત્મા છે અને તે થકી પર જે પ્રધાનપુરૂષ તેનું આત્મા
છે અને તે પ્રધાનપુરૂષ થકી પર જે શુદ્ધ પુરૂષ ને પ્રકૃતિ

તેનું આત્મા છે અને તેથી પર જે અક્ષર તેનું પણ આત્મા છે. અને એ સર્વે ભગવાનનું શરીર છે.

કા. ૮

ભગવાનનું માયાએ કરીને નિર્દોષપણું.

પુરુષોત્તમ ભગવાન છે તે સર્વે ક્ષેત્રજ્ઞના ક્ષેત્રજ્ઞ છે તોપણ નિર્વિકાર છે અને માયા આદિક જે વિકારવાન પદાર્થ તેનો વિકાર પુરુષોત્તમ ભગવાનને અડતો નથી. અને જે આત્મનિષ્ઠ પુરુષ છે તેને પણ સ્થુલ સૂક્ષ્મ ને કારણના વિકાર નથી અડતા તો પુરુષોત્તમ ભગવાનને ન અડે એમાં શું કહેવું? ભગવાન તો નિર્વિકારી ને નિર્દોષજ છે.

ગ. મ. ૧૭

જેમ આકાશ છે તે પૃથ્વી આદિક ચાર ભૂતમાં વ્યાપક છે ને પૃથ્વી આદિક ચાર ભૂત થકી અસંગી છે અને એ ચાર ભૂતની ઉપાધિ તે આકાશને અડતી નથી આકાશ તો અતિશય નિર્દોષ થકો એ ચાર ભૂતને વિષે રહ્યો છે તેમ પુરુષોત્તમ ભગવાન સર્વના આત્મારૂપે કરીને સર્વને વિષે રહ્યા છે તોપણ અતિશય નિર્વિકાર છે ને અસંગી છે ને પોતે પોતાને સ્વભાવે યુક્ત છે.

કા. ૮

જેમ આકાશ છે તેને વિષે ચાર તત્ત્વ રહ્યાં છે તોપણ આકાશને કોઈનો દોષ અડતો નથી તેમ પરમેશ્વરના સ્વરૂપને પણ માયિક તત્ત્વનો એકેય દોષ અડતો નથી એવુંજ ભગવાનનું સ્વરૂપ છે.

ગ. મ. ૧૭

માયાએ કરીને નિર્લેપપણું એક નારાયણનેજ છે.

લો. ૧૩

બ્રહ્મ સ્થિતિને પામ્યા એવા જે આત્મદર્શી સાધુ તેને પણ આ સંસારને વિષે કોઈ પદાર્થ દેખીને મોહ થાતો નથી તો બ્રહ્મથી પર પરબ્રહ્મ એવા જે શ્રીકૃષ્ણ ભગવાન તેને માયા ને માયાના કાર્ય થકી નિર્લેપ રહેવાય એમાં તે શું કહેવું ? એ તો રહેવાયજ. ગ. મ. ૬૫

ભગવાનને વિષે જ્ઞાનશક્તિ ક્રિયાશક્તિ ને ઈચ્છાશક્તિ કેમ સમજવી.

આ જીવ જ્યારે સત્વગુણ પ્રધાનપણે વર્તતો હોય ને ત્યારે જે કર્મ કરે છે તે કર્મનું ફળ તે જાત્રત અવસ્થા છે. અને આ જીવ જ્યારે રજોગુણ પ્રધાનપણે વર્તે ને તે સમયમાં જે કર્મ કરે તે કર્મનું ફળ સ્વપ્ન અવસ્થા છે. અને જ્યારે આ જીવ તમોગુણ પ્રધાનપણે વર્તતો હોય ને તે સમયમાં જે કર્મ કરે તેનું ફળ તે સુષુપ્તિ અવસ્થા છે. અને તે સુષુપ્તિ અવસ્થાને આ જીવ પામે છે ત્યારે જેવી પાણાની શીલા હોય તે જેવો જડ થઇ જાય છે અને એને કોઈ પ્રકારનું જ્ઞાન રહેતું નથી જે હું પડિત છું કે મૂખ છું કે આ કામ કર્યું છે કે આ કામ કરવું છે કે આ મારી જાતી છે કે આવો માસે વર્ણ છે કે આવો મારો આશ્રમ છે કે આ મારું નામ

છે કે આ મારું રૂપ છે કે હું દેવ છું કે મનુષ્ય છું કે બાળક છું કે વૃદ્ધ છું કે ધર્મિષ્ઠ છું કે પાપપટ છું ઇત્યાદિક કોઇ પ્રકારનું જ્ઞાન રહેતું નથી. અને એવી રીતનો જ્યારે આ જીવ થઇ જાયછે ત્યારે જે ભગવાન છે તે એને જ્ઞાન શક્તિએ કરીને સુષુપ્તિમાંથી જગાડીને એને એની સર્વ કીયાનું જ્ઞાન આપે છે તેને જ્ઞાનશક્તિ કહીએ.

અને એ જીવ જે જે કીયાને વિષે પ્રવર્તે છે. તે ભગવાનની જે કીયાશક્તિ તેનું અવલંબન કરીને પ્રવર્તે છે તેને ક્રિયાશક્તિ કહીએ.

અને એ જીવ જે જે કોઇ પદાર્થની ઇચ્છાને પ્રાપ્ત થાય છે તે પરમેશ્વરની ઇચ્છાશક્તિને અવલંબને કરીને પ્રાપ્ત થાય છે તેને ઇચ્છાશક્તિ કહીએ.

અને એ જીવને જાગ્રત સ્વપ્ન ને સુષુપ્તિ એ ત્રણ અવસ્થા લોગવાય છે તે કેવળ કર્મે કરીનેજ નથી લોગવાતી એ તો એને કર્મના ફળપ્રદાતા જે પરમેશ્વર તે એ જીવને જ્યારે કર્મફળને લોગવાવે છે ત્યારે લોગવે છે કેમજે આ જીવ જ્યારે જાગ્રત અવસ્થાના ફળને લોગવતો હોય ને ત્યારે એ ઇચ્છે જે મારે સ્વપ્નમાં જાવું છે તો એની વતે સ્વપ્નમાં જવાય નહિ શા માટે જે ફળપ્રદાતા જે પરમેશ્વર તે એની વૃત્તિયુંને રૂંધી રાખે છે. અને સ્વપ્નમાંથી જાગ્રતમાં આવવાને ઇચ્છે તો જાગ્રતમાં અવાય નહિ અને

સુષુપ્તિમાં પણ જવાય નહિ, અને સુષુપ્તિમાંથી સ્વપ્નમાં તથા જાગૃતમાં અવાય નહિ. એ તો જ્યારે જે કર્મના ફળના ભોગવાવનારા પરમેશ્વર છે તે એને જે અવસ્થાના કર્મ ફળને ભોગવાવે તેનેજ ભોગવી શકે છે. પણ એ જીવ પોતાની ઇચ્છાએ કરીને અથવા ક્રમે કરીને કર્મના ફળને ભોગવી શકતો નથી. એવી રીતે ભગવાનને વિષે જ્ઞાનશક્તિ ક્રીયાશક્તિ તે ઇચ્છાશક્તિ તે રહી છે. ગ. પ્ર. ૬૬ ભગવાનમાં અનેક કળા રહી છે.

સુષુપ્તિ અવસ્થાને વિષે જીવને ભગવાન મોટું સુખ પમાડે છે ને ગમે તેવી વેદના થઈ હોય ને સુષુપ્તિમાં જાય ત્યારે સુખીયો થઈ જાય છે. અને વળી એ ભગવાને જગતમાં વિચિત્ર સૃષ્ટિ કેવી કરી છે ને તેમાં કેવું ડહાપણ કયું છે. જે જીવોને માણસમાંથી માણસ થાય છે, પશુમાંથી પશુ થાય છે, ઝાડમાંથી ઝાડ થાય છે, ક્રિડામાંથી ક્રિડો થાય છે ને માણસના અંગમાંથી કોઈક અંગનો ભંગ થઈ ગયો હોય ને ગમે તેવો ડાહ્યો હોય તોપણ તે અંગને તેવું ને તેવું કરવાને સમર્થ કોઈ રીતે નજ થાય ઇત્યાદિક અનેક કળા ભગવાનમાં રહી છે. ગ. છે. ૩૬ મનવાણીથકી પર ને અગોચર ભગવાનને પ્રત્યક્ષ દેખાયાનો હેતુ.

અક્ષરાતીત ને મન વાણી થકી પર ને અગોચર એવા જે ભગવાન તેજ પોતે કૃપા કરીને એમ ધારે છે જે જ્ઞાની

અજ્ઞાની એવાં જે મૃત્યુલોકનાં મનુષ્ય તે સર્વે મુને દેખે
એમ ધારીને સત્ય સંકલ્પ એવા જે ભગવાન તે કૃપાએ
કરીને મૃત્યુલોકનાં સર્વ મનુષ્ય દેખે એવા થાય છે.

ગ. પ્ર. ૭૮

ભગવાનની પ્રાંતમા તથા સંતમાં ભગવાન અખંડ
રહ્યા છે.

આપણા સત્સંગમાં જે સમાધિનિષ્ઠ પુરૂષ હોય તે
પણ સમાધિએ કરીને બીજાના દેહમાં પ્રવેશ કરીને સર્વને
દેખે છે અને સર્વ શબ્દને સાંભળે છે. અને શાસ્ત્રમાં પણ
એવાં વચન છે જે શુકલ વૃક્ષમાં રહીને બોલ્યા હતા માટે
મોટા જે સત્પુરૂષ હોય અથવા જે પરમેશ્વર હોય તે જ્યાં
ઘસ્યા આવે ત્યાં પ્રવેશ કરે છે માટે તે પરમેશ્વરે પોતાની
આજ્ઞાએ કરીને જે મૂર્તિ પુજવા આપી હોય તે મૂર્તિ અષ્ટ
પ્રકારની કહી છે તેમાં પોતે સાક્ષાત્ પ્રવેશ કરીને વિરાજમાન
રહે છે તેમજ સંતના હૃદયમાં ભગવાનની મૂર્તિ રહી છે.

ભગવાને તો શ્રીમુખે એમ કહ્યું છે જે મારી અષ્ટ
પ્રકારની જે પ્રતિમા તથા જે સંત તેને વિષે હું અખંડ
નિવાસ કરીને રહું છું.

ગ. પ્ર. ૬૮

પરમેશ્વરનાજ અતિશય બળનો સમય

જ્યારે ભગવાન એવો સંકલ્પ ધારીને પ્રગટ થાય છે
જે આ દેહે કરીને તો પાત્ર કુપાત્ર જે જે જીવને મારી
મૂર્તિનો જોગ થાય તે સર્વેનું કલ્યાણ કરવું છે ત્યારે કાળનું

કે કર્મનું કાંઈ સામર્થ્ય રહે નહિ ત્યારે તો એકલું પરમેશ્વરનું જ સામર્થ્ય રહે છે તે જ્યારે ભગવાને કૃષ્ણાવતારધારી ત્યારે મહા પાપણી જે પુતના તેણે ભગવાનને ઝેર પાચું તેને શ્રીકૃષ્ણ ભગવાને પોતાની માતા જે જસોદાજી તે બરોબર ગતિ આપી અને બીજા પણ મહા પાપી દૈત્ય હતા તે ભગવાનને મારવા આવ્યા હતા તેને પણ શ્રીકૃષ્ણ ભગવાન પરમપદ આપતા હવાને બીજા પણ જે જે ભાવે કરીને શ્રીકૃષ્ણ ભગવાનના સંબંધને પામ્યા તે સર્વેનું કલ્યાણ કર્યું મોટે એ કેકાણે તો પરમેશ્વરનું જ બળ અતિશય કહ્યું છે પણ કાળનું કે કર્મનું કાંઈ સામર્થ્ય કહ્યું નથી.

૪૨૬

ભગવાનનો મહિમા અધિક અધિક કેમ જણાતો જાય.

ભગવાનના ભજનનો કરનારો જે જીવ તેની દૃષ્ટિ જેમ જેમ સૂક્ષ્મ થાતી જાય છે તેમ તેમ એને પરમેશ્વરનું પર-પાણું જણાતું જાય છે ને ભગવાનનો મહિમા પણ અધિક અધિક જણાતો જાય છે તે જ્યારે એ ભક્ત પોતાને દેહ-રૂપે માનતો હોય ત્યારે ભગવાનને બ્રહ્મતત્ત્વ સ્વરૂપ સુષુપ્તિના સાક્ષિ જાણે અને જ્યારે પોતાને બ્રહ્મતત્ત્વ સ્વરૂપ સુષુપ્તિ થકી પર માને ત્યારે ભગવાન તે થકી પર ભાસે છે પછી જેમ જેમ સૂક્ષ્મ દૃષ્ટિ થાતી જાય તેમ તેમ ભગવાનને પોતા થકી પર જાણતો જાય અને મહિમા પણ વધુ વધુ સમજાતો જાય.

અને જ્યારે ભજનનો કરનારો જીવરૂપે હોતો ત્યારે એ જીવમાં ખદોત જેટલો પ્રકાશ હોતો પછી જેમ જેમ ભગવાનનું ભજન કરતાં કરતાં આવર્ણુ ટળતું ગયું તેમ તેમ દિવા જેવો થયો પછી મશાલ જેવો થયો પછી અગ્નિની જ્વાળા જેવો થયો પછી દાવાનળ જેવો થયો પછી વિજળી જેવો થયો પછી ચંદ્રમા જેવો થયો પછી સૂર્ય જેવો થયો પછી પ્રલયકાળના અગ્નિ જેવો થયો પછી મહાતેજ જેવો થયો એવી રીતે પ્રકાશ પણ વૃદ્ધિને પામ્યો અને સામર્થી પણ વૃદ્ધિને પામી અને સુખ પણ વૃદ્ધિને પામ્યું એવી રીતે ખદોતથી રીને મહાતેજ પર્યંત આદ્ય મધ્ય ને અંત જે ભેદ કહ્યા છે તે સર્વ મુક્તના ભેદ છે તે જેમ જેમ અધિક સ્થિતિને પામતા ગયા ને ભગવાનનો મહિમા અધિક જાણતા ગયા તેમ તેમ મુક્તપણામાં વિશેષપણું આવતું ગયું.

જેમ પુનમના ચંદ્રમાનું મંડળ હોય તે આંહીથી તો નાની થાળી જેવું દેખાય છે પણ જેમ જેમ એની સમીપે જાય તેમ તેમ મોટું મોટું જણાતું જાય પછી અતિશય હુંકરો જાય ત્યારે તો દૃષ્ટિ પણ પહોંચી શકે નહિ એવું મોટું જણાય તેમ માયારૂપી અંતરાય ટળીને જેમ જેમ ભગવાનને હુંકરું થવાય છે તેમ તેમ ભગવાનની પણ અતિ અપાર મોટાપ જણાતી જાય છે.

ભગવાનના સ્વરૂપનું સંપૂર્ણ જ્ઞાન ક્યારે થાય છે.

સાંખ્યશાસ્ત્ર છે તે ભગવાનને પચવિશમા કહે છે ને ચોવિશ તત્ત્વ જેમ ભગવાન વિના કાંઈ કરવાને સમર્થ નથી થાતાં તેમ જીવ ઈશ્વર પણ ભગવાન વિના કાંઈ કરવાને સમર્થ નથી માટે એને પણ ચોવિશ તત્ત્વ ભેગાજ ગણે છે તે જીવ ઈશ્વરે સહિત એવાં જે ચોવિશ તત્ત્વ તેને ક્ષેત્ર કહે છે ને પચવિશમા જે ભગવાન તેને ક્ષેત્રજ્ઞ કહે છે.

અને યોગશાસ્ત્ર છે તે ભગવાનને છાવશમા કહે છે ને મૂર્તિમાન કહે છે ને જીવ ઈશ્વરને પચાવશમા કહે છે ને ચોવિશ તત્ત્વને પૃથક કહે છેને એ તત્ત્વ થકી પોતાના આત્માને પૃથક સમજીને ભગવાનનું ધ્યાન કરવું એમ કહે છે.

અને વેદાંતશાસ્ત્ર છે તે ભગવાનને સર્વકારણ, સર્વ-વ્યાપક સર્વાધાર, નિર્ગુણ, અદ્વૈત, નિરંજન ને કર્તા થકા અકર્તા ને પ્રાકૃત ।વશેષણે રહિત ને દિવ્ય ।વશેષણે સહિત એમ કહે છે.

અને પંચરાત્ર શાસ્ત્ર છે તે ભગવાનને એમ કહે છે જે એક જે શ્રીકૃષ્ણ પુરુષોત્તમ નારાયણ છે તેજ વાસુદેવ સંકર્ષણ અનિરુદ્ધ પ્રધુમ્ન એ ચતુર્વ્યુહ રૂપે થાય છે ને પૃથ્વીને વિષે અવતારનું ધારણ કરે છે ને તેને વિષે જે નવ પ્રકારની ભક્તિને કરે છે તેનું કથાણુ થાય છે.

એવી રીતે એ ચારે શાસ્ત્ર ભગવાનને કહે છે તેને ચક્રાર્થ સમજે ત્યારે પુરો જ્ઞાની કહેવાય અને જો બીજા ત્રણ શાસ્ત્રને મુકીને એક સાંખ્ય શાસ્ત્રે કરીનેજ ભગવાનના સ્વરૂપને સમજે તો એ બાધ આવે જે સાંખ્યશાસ્ત્રમાં જીવ ઇશ્વરને તત્ત્વથી નોખા નથી કહ્યા તે જ્યારે તત્ત્વનો નિષેધ કરીને તત્ત્વથી પોતાના જીવાત્માને નોખો સમજે ત્યારે પચ્ચવિશમો પોતાનો જીવાત્મા સમજાય પણ ભગવાન ન સમજાય. અને જો એકલે યોગ શાસ્ત્રે કરીનેજ ભગવાનના સ્વરૂપને સમજે તોએ દોષ આવે જે યોગ શાસ્ત્રે ભગવાનને મૂર્તિમાન કહ્યા છે તેને પરિછિન્ન સમજે પણ સર્વાતર્યામિ ને પરિપૂર્ણ એવા ન સમજે

અને જો એક વેદાંતશાસ્ત્રે કરીનેજ ભગવાનના સ્વરૂપને સમજે તો એ દોષ આવે જે જે ભગવાનને સર્વકારણ, સર્વવ્યાપક ને નિર્ગુણ કહ્યા છે તેને નિરાકાર સમજે પણ પ્રાકૃત કરચરણાદિકે રહિત ને દિવ્ય અવયવે સહિત એવા સનાતન જે ભગવાનનો આકાર છે તેને ન સમજે.

અને જો એકલે પંચરાત્રશાસ્ત્રે કરીનેજ ભગવાનના સ્વરૂપને સમજે તો એવો દોષ આવે જે જે ભગવાનના અવતારને વિષે ભકિત કહીછે તેને વિષે મનુષ્યભાવ આવે તથા એક દેશસ્થપણું સમજાઈ જાય પણ સર્વાતર્યામિપણું ને પરિપૂર્ણપણું ન સમજાય માટે એ સર્વે શાસ્ત્રે કરીને જો

લગવાનને ન સમજે તો આવા દોષ આવે છે ને જો એ સર્વે શાસ્ત્રે કરીને સમજે તો જે એક એક શાસ્ત્રની સમજણે કરીને દોષ આવે છે તે બીજા શાસ્ત્રની સમજણે કરીને ટળી જાય છે. માટે એ ચારે શાસ્ત્રે કરીને જે સમજે તે પરિપૂર્ણ જ્ઞાની કહેવાય.

ગ. પ્ર. ૫૨

વેદાદિક પાંચ (વેદ, સાંખ્ય, યોગ, પંચરાત્ર ને પાશુપત શાસ્ત્ર) શાસ્ત્રે કરીને શ્રી કૃષ્ણ નારાયણ વાસુદેવના સ્વરૂપનું જ પ્રતિપાદન કર્યું છે અને એ પાંચ શાસ્ત્રે કરીને જે લગવાનના સ્વરૂપને સમજે તેજ પુરો જ્ઞાની કહેવાય જેમ દુધ છે તેને નેત્રે જુએ ત્યારે ધોળું દેખાય અને નાકે સુંઘે ત્યારે સુગંધવાન જણાય અને આંગળીએ કરીને અડે ત્યારે ટાઢું ઉતું જણાય અને જીભાએ કરીને ચાખે ત્યારે સ્વાદુ જણાય પણ એક ઇંદ્રિએ કરીને દુધના સ્વરૂપનું સંપૂર્ણ જ્ઞાન ન થાય અને સર્વ ઇંદ્રિએ કરીને તપાસી જુએ ત્યારે સંપૂર્ણ જ્ઞાન થાય છે તેમ વેદાદિક પાંચ શાસ્ત્રે કરીને લગવાનના સ્વરૂપને સમજે ત્યારે સંપૂર્ણ લગવાનના સ્વરૂપનું જ્ઞાન થાય છે.

૧૨-૨

લગવાનનું મહાત્મ્ય કોનાથકી જણાય છે.

સાધુને સંગે કરીને લગવાનનું મહાત્મ્ય પરિપૂર્ણ જાણ્યામાં આવે છે.

ગ. પ્ર. ૧

લગવાનનું અતિશય મહાત્મ્ય જણાય તેને અર્થે સાધુનો સંગ નિરંતર રાખવો.

ગ. પ્ર. ૨૧

ભગવાનનો મહિમા કેમ વિચારવો.

ભગવાનનો મહિમા એમ વિચારવો જે અજ્ઞમેલ મહા પાપી હોતો ને દીકરાને જોગે નારાયણ એવું નામ લીધું તે સર્વે પાપ થકી છુટીને પરમપદને પામ્યો તો મુને તો તે ભગવાન પ્રત્યક્ષ મળ્યા છે ને રાત દિવસ તે ભગવાનનું હું નામ લઉં છું માટે હું તો કૃતાર્થ થયો છું એવી રીતે વિચારીને આનંદમાં રહેવું. સા. ૯.

ભગવાનના મહાત્મ્યે સહિત ભગવાનને વિષે નિષ્ઠા હોય તે તો એમ સમજે જે ગમે તેવો પાપી હોય ને અંત સમે જો તેને સ્વામિનારાયણ એવા નામનું ઉચ્ચારણ થાય તો તે સર્વે પાપ થકી છુટીને બ્રહ્મમહોલને વિષે નિવાસ કરે તો જે એ ભગવાનનો આશ્રિત હોય ને તે ભગવાનના ધામને પામે એમાં શો સંશય છે એમ મહાત્મ્ય સમજે.

ગ. પ્ર. ૫૬

કંસ શીશુપાલ ને પુતના એ આદિક જે દૈત્ય તેમજ ભગવાનનો દ્રોહ કર્યો ને તેનું પણ ભક્તની પેઠે ભગવાને કલ્યાણ કર્યું તેનો શો અભિપ્રાય છે જે એ દૈત્યે વૈર બુદ્ધિએ કરીને પણ ભગવાનનું ચિંતવન કર્યું ત્યારે ભગવાને એમ બાણ્યું જે વૈર બુદ્ધિએ કરીને પણ એ દૈત્યે મારું ચિંતવન કર્યું ને મારા સંબંધને પામ્યા માટે મારે એનું કલ્યાણ કરવું એવી રીતે એને વિષે ભગવાનની દયાનું

અધિકપણું જાણવું. અને વળી એમ જાણવું જે એ વૈર બુદ્ધિએ કરીને આશર્યા તેનું પણ ભગવાને કલ્યાણ કયું તો જે ભક્ત ભક્તિએ કરીને એનો આશરો લેશે ને ભગવાનને ભક્તિએ કરીને રાજી કરશે તેનું ભગવાન કેમ કલ્યાણ નહિ કરે? કરશેજ.

ગ. છે. ૩૫

ભગવાનનો મહિમા સમજવાની સાચા ભક્તની રીત

ભગવાનનો જે સાચો ભક્ત તેને ભગવાનનું મહા-ત્મ્ય સમજવાની કેવી રીત છે તો જે ભગવાન છે તે તેજો-મય એવું જે પોતાનું અક્ષરધામ તેને વિષે સદા સાકાર મૂર્તિ થકા વિરાજમાન છે ને સર્વના કારણ છે, સર્વના નિયંતા છે, સર્વના અંતર્યામિ છે, અનેક કોટી બ્રહ્માંડના રાજાધિરાજ છે ને અલૌકિક દિવ્ય સુખમય મૂર્તિ છે ને માયાના ગુણ થકી રહિત છે એવી રીતે પ્રત્યક્ષ ભગવા-નને જાણીને તે ભગવાન વિના જે બીજાં સર્વે માયિક પદાર્થ માત્ર તેને અતિશય તુચ્છ ને નાશવાંત સમજે ને એક ભગવાનને વિષેજ પ્રીતિ કરે ને નવ પ્રકારની ભક્તિને કરે અને વળી એમ સમજે જે એવા અતિશય મોટા જે ભગવાન તેની મર્યાદાને વિષે કાળ, માયા, બ્રહ્મા, શિવ, સૂર્ય, ચંદ્રમા ઇત્યાદિક સર્વે સમર્થ છે તે પણ નિરંતર વર્તે છે એવું જાણીને તે ભગવાને બાંધી જે ધર્મમર્યાદા તેને વિષે તે ભગવાનની પ્રસન્નતાને અર્થે પોતે નિરંતર વર્તે પણ તે ધર્મ મર્યાદાનો ક્યારેય લોપ ન કરે. ગ. છે. ૩૬

લગવાનનું ને સંતનું મહાત્મ્ય અખંડ હોય તે કેમ જણાય

જેના મનને વિષે લગવાનનું ને લગવાનના ભક્તનું અખંડ મહાત્મ્ય હોય તે લગવાન ને લગવાનના ભક્તની નિષ્કપટ ભાવે પ્રીતિએ કરીને સેવા કરે ને દેહે કરીને સર્વે સંતને પગે લાગે અને કોઇક સંત માંદા હોય તો તેનું માથું દાણે પગ દાણે ને ખાધા પીધાની ખબર રાખે અને પોતાની પાસે પોતાને મન ગમતી વ્હાલી વસ્તુ આવે તો તે સંતને આપીને પંચી પોતાના કામમાં વાપરે એવી રીતે મન કર્મ વચને કરીને જે વર્તે તેના અંતરમાં લગવાનનું ને સંતનું મહાત્મ્ય અખંડ છે એમ જાણવું.

ગ. છ. ૧૪

લગવાનનું મહાત્મ્ય સમજનારો કેમ સમજે તો ધર્મમાં રહેવાય.

જે લગવાનનો મહિમા અતિશય સમજતો હોય તેણે કરીને એમ જાણેજે ગમે તેટલાં પાપ કર્યાં હોય ને જો લગવાનનું એક નામ લીધું હોય તો સર્વે પાપ બગીને ભસ્મ થઇ જાય એવો લગવાનનો મહિમા અતિશય જાણતો હોય તેને તો આવી રીતે સમજાય ત્યારે ધર્મમાં રહેવાય જે મારે તો અખંડ લગવાનનું ચિંતવન કરીને એકાંતિક ભક્ત થાવું છે અને જો કામ, ક્રોધ, લોભાદિક વિકારને

વિષે મારી વૃત્તિ જાશે તો મારે ભગવાનના ચિંતવનમાં એટલો વિક્ષેપ થાશે એમ જાણીને કુમાર્ગ થકી અતિશેજ ડરતો રહે અને અધર્મને વિષે કોઈ કાળે પ્રવર્તે નહિ એવી રીતે સમજે તો ભગવાનનું મહાત્મ્ય અતિશય સમજતો હોય તોપણ ધર્મમાંથી કોઈ કાળે પડે નહિ.

ગ. મ. ૪

આત્મનિષ્ઠા પણ યથાર્થ હોય તથા ભગવાનનું મહાત્મ્ય પણ સારી પેઠે સમજે અને નિષ્કામપણું, નિલોભપણું, નિઃસ્વાદપણું, નિઃસ્નેહપણું, નિર્માનપણું એ આદક જે ધર્મ તેને ભગવાનની પ્રસન્નતાને અર્થે સમજીને દ્રઢપણે પાળે ને એમ સમજે જે હું ધર્મને પાળીશ તો મારી ઉપર ભગવાન બહુ રાજી થાશે ને જો મુને કોઈ રીતે ધર્મમાંથી ભંગ પડશે તો ભગવાનનો મારી ઉપર બહુ કુરાજીપો થાશે એવી રીતે જેના અંતરમાં દ્રઢચંચી હોય તે ભક્ત જે તે ધર્મમાંથી કોઈ દિવસ પડે નહિ.

ગ. છે. ૨૬

કેવો મહિમા ધર્મ પાળવામાં અંતરાયરૂપ છે.

જે ભગવાનનો મહિમા બહુ સમજે ને તે મહિમાની બહુ વાર્તા કરે જે કાંઈક ધર્મ વિરુદ્ધ વર્તાઈ જશે તેનો શો ભાર છે? ભગવાનનો મહિમા બહુ મોટો છે એવી રીતનો જે હોય તેમાં એવી રીતનો જે દોષ તે ધર્મ પાળવામાં મોટા અંતરાયરૂપ છે.

ગ. છે. ૨૬

મહિમાવાળાને પણ દોષ નડ્યા વિના નહિ રહે.

ભગવાનના મહિમાનું બળ લઈને પ્રમાદને ને મોહને ટાળ્યાનો ખટકો નહિ રાખતો. હોય ને તે ભગવાનનો ભક્ત હશે તો પણ તેને પ્રમાદ ને મોહ એ બે શત્રુ નડ્યા વિના નહિ રહે જેમ મદિરા પીએ તથા ભાંગ પીએ તો જેમ વિમુખને કેફ ચઢે છે તેમજ ભગવાનનો ભક્ત હોય તેને પણ કેફ ચઢે ને ગાંઠો થાય તેમ મદિરાને ભાંગરૂપ જે પ્રમાદ ને મોહ તે તો જેમ વિમુખ જીવને નડે તેમજ ભગવાનના ભક્તને પણ નડે.

સા. ૧૪

ભગવાન સખધી સુખને કોણ પામે

જેમ માછલું હોય તેને જળ છે તે જીવનરૂપ છે તે જળનો યોગ જ્યાં સુધી હોય ત્યાંસુધી તે જળમાં માછલું ચાલે હાલે કીડા કરે ને જળનો વિયોગ થાય ત્યારે તેની ચંચળતા ટળી જાય ને મરીજાય, તેમ જંને પંચ વિષયે કરીને જીવનપણું જ્યાંસુધી મનાયું છે ને તેણે કરીને સુખ માન્યું છે ને તેનો વિયોગ થાય ત્યારે મુવા જેવો થઈ જાય છે એવો જે હોય તે ભગવાનના સુખને ક્યારેય પણ પામે નહિ અને પંચ વિષયે કરીને જેને જીવનપણું ટળી ગયું છે તેજ ભગવાનના સુખને અનુભવે છે ને ભોગવે છે ને એનેજ ભગવાનના સુખની પ્રાપ્તિ થાય છે.

ભગવાન સંબંધી સુખનો અનુભવ ક્યારે થાય છે

અમે આત્માના સ્વરૂપની વાર્તા કરીએ છીએ તથા ભગવાનના સ્વરૂપની વાર્તા કરીએ છીએ તે વાર્તાએ કરીને જેવું એનું સુખ છે તેવુંજ સુખ તો આવતું નથી અને જેવું એનું યથાર્થ સુખ છે તે તો સમાધિએ કરીને જાણ્યામાં આવે છે તથા દેહ મુક્યા કેડે જાણ્યામાં આવે છે પણ કેવળ વાર્તાએ કરીને જાણ્યામાં આવતું નથી, જેમ રૂપનું સુખ તેનેત્રે કરીને ભોગવાય છે પછી તે સુખને મુખે કરીને વખાણુ કરે જે બહુ સારું રૂપ દીઠું ત્યારે તે સુખનો અનુભવ જેવો નેત્રને થયો તેવો સુખને ન થયો તથા શ્રવણે કરીને શબ્દને સાંભળ્યો, નાસિકાએ કરીને ગંધ સુંઘ્યો, ત્વચાએ કરીને સ્પર્શ લીધો. જીહ્વાએ કરીને રસ ચાખ્યો પછી તે તે સુખનાં વચને કરીને વખાણુ કરે જે બહુ સારો ગંધ હતો, બહુ સારો રસ હતો, બહુ સારો સ્પર્શ હતો, બહુ સારો શબ્દ હતો એમ કહ્યું તો ખરું પણ જેવી રીતે તે તે ઇન્દ્રિ-
ઓને તે તે સુખનો અનુભવ થયો તેવો વચને ન થયો, તેમ સમાધિએ કરીને તથા દેહ મુકીને જેવો ભગવાનના સુખનો અનુભવ થાય છે ને આનંદ થાય છે તથા આત્માના સુખનો અનુભવ ને આનંદ થાય છે તેવો એની કેવળ વાત કરે તેણે કરીને થાતો નથી અને જો એ એની વાર્તા સાંભ-
ળીને તેનું મનન ને નિદિધ્યાસ કરે તો એનો સાક્ષાત્કાર

થાય. ને સાક્ષાત્કાર થાય ત્યારે સમાધિએ કરીને જેવો એ
 બેનો અનુભવ ને આનંદ થાય તેવોજ થાય માટે એ બેની
 વાર્તા સાંભળીને એનું મનન ને નિદ્ધિયાસ કરવો.

ગ. છે. ૨૭

ભગવાનનો મહિમા જાણવાથી ફળ.

જેને જેવો ભગવાનનો મહિમા સમજાણો હોય તેના
 હૃદયમાં તેટલોજ પ્રકાશ થાય છે ને તેટલોજ તેને
 પ્રભુવ ને નાદ સંભળાય છે.

ગ. પ્ર. ૨૮

જેટલો જેને નિશ્ચય ને મહિમા સમજાય છે તેને
 તેટલા ભુંડા ઘાટ બંધ થઈ જાય છે ને જ્યારે ભગવાનનો
 નિશ્ચય યથાર્થ થાય છે ને યથાર્થ મહિમા સમજાય છે
 ત્યારે તેને ભુંડા ઘાટ માત્ર ટળી જાય છે જંમ લીંબુની
 એક ચીર ચુશી હોય તો થોડા થોડા દાંત અંબાય પણ
 હળવા હળવા ચણા ચવાય ખરા ને જો આખું લીંબુ
 ચુશ્યું હોય તો ચણા ચવાય નહિ ને મગનો દાણો પરાણે
 પરાણે ચવાય અને જો ઘણું લીંબુ ચુશ્યાં હોય તો રાંધેલો
 ભાત પણ ચવાય નહિ તેમ ભગવાનના નિશ્ચય ને
 મહાત્મ્યરૂપી જેને ખટાઈ ચઢી હોય તેની ચાર અંતઃકરણ
 ને દસ ઈંદ્રિયોરૂપ જે ડાઢ્યો તે સર્વે અંબાઈ જાય છે
 ત્યારે એ જીવ મનરૂપ પોતાની ડાઢ્યે કરીને વિષયના
 સંકલ્પરૂપી ચણાને ચાવવાને સમર્થ થાતો નથી તેમજ

ચિત્તરૂપ પોતાની ડાઢયે કરીને વિષયનું ચિંતવન કરવા સમર્થ થાતો નથી. તેમજ બુદ્ધિરૂપ પોતાની ડાઢયે કરીને નિશ્ચય કરવા સમર્થ થાતો નથી તેમજ અહંકારરૂપ પોતાની ડાઢયે કરીને વિષય સંબંધી અભિમાન કરવા સમર્થ થાતો નથી તેમજ પંચ જ્ઞાન ઇન્દ્રિયો ને પંચ કર્મ ઇન્દ્રિયોરૂપ જે ડાઢયો છે તે ડાઢયે કરીને તે તે ઇન્દ્રિયોના વિષયરૂપ જે ચણા તેને ચાવવાને સમર્થ થાતો નથી.

ગ. પ્ર. ૨૪.

સમાધી થાય છે તેના જે ભેદ છે એક તો પ્રાણુયામે કરીને પ્રાણુનો નિરોધ થાય છે તે ભેજો ચિત્તનો પણ નિરોધ થાય છે. અને બીજો પ્રકાર એ છે જે ચિત્તને નિરોધે કરીને પ્રાણુનો નિરોધ થાય છે તે ચિત્તનો નિરોધ ક્યારે થાય છે તો જ્યારે સર્વ ઠેકાણેથી વૃત્તિ તુટીને એક ભગવાનને વિષેજ વૃત્તિ જોડાય ને તે ભગવાનને વિષે વૃત્તિ ક્યારે જોડાય તો જ્યારે સર્વ ઠેકાણેથી વાસના તુટીને (આત્મનિષ્ઠા અને ભગવાનની મૂર્તિનો મહિમા સમજ્યા થકી કોઈ પદાર્થને વિષે વાસના રહેતી નથી. ગ. પ્ર. ૭૩) એક ભગવાનના સ્વરૂપની વાસના થાય ત્યારે તે વૃત્તિ કોઈની હડાવી ભગવાનના સ્વરૂપમાંથી પાછી હડે નહિ. જેમ કોઈ કુવો હોય તે ઉપર ચીસ કોસ કરતા હોય ને તેનો પ્રવાહ જુદો જુદો આવતો હોય ત્યારે તે પ્રવાહમાં

ભેર હોય નહિ અને તે વીસે કોસનો પ્રવાહ લેજો કરીએ
 તો નદીના જેવો અતિશય બળવાન પ્રવાહ થાય તે કોઈનો
 હઠાવ્યો પાછો હઠે નહિ તેમ જેની વૃત્તિ (ભગવાનનો
 મહિમા સમજીને ગ. પ્ર. ૭૩. ગ. પ્ર. ૩૮.) નિર્વાસનીક
 થાય છે ત્યારે તેનું ચિત્ત છે તે ભગવાનના સ્વરૂપમાં
 બેઠાય છે. અને જેના ચિત્તમાં સંસારના સુખની વાસના
 હોય તેને તો શ્રાત્ર ઇંદ્રિ દ્વારે અનંત જાતના જે શબ્દ
 તેને વિષે બુદ્ધી બુદ્ધી વૃત્તિ ફેલાઈ જાય છે તેમજ ત્વચા
 ઇંદ્રિ દ્વારે હજારો જાતના જે સ્પર્શ તેને વિષે બુદ્ધી બુદ્ધી
 વૃત્તિ ફેલાઈ જાય છે તેમજ નેત્ર ઇંદ્રિની વૃત્તિ તે
 હજારો જાતનાં જે રૂપ તેને વિષે ફેલાઈ જાય છે
 તેમજ રસના ઇંદ્રિની વૃત્તિ ને હજારો જાતના
 જે રસ તેમાં ફેલાઈ જાય છે તેમજ નાસિકા
 ઇંદ્રિની વૃત્તિ તે અનંત જાતના જે ગંધ તેમાં ફેલાઈ જાય
 છે તેમજ કર્મ ઇંદ્રિયુની વૃત્તિયું પણ પોત પોતાના
 વિષયને વિષે હજારો પ્રકારે ફેલાઈ જાય છે એવી રીતે દસે
 ઇંદ્રિયુ દ્વારે અનુ અંતઃકરણ છે તે હજારો પ્રકારે ફેલાઈ
 ગયું છે તે જ્યારે (ભગવાનનું યથાર્થ મહાત્મ્ય સમજીને
 નિર્વાસનીક થઈને ગ. પ્ર. ૩૮) ચિત્ત તે ભગવાનનુંજ
 ચિંતવત કરે અને મન તે ભગવાનનોજ ઘાટ ઘડે અને
 બુદ્ધિ તે ભગવાનનાજ સ્વરૂપનો નિશ્ચય કરે અને અહંકાર

તે હું આત્મા છું ને ભગવાનનો ભક્ત છું એવું અભિમાન ધારે ત્યારે તેની એક વાસના થઈ જાણવી અને પ્રાણે કરીને જે ચિત્તનો નિરોધ થાય છે તે તો અષ્ટાંગયોગે કરીને થાય છે તે અષ્ટાંગયોગ તો યમ, નિયમ, આસન, પ્રાણાયમ, પ્રત્યાહાર, ધારણા ધ્યાન, ને સમાધી એ જે આઠ અંગ તેણે યુક્ત છે ને અષ્ટાંગયોગ તે સાધનરૂપ છે ને એનું ફળ તે ભગવાનને વિષે નિર્વિકલ્પ સમાધિ છે તે જ્યારે એવી નિર્વિકલ્પ સમાધિ થાય છે ત્યારે પ્રાણને નિરોધે કરીને ચિત્તનો નિરોધ થાય છે. અને જો ચિત્ત નિર્વાસનીક થઈને ભગવાનને વિષે જોડાય તો તે ચિત્તને નિરોધે કરીને પ્રાણનો નિરોધ થાય છે. માટે તેમ અષ્ટાંગયોગ સાધને કરીને ચિત્તનો નિરોધ થાય છે તેમ ભગવાનના સ્વરૂપને વિષે જોડાવે કરીને ચિત્તનો નિરોધ થાય છે માટે જે ભક્તની ચિત્તવૃત્તિ ભગવાનના સ્વરૂપને વિષે જોડાણી તેને અષ્ટાંગયોગ વગર સાથે સંધ્યાઈ રહ્યો.

ગ. પ્ર. ૨૫

આત્મનિષ્ઠા અને ભગવાનની મૂર્તિનો મહિમા સમજ્યા થકી કોઈ પદાર્થને વિષે વાસના રહેતી નથી.

ગ. પ્ર. ૭૩

અક્ષરથી પર અક્ષરાતીત પુરૂષોત્તમ ભગવાન છે તે સર્વની ઉત્પત્તિ સ્થિતિ ને પ્રત્યય તેના કર્તા છે ને તે સર્વના કારણ છે અને જે કારણ હોય તે પોતાના કાર્યને

વિષે વ્યાપક હોય ને તેથી જુદું પણ રહે માટે એ સર્વના કારણ જે પુરૂષોત્તમ ભગવાન તેની દૃષ્ટિએ કરીને જોઈએ ત્યારે એ પુરૂષોત્તમ ભગવાન વિના બીજું કંઈ ભાસેજ નહિ એવા જે ભગવાન તેજ કૃપા કરીને જીવના કલ્યાણને અર્થે પૃથ્વીમાં સર્વ મનુષ્યને પ્રત્યક્ષ દર્શન આપે છે ત્યારે જે જીવ સંતનો સમાગમ કરીને એ પુરૂષોત્તમ ભગવાનનો આવા મહિમા સમજે છે ત્યારે એનાં ઇંદ્રિયો અંતઃકરણ સર્વે પુરૂષોત્તમરૂપે થઈ જાય છે.

ગ. પ્ર. ૫૧.

જેમ આકાશને વિષે રહી છે જે પૃથ્વી તે પ્રલય-કાળને સમે આકાશરૂપ થઈ જાય છે અને જળ પણ આકાશરૂપ થઈ જાય છે અને તેજ પણ આકાશરૂપ થઈ જાય છે. અને વાયુ પણ આકાશરૂપ થઈ જાય છે તેમ જે ભગવાનના લક્ષ્મી હોય તેનાં જે દેહ ઇંદ્રિયો અંતઃકરણ ને પ્રાણ તે સર્વે ભગવાનને જ્ઞાને કરીને ભગવાનને આકારે થઈ જાય છે ને દિવ્ય થઈ જાય છે કાંજે ભગવાન પોતે દિવ્યમૂર્તિ છે તેનાં ઇંદ્રિયો અંતઃકરણ ને દેહ તેને આકારે એ લક્ષ્મીનાં દેહ ઇંદ્રિયો અંતઃકરણ થાય છે માટે દિવ્ય થઈ જાય છે ત્યાં દ્રષ્ટાંત જેમ ભમરી ઈયળને ઝાલી લાવે છે ને તેને ચટકો લઈને ઉપર ગુંજારવ કરે છે તેણે કરીને તે ઈયળ તેને તે દેહે કરીને તદાકાર થઈ જાય છે

પણ કોઈ અંગ ઇચ્છનું રહેતું નથી. ભમરી જેવીજ ભમરી થઈ જાય છે તેમ ભગવાનનો ભક્ત પણ એને એ દેહે કરીને ભગવાનને આકારે થઈ જાય છે.

કા. ૧.

જ્ઞાની છે તે તો બ્રહ્મસ્વરૂપે વર્તે છે ને ભગવાનનો મહિમા યથાર્થપણે જાણે છે માટે એને ભગવાનના સ્વરૂપ વિના બીજી મનમાં કાંઈ કામના રહેતી નથી અને બીજા જે ત્રણ પ્રકારના (આર્ત, જ્ઞાસુ ને અર્ચાર્થી) ભક્ત છે તેને ભગવાનનો નિશ્ચય તો છે તોય પણ ભગવાનનો મહિમા યથાર્થપણે જાણતા નથી તે માટે એને ભગવાન વિના બીજી કામના રહી જાય છે તે માટે જ્ઞાનીને બરોબર થાતા નથી. (જ્ઞાની શ્રેષ્ઠ છે). ગ. પ્ર. પ.૬

ભગવાન તો ગોલોક વૈકુંઠ શ્વેતદ્રિષ્ટ બ્રહ્મમહોલ તેના પતિ છે અને મનુષ્ય જેવા જણાય છે તે તો ભક્તના સુખને અર્થે જણાય છે પણ એની મૂર્તિ છે તે ગોલોકાદિક જે પોતાનાં ધામ તેને વિષે એક એક નખમાં કોટી કોટી સૂર્યના પ્રકાશે યુક્ત જણાય છે ને મૃત્યુલોકને વિષે તો એ ભગવાનની મનુષ્ય સેવા કરે છે ને દિવો કરે ત્યારે એને આગળ પ્રકાશ થાય છે પણ એ તો સૂર્ય ચંદ્રાદિક સર્વેને પ્રકાશના દાતા છે ને ગોલોકાદિક જે ધામ છે તેને વિષે તો રાધિકા લક્ષ્મી આદિક જે પોતાના ભક્ત છે

તેમણે નિરંતર સેવ્યા એવા એ ભગવાન છે અને જ્યારે
બ્રહ્માંડનો પ્રલય થઈ જાય છે ત્યારે આ પ્રગટ ભગવાન
છે તેજ એક રહે છે તે પછી સૃષ્ટિ સ્થાપાને સમે પણ
પ્રકૃતિ પુરુષદ્વારે કરીને અનંતકોટી બ્રહ્માંડને એજ ભગવાન
ઉપજાવે છે. એવી રીતે ભગવાનનો મહિમા વિચારવો એજ
આત્મા અનાત્માના વિવેકનું કારણ છે. ને જેટલી
એ ભક્તને ભગવાનના મહાત્મ્યે સહિત ભગવાનને વિષે
નિષ્ટા છે તેટલોજ એ ભક્તના હૃદયમાં વૈરાગ્ય આવે છે.

ગ. પ્ર. ૫૬

ભગવાનના સ્વરૂપનું જ્ઞાન ને ભગવાનનું મહાત્મ્ય
જાણવું એ જ અસાધારણ મોક્ષના હેતુ છે.

ગ. પ્ર. ૫૭

ભગવાનનું મહાત્મ્ય જાણીને જે હેતુ થાય છે તે તે
બીજી રીતનું છે.

ગ. પ્ર. ૫૭

જો યથાર્થ ભગવાનનું મહાત્મ્ય સમજાય તો ભગવાન
વિના બીજામાં હેતુ રાખે તો પણ રહે નહિ ને એક
ભગવાન ને ભગવાનના સંત અને ભગવાનની કથા કીર્તન
તેને વિષેજ અચ્ચદ્દ હેતુ થાય છે.

ગ. પ્ર. ૭૮

અક્ષરાતીત એવા જે પુરુષોત્તમ ભગવાન તેની ઇચ્છાએ
કરીને અનંતકોટી બ્રહ્માંડની ઉત્પત્તિ થાય છે અને તે
બ્રહ્માંડને પોતાની શક્તિએ કરીને ધરી રહ્યા છે અને તે

ભગવાન વ્યતિરેક થકા સર્વમાં અન્વયપણે રહ્યા છે અને અન્વય થકા પણ વ્યતિરેક છે અને તે ભગવાન જેવા પ્રત્યક્ષ પ્રમાણ છે તેવાને તેવા આણું આણું પ્રત્યે અંતર્ધા-મિરૂપે વિરાજમાન છે અને તે ભગવાનના ડોલાવ્યા વિના એક તૃણ પણ ડોલવાને સમર્થ નથી અને અનંતકોટી બ્રહ્માંડને વિષે જે ઉત્પત્તિ સ્થિતિ પ્રલય થાય છે અને તેને વિષે સુખદુઃખનો જીવુંને સંબંધ થાય છે તે સર્વે પુરુષોત્તમ ભગવાનના હાથમાં છે. જેટલું ભગવાન કરે તેટલું જ થાય છે એવા જે ભગવાન તે જીવુંના કડ્યાણને અર્થે પૃથ્વી ઉપર પધારે છે ત્યારે પોતે ઘોડે ચડીને ચાલે ત્યારે ઘોડા ભગવાનને ઉપાડી ચાલે છે પણ એ તો ઘોડાના આધાર છે અને પૃથ્વી ઉપર બેઠા હોય ત્યારે એમ જણાય જે પૃથ્વી ભગવાનને ધરી રહી છે : પણ એ તો સ્થાવર જંગમ સોલી સમગ્ર પૃથ્વીને ધરી રહ્યા છે અને જ્યારે રાત્રી હોય ત્યારે ચંદ્રમા કે હીવો કે મશાલ તેને અજવાળે કરીને ભગવાનનું દર્શન થાય અને દિવસે સૂર્યને અજવાળે કરીને દર્શન થાય પણ એ ભગવાન તો સૂર્ય ચંદ્રમા અગ્નિ એ સર્વને પ્રકાશના દાતા છે. એવી અદ્ભૂત સામર્થ્ય છે તોપણ જીવુંના કડ્યાણને અર્થે મનુષ્ય જેવા થઈને મુંને દર્શન આપે છે, એવી રીતે મહાત્મ્ય સમજે તો જેવી ભગવાનની પાસે રહ્યે મર્યાદા રહે છે તેવીને તેવી છોટે જાય તોય પણ રહે.

જેના હૈયામાં ભગવાનની ભક્તિ હોય ને ભગવાનનો મહિમા જાણતો હોય તેને ભગવાનના ભક્તનો અવગુણ આવે નહિ અને ભગવાનના ભક્ત ઉપર રીસની આંટી બંધાયજ નહિ જેમ ઉદ્ધવજી બે ભગવાનના મહિમાને સમજતા હતા તો એમ વર માગ્યો, જે આ ગોપીયુંના ચરણરજનાં અધિકારી એવાં જે :વૃંદાવનને વિષે લતા તથા તૃણ તથા ગુચ્છ તેને વિષે હું પણ કોઈક થાઉં અને શ્રીકૃષ્ણ ભગવાને વૃંદાવનને વિષે વૃક્ષને તથા પક્ષીને તથા મૃગલાંને બગદેવજી આગળ :અતિ મોટાં ભાગ્યવાળાં કહ્યાં છે. અને બ્રહ્માએ પણ શ્રીકૃષ્ણ ભગવાન પાસે એમ વર માગ્યો છે જે હે પ્રભો ! આ જન્મને વિષે અથવા પશુપક્ષીના જન્મને વિષે હું જે તે તમારા દાસને વિષે રહીને તમારા ચરણારવિન્દને સેવું. એવું માફ મોટું ભાગ્ય થાઓ. માટે એવો જ્યારે ભગવાનના ભક્તનો મહિમા સમજે ત્યારે તેને ભગવાનના ભક્ત ઉપર કોઈ દિવસ અવગુણની ગાંઠ ન બંધાય અને પોતાના ઈષ્ટ જે પ્રત્યક્ષ ભગવાન તેનો જે ભક્ત તેનેવિષે જે કાંઈક અદ્ય દોષ હોય તે મહિમાના સમજનારાની દૃષ્ટિમાં આવેજ નહિ. અને જે ભગવાનના મહિમાને જાણતો હોય તે તો ભગવાનના સબંધને પામ્યાં એવાં જે પશુપક્ષી તથા વૃક્ષ વેલી આદિક તેને પણ દેવતુલ્ય જાણે તો જે મનુષ્ય હોય ને ભગવાનની ભક્તિ કરતા હોય તથા વર્તમાન

પાળતા હોય તથા ભગવાનનું નામ સ્મરણ કરતા હોય ને તેને દેવતુલ્ય જાણે ને અવગુણ ન હો તેમાં શું કહેવું? માટે ભગવાનનો મહિમા સમજે તેને ભગવાનના ભક્ત સંઘાથે ચૈર ન બંધાય. કા. ૯.

ભગવાનનો મહિમા સારી પેઠે સમજવો એ અતિ-શય કામનું મૂળ ઉપજ્યાનો ઉપાય છે. લો. ૧

ભગવાનની ખડીકે કરીને ઇંદ્ર વરસે છે, સૂર્ય અગ્નિ ચંદ્રમા પ્રકાશ કરે છે, પૃથ્વી સર્વને ધારી રહી છે, સમુદ્ર મર્યાદા નથી લોપતા, ઔષધીઓ રૂતુને પામીને ફળે છે. અને જે ભગવાન જગતની ઉત્પત્તિ સ્થિતિ પ્રલયને કરે છે અને જેની શક્તિ કાળ છે માયા છે પુરુષ છે અક્ષર છે એવી રીતે જે ભગવાનની મોટપને સમજતો હોય તેને જગતમાં એવું શું પદાર્થ છે તે બંધન કરે? તે કામ, ક્રોધ, લોભ, માન, ઇર્ષ્યા, સ્વાદ, સૂક્ષ્મવસ્ત્ર, ધન. સ્ત્રી તથા જે જે પંચવિષય સંબંધી પદાર્થ તે એને કોઇ બંધન કરે નહિ કાંજે એણે તો સર્વનું પરિમાણ કરી રાખ્યું છે જે ભગવાન તે આવો છે ને આવો એ ભગવાનના ભજન સ્મરણ કથા વાર્તાને વિષે માલ છે અને અક્ષર તે આવો છે ને આવું એ અક્ષર સંબંધી સુખ છે તથા ગોલોક વૈકુંઠ સ્વેતદ્રીપ સંબંધી સુખ તે આવું છે તથા પ્રકૃતિ પુરુષ સંબંધી સુખ તે આવું છે અને બ્રહ્મલોક સંબંધી

સુખ તે આવું છે ને સ્વર્ગનું સુખ તે આવું છે એવી રીતે એ સર્વેના સુખનું અનુમાન કરીને અને ભગવાનના સુખને સર્વથી અધિક માનીને જે ભગવાનને વિષે જોડાણો હોય તેને અંચો કીચો પદાર્થ છે તે ભગવાનના ચરણારવિંદથી પાડે? કોઈ ન પાડે. જેમ પારસમણિ હોય તે કોઈક લોહાને અડીને તેનું સોનું થયું તે સોનું પાછું પારસમણિનું ક્યું પણ લોહું થાય નહિ તેમ એવું જોણે ભગવાનનું મહાત્મ્ય જાણ્યું છે તે ભગવાનનો પાડયો પણ તે ભગવાનના ચરણારવિંદથી પડે નહિ તો શું બીજે પદાર્થે કરીને એ પડે? ન પડે.

લો. ૧૭

ભગવાનનો મહિમા એમ વિચારે જે હું આત્મા છું અને જે પ્રત્યક્ષ ભગવાન મળ્યા છે તે પરમાત્મા છે અને ગોલોક વૈકુંઠ સ્વેતદ્રીય તથા બ્રહ્મપુર તથા અનંતકોટી બ્રહ્માંડના પતિ જે બ્રહ્માંદિક દેવ એ સર્વેના સ્વામી જે શ્રી પુરૂષોત્તમ ભગવાન તે મુને પ્રત્યક્ષ મળ્યા છે અને તે મારા આત્માને વિષે પણ અખંડ વિરાજમાન છે અને તે ભગવાનનું જે એક નિમિષ માત્રનું દર્શન તે ઉપર અનંત કોટી બ્રહ્માંડનાં જે વિષય સુખ છે તે સર્વને વારી ફેરીને નાખી દઇએ. અને ભગવાનના એક રોમમાં જેટલું સુખ રહ્યું છે તેટલું સુખ

જે અનંતકોટી બ્રહ્માંડનાં વિષય સુખ ભોજાં કરીએ તોપણ તેના કોટીમા ભાગની બરોબર પણ થાય નાહ. અને જે ભગવાનનું અક્ષરધામ છે તેની આગળ ખીજા જે દેવતાના લોક છે તેને મોક્ષધર્મને વિષે નર્કતુલ્ય કહ્યા છે એવા જે ભગવાન તે મુને પ્રગટ મળ્યા છે તેને મૂકીને નર્કના કુંડ જેવાં જે વિષયનાં સુખ તેને હું શું મરિછું? અને વિષય સુખ તો કેવળ દુઃખરૂપજ છે એવી રીતે ભગવાનનું મહાત્મ્ય જાણવે કરીને વિષયની નિવૃત્તિ થાય છે.

સા. ૧.

પશુના સુખથી મનુષ્યમાં અધિક સુખ છે ને તે કરતાં રાજાનું સુખ અધિક છે ને તેથી દેવતાનું સુખ અધિક છે ને તેથી ઇંદ્રનું અધિક છે ને તેથી બ્રહ્મસ્પતિનું ને તેથી બ્રહ્માનું તેથી વૈકુંઠ લોકનું ને તેથી ગોલોકનું સુખ તે અધિક છે ને તેથી ભગવાનના અક્ષરધામનું સુખ અતિ અધિક છે એવી રીતે ભગવાનના સુખને અતિશય જાણીને ખીજાં જે જે પાંચ વિષયનાં સુખ તેને વિષે બુદ્ધવાનને તુચ્છતા થઈ જાય છે.

પં. ૧.

પોતાના આત્માને વિચારે અને આત્માથી પર જે પરમાત્મા તેનો વિચાર કરે જે પરમેશ્વર છે તે તો સર્વાત્મા એવા જે બ્રહ્મ તેના પણ આત્મા છે અને અક્ષરના પણ આત્મા છે એવા જે પરબ્રહ્મ પરમાત્મા નારાયણ તેનો હું

પ્રજ્ઞરૂપ એવો દાસ છું અને તે ભગવાનનો મહિમા તો એમ સમજે જે ઘુપતણ એવન તેયયુરં તમનં તતયા ॥

ઇત્યાદિક શ્રુતિએ ભગવાનનો મહિમા અતિશય પ્રાંતપાદન કર્યો છે. એવી રીતે પોતાના સ્વરૂપનું તથા પરપ્રજ્ઞના સ્વરૂપનું જેને જ્ઞાન છે તેને ગમે તેવા સુંદર વિષય પ્રાપ્ત થાય પણ તેણે કરીને કાંઈ લેશમાત્ર પણ તેનું મન વિકારને પામે નહિ અને અવશ્ય જે શબ્દાદિક ગ્રહણ કર્યા જોઈતા હોય તેને ગ્રહણ કરે પણ તે વિષયને આધિન થઈ જાય નહિ સ્વતંત્રપણે ગ્રહણ કરે જેમ :કરોળીયો પોતાની લાગને વિસ્તારીને પાછી સ્વતંત્રપણે ગાગરી ઘટે ત્યારે ગાળી લે છે તેમ એવો જે જ્ઞાની તે પોતાની ઈંદ્રિયુની વૃત્તિને વિષયમાં પસારીને પાછો સ્વતંત્ર થકો સંકેત્રી લે છે. લો. ૧૦

પોતાના સ્વરૂપનું તથા પરપ્રજ્ઞના સ્વરૂપનું જેને જ્ઞાન છે એવો જે જ્ઞાની તે રાજ્યમાં રહ્યો હોય ને હાજરો મનુષ્ય પોતાની આજ્ઞામાં રહેતાં હોય ને સમૃદ્ધિએ યુક્ત હોય તેણે કરીને પોતાને કાંઈ એમ ન માને જે હું બહુ મોટો થઈ ગયો અને તે રાજ્યનો નાશ થઈ જાય ને હાથમાં મૃતિકાનું પાત્ર લઈને ઘરોઘર માગી ખાય તેણે કસીને એમ ન માને જે હું હવે તો ગરીબ થઈ ગયો કેમ જે તે તો પોતાના કેદમાં મહા અક્ષમસ્ત રહે તથા તેણે પોતાના સ્વરૂપનો તથા ભગવાનના સ્વરૂપનો મહિમા જાણ્યો છે તે

માઠે એને સોનું કુચો :લોહું પાષાણ એ સર્વેને વિષે સમબુદ્ધિ વર્તે છે તથા માન અપમાનને વિષે સમબુદ્ધિ વર્તે છે. એને એવો જે જ્ઞાની તેને કોઈ પદાર્થ બંધન કરવા સમર્થ નથી કેમ જે એની દૃષ્ટિ તો અતિ મોટી થઈ ગઈ છે ને માયિક સર્વે પદાર્થને તુચ્છ જાણ્યાં છે જેમ કોઈ પુરુષ પ્રથમ કંગાલ હોય ને પછી તેને રાજ્ય મળે ત્યારે તેની દ્રષ્ટિ મોટી થાય છે ને પ્રથમ લાકડાંના ભારા વેચતો હોય તથા બીજાં તુચ્છ તુચ્છ કામ કરતો હોય તે સર્વે એને વિસરી જાય ને મોટાં :મોટાં રાજ્ય સંબંધી કાર્ય કરવા લાગે તેમ એવા જ્ઞાનીને સર્વ પદાર્થમાત્ર તુચ્છ થઈ જાય છે ને એવા જ્ઞાનને વિષે એની વિશાલ દૃષ્ટિ થાય છે.

લો. ૧૦

જેમ કોડી કરતાં પૈસામાં વધુ માલ છે ને તેથી રૂપિ-આમાં વધુ માલ છે ને તેથી સોના મહોરમાં વધુ માલ છે ને તેથી ચિંતામણિમાં વધુ માલ છે તેમ જ્યાં જ્યાં પંચ વિષયનું સુખ છે તેથી લગવાનના ધામમાં લગવાનનું સુખ અતિ અધિક છે માઠે જે બુદ્ધિવાળો હોય ને જેની દૃષ્ટિ પુણે તેને આ વિચાર હૃદયમાં ઠરે છે. એને આ વિચાર જેના હૃદયમાં દઢ ઠર્યો હોય ને તે વનમાં બેઠો હોય તો પોતાને એમ જાણે જે હું અનંત માણસ તથા રાજ્ય સમૃદ્ધિએ વિંટાણો છું. એમ સમજે પણ દુઃખીયો ન માને અને ઈંદ્રના લોકમાં

હોય તો જાણે જે વનમાં એકો છું પણ તે ઇંદ્રના લોકના મુખે કરીને સુખીયો ન માને તેમુખને તુચ્છ જાણે. :૫: ૧

જેને ભગવાનનો મહિમા સમજાય છે તેને રાજ્ય હોય અથવા લીખ માગી ખાય તે એય સરખું :વર્તે અને બાળક સ્ત્રી અને સોળ વર્ષની સ્ત્રી અને એંશી વર્ષની સ્ત્રી તે સર્વે માં સરખો ભાવ વર્તે અને જે જે સંસારમાં સારું નરસું પદાર્થ હોય તે સર્વેમાં સરખી ભાવના રહે પણ સારા પદાર્થમાં પતંગીયાની પેઠે અંતઃ જાય નહિ અને ભગવાન વિના બીજા કોઈ પદાર્થમાં લોભાય નહિ એક ભગવાનની ભૂતિમાંજ લોભાય અને એવી રીતે જે વર્તેતો હોય તે ભક્ત ગમે તેવા મોટા વિષય હોય તેમાં બંધાય નહિ. ગ. મ. ૪

જેણે ભગવાનનું મહાત્મ્ય જાણ્યું છે તે એ ભગવાનને ભજતા હોય એવા જે સંત તેનું પણ બહુ મહાત્મ્ય સમજે જે એવા મોટા જે ભગવાન તેના સાક્ષાત ઉપાસક એ સંત છે માટે એ બહુ મોટા છે જેમ ઉદ્ધવ પોતે કેવા મોટા હતા પણ જો આવી રીતે ભગવાનનું મહાત્મ્ય સમજતા હતા તો પોતાને કાંઈ ડહાપણનું માન ને રહ્યું ને ગોપીયુંના ચરણની રજને પામવાને ઇચ્છ્યા ને વૃક્ષવેદીનો અવતાર માગ્યો કેરાંજે એમ મોટા ભગવાન જેના માર્ગને વંદની ધૃતિ જોણે છે તે ભગવાનને વિષે

એ ગોપીયુની પ્રીતિ અતિશય ભાળી તેમ એવા લગવાનના સંત હોય તેને આગળ માન કેમ રહે ? ને તેને નમાય કેમ નહિ ? તેને આગળ તો દાસાનુદાસ થઈને રહેવાય ને પાંચ પાંચ ખાસડાં મારે તો પણ ખમે ને એમ સમજે જે મારાં મોટાં ભાગ્ય થયાં જે આવા સંતનો હું તિરસ્કાર સહું છું નહિ તો પ્રારબ્ધ વશ થઈને ખાયડી છોકરાંના તિરસ્કાર સહેવા પડત તથા માખાપના તથા રાજના સહેવા પડત અને પ્રારબ્ધ વશ થઈને ડોડીની ભાજી ખાવી પડત તથા મોથ ખોદીને ખાવી પડત તે કરતાં આ સંતને સંગે રહીને હું નિઃસ્વાદી વર્તમાનપાણું છું તે મારું મોટું ભાગ્ય છે અને પ્રારબ્ધ વશ થઈને જેવાં તેવાં વસ્ત્ર તથા ચીથરા પહેરવાં પડત તે કરતાં આ સંતને સંગે રહીને હું ગોદડી ઓટું છું તે મારું મોટું ભાગ્ય છે. અને સંતની સલામાં જાય છે ને પોતાને માન જડતું નથી ત્યારે સંતનો અવગુણુ લે છે ત્યારે એને સંતની મોટપ જાણ્યામાં આવી નથી નહિ તો અવગુણુ લેત નહિ જેમ મુંબઈનો ગવર્નર સાહેબ ખુરશી નાખીને બેઠો હોય ને તેની સલામાં કોઈ ગરીબ માણસ જાય ને તેને ખુરશી ન નાખી દે ને આદર કોઈ ન કરે ત્યારે કાંઈ એને તે ઇંગ્લેન્ડ ઉપર ધોખો ખાય છે ? ને કાંઈ તેને ગાળ દીધાનું મનમાં થાય છે ? લેશમાત્ર પણ થાતું નથી. શા માટે જે એ ઇંગ્લેન્ડની મોટાઈ જાણી

છે જે એ તો મુલકનો બાદશાહ છે ને હું તો કંગાલ છું એવું જાણીને ધોખો થાય નહિ તેમ જો સંતની મોટાઈ જાણી હોય તો તે સંત ગમે તેવો તિરસ્કાર કરે તોપણ ધોખો ખાય નહિ ને જેટલો લે એટલો પોતાનો અવગુણ લે પણ સંતનો અવગુણ તો કોઈ રીતે લેજ નહિ. માટે જેને ભગવાનનું ને સંતનું મહાત્મ્ય સમજાણું છે તેનો પાયો સત્સંગમાં અચલ છે અને જેને મહાત્મ્ય નથી સમજાણું તેનો વિશ્વાસ નહિ. લો. ૧૭.

જે ભગવાનનું મહાત્મ્ય અતિશય સમજતો હોય તેને માન ન આવે કેમજે જુઓને ઉધવજી કેવા ડાહ્યા હતા ને નીતિશાસ્ત્રમાં કુશળ હતા ને દ્વેદે કરીને રાજા જેવા હતા તો ગોપીયુંને વિષે ભગવાનનો સ્નેહ જોઈને તેની આગળ પોતાનું માન ન રહ્યું ને એમ બોલ્યા જે એ ગોપીયુંના ચરણની રજ જેને અડતી હોય એવાં જે વૃક્ષ લતા વૃણ ને ગુચ્છ તે માંહેલો હું કોઈક થાઉં અને તુંલગીતાસજીએ કહ્યું છે જ “તુલસી જ્યાંકે મુખનસેં ભુલે નીકસેં રામ, તાંકે પગડી પેંનીયુંં મેરે તનડી ભામ.” એમ જેને ભુલે પણ ભગવાનનું નામ મુખથી નીસરે તેને અર્થ પોતાના શરીરના ચર્મના બેડા કરાવી આપે તો જે ભગવાનના ભક્ત હોય ને ભગવાનનું નિરંતર નામસ્મરણ ભજન, કિર્તન વંદન કરતા હોય ને જો ભગવાનનું મહાત્મ્ય

સમજતા હોય તો તેને આગળ શું માન રહે? નજર રહે, માટે મહાત્મ્ય સમજવારે માન જાય છે. લો. ૧૬

॥ ઘુપતય एवम तेययुरं तमनं ततया ॥ એવી રીતે મહાત્મ્યે સહિત ભગવાનને જાણ્યા હોય ને એવા જે ભગવાન તેના જે સંત તે સાથે માન, ધર્મ, કૌંધ કેમ થાય? અને જે થાય છે તો જાણ્યામાં ફેર છે કેમ જે ગવર્નર સાહેબને જાણ્યો છે, જે એ સમગ્ર પૃથ્વીનો પ્રાદશાહ છે ને બળીયો છે તે જો તેનો એક ગરીબ સરળો હમેલીયો આવ્યો હોય તો તેના હુકમ મોટો રાજા હોય તે પણ માને ને તે જેમ કહે તેમ કોનાયો દોરાય શા માટે જે તે રાજાએ એમ જાણ્યું છે જે બળીયો જે ગવર્નર સાહેબ તેનો એ હમેલીયો છે અને જંથી જે બળીયો તેની આગળ માન રહે નહિ તેમ જંણે ભગવાનને સમગ્ર ઐશ્વર્ય સમૃદ્ધિના ધણી જાણ્યા હોય તો તેના સંતની આગળ માત્ર કેમ રહે? જુઓને ઉદ્ધવજી કેવા માન હતા અને કેવા હતા હતા પણ જે ભગવાનની મોદામન જાણતા હતા તો તે ભગવાનને વિષ હેતવાળી જે વ્રજની ગોપીયું તેના ચરણની રજને પામ્યા સારૂ વનવેલીના પવનને માગ્યો તે કહ્યું છે જે

॥ आसामहोचरण रेणुपामहं मां ॥ तथा प्रह्लादे पापु कृष्णं ॥

॥ अहोभाग्य महोभाग्यं त्वं गाय व्रजौकसां । यमित्रं परमानंदं पूर्णं ब्रह्मसनातनं ॥ એવી રીતે કૃષ્ણ પણ ભગ-

વાનનું મહાત્મ્ય જાણતા હતા તો એવી રીતે જોડ્યા તે માટે
જે ભગવાનની ને સંતની એવી રીતે મોટાઇ જાણતો હોય
તો માન ઇર્ષ્યા ક્રોધ રહેજ નહિ ને તેને આગળ
દાસાનુદાસ થઈને વર્તે ને ગમે તેટલું અપમાન કરે
તો પણ તેના સંગને મુકીને છોડે જવાને ઇચ્છેજ નહિ ને
એમ મનમાં થાય નહિ જે હવે તો ક્યાં સુધી ખમીએ
આપણુ તો આપણે ઘેર જોડા થકાજ ભજન કરશું. તે માટે
એમ મહાત્મ્ય સમજે તો માન ટળે. ગ. છે. ૨૮

ભગવાનના સ્વરૂપનું મહાત્મ્ય તથા ધ્રુવ્ય હોય તો અખંડ
ચિંતવન થાય તે મહાત્મ્ય એમ જાણવું જે ભગવાન તો જેવા
પ્રકૃતિ પુરુષ થકી પર છે તેવાને તેવાજ પ્રકૃતિ પુરુષમાં આવ્યા
છે, તો પણ પ્રતાપે યુક્ત છે અને પ્રકૃતિ પુરુષનું કાર્ય જે પ્રજ્ઞાંડ
તેને વિષે આવ્યા છે તો પણ ભગવાન તેવાને તેવાજ પ્રતાપે યુક્ત
છે પણ ભગવાનની મૂર્તિને વિષે કોઈ રીતે માયાનાં લેશ અહો
નથી જેમ અન્ય ધાતુ છે ને સોનું પણ છે તેને ભેગાં કરીને
પૃથ્વીમાં દાટે તો સોના વિના અન્ય ધાતુ છે તે સર્વ ધણે
કાળે કરીને ધુળ ભેગાં ધુળ થઈ જાય અને માનુ હોય તે
તો જેમ પૃથ્વીમાં રહે તેમ વૃદ્ધિ પામે પણ વંદે નહિ તેમ
ભગવાન અનંત ખીલત જે પ્રજ્ઞાદિક દેવ તથા સુની તે કાંઈ
સરખા નથી કેમજે જ્યારે વિષયરૂપી ધુળનો યોગ થાય
ત્યારે ભગવાન ખીલત ગમે તેવા મોટા હોય તો પણ

વિષયમાં એક રસ થઈ જાય અને ભગવાન તો મનુષ્ય જેવા જણાતા હોય તોપણ એને માયિક પદાર્થ બાધ કરવાને સમર્થ થાય નહિ. અને ગમે તેવા વિષય હોય તો તેમાં કોઈ દિવસ લોપાય નહિ એવું ભગવાનનું અદૌકીક સામર્થ્ય છે. એમ ભગવાનનું મહાત્મ્ય જાણે તો તેને ભગવાનનું આજંડ ચિતવન થાય.

ગ. મ. ૪

ભગવાનનું મહાત્મ્ય જાણાય તો મંદ શ્રદ્ધા હોય તે પણ વૃદ્ધિને પામે જેમ પાણી પીવાનું પાત્ર મૃતિકાનું હોય તમાં સહેજેજ પ્રીતિ થાય નહિ અને તે પાત્ર જો સુવર્ણનું હોય તો તેમાં સહેજેજ પ્રીતિ થાય તેમ ભગવાનનું તથા ભગવાનની કથા કિર્તનાદિકનું મહાત્મ્ય જાણાય તો સહજ સ્વભાવેજ ભગવાનમાં તથા કથા કિર્તનાદિકમાં શ્રદ્ધા વૃદ્ધિ પામે છે માટે જે પ્રકારે ભગવાનનું મહાત્મ્ય સમજાય તે ઉપાય કરવો ને જો એ ઉપાય કરે તો શ્રદ્ધા ન હોય તોપણ શ્રદ્ધા થાય છે અને જો મંદ શ્રદ્ધા હોય તો તે વૃદ્ધિને પામે છે.

ગ. મ. ૧૬

અનિરૂપ્ય પ્રદ્યુમ્ન સંકર્ષણ ને વાસુદેવ એ જે ચતુર્વ્યુહ તથા કેશવાદિક જે ચૌવીસ મૂર્તિયું તથા વારાહાદિક અવતાર એ સર્વેના કારણ એવા જે પ્રત્યક્ષ શ્રી કૃષ્ણ પુરૂષોત્તમ ભગવાન તેનો મહિમા અતિશયપણે કરીને સમજ તો

તેને ભગવાનની શ્રવણાદિક જે નવધા ભક્તિ તે અચળ રહે. ગ. પ્ર. ૭૮

જે ભક્ત એમ સમજે જે આ ભગવાન ને આ સંત તે સર્વે વૈકુંઠ ગોલોક ને પ્રભુપુર તેના નિવાસી છે તે સંત ને પરમેશ્વર જ્યાં વિરાજમાન છે ત્યાંજ એ સર્વે ધામ છે અને એ સંત ભેળો મારો નિવાસ થયો છે તે માફ અતિખડુંભાગ્ય છે એવી રીતે સમજે તો આઠે પહોર આશ્ચર્ય સરખું રહે અને આઠે પહોર આનંદના સમુદ્રમાં ડીલતો રહે ગ. પ્ર. ૭૯

જે ભક્ત ભગવાનની મૂર્તિમાં નિર્ગુણપણું ને સગુણ પણું સમજે તે ભક્તને કાળ કર્મ ને માયા તે બંધન કરવાને સમર્થ થાતા નથી. અને તેને આઠે પહોર અંતરમાં આશ્ચર્ય રહ્યા કરે છે. કા. ૮

પ્રગટ પ્રમાણ એવા જે શ્રી કૃષ્ણ નારાયણ તેનુંજ કયું સર્વ થાય છે પણ કાળ કર્મ ને માયા આદિક કોઈનું કયું કાંઈ થાતું નથી એવી રીતે ભગવાનને વિષેજ એક કર્તાપણું સમજવું એજ કલ્યાણનું પરમ કારણ છે. કા. ૧૦

ભગવાનનેજ સર્વ કર્તા જાણે તોપણ જન્મ મરણના દુઃખ થકી તો જીવ તરી જાય કા. ૧૦

વૈદાદિક પાંચ શાસ્ત્રે કરીને ભગવાનના સ્વરૂપને સમજે ત્યારે સંપૂર્ણ ભગવાનના સ્વરૂપનું જ્ઞાન થાય છે ને એમ જાણવું તેને સંપૂર્ણ જ્ઞાન કહીએ. અને ભગવાન પણ એમ સમજેજ રાજી થાય છે.

વર. ૨

જ્યારે ભગવાનની મોટપ સામું જોઇએ ત્યારે તો એવું કોઇ પદાર્થ છે નહિ જે તેની કોટીમા ભાગના પાશં ગમાં પણ આવે એવા ભગવાનને યથાર્થ જાણીને જો હેતુ કર્યું હોય તો માયિક પદાર્થ જે પિંડ પ્રદ્યાંડાદિક તેમાં કયાંઇ પણ પ્રીતિ રહે નહિ માયિક પદાર્થ સર્વે તુચ્છજ થઇ જાય અને એ ભગવાનનો જ્યારે યથાર્થ મહિમા જાણીએ ત્યારે ચિત્રકેતુ રાજાએ કરોડ સ્ત્રીયુનો ત્યાગ કર્યો અને સર્વે પૃથ્વીનું ચક્રવર્તિ રાજ્ય હતું તે રાજ્યનો પણ ત્યાગ કર્યો ને તે એમ સમજ્યા જે ભગવાનના સુખ આગળ એ સો લાખ સ્ત્રીયુનું સુખ તે શી ગણતીમાં અને ચક્રવર્તિ રાજ્યનું સુખ પણ શી ગણતીમાં અને તેથી ઈંદ્રના દોકતું ને પ્રદ્યાના દોકતું સુખ પણ શી ગણતીમાં.

ગ. .મ પ૭

જેને શ્રદ્ધા તથા હરિ ને હરિજનના વચનને વિષે વિશ્વાસ તથા ભગવાનને વિષે પ્રીતિ તથા ભગવાનના સ્વરૂપનું મહાત્મ્ય એ ચાર વાનાં જેના હૃદયમાં હોય તેની વાસના નિવૃત્ત થઇ જાય છે તેમાં પણ જો એક મહાત્મ્ય

અતિશય દ્રઢ હોય તો શ્રદ્ધા તથા વિશ્વાસ તથા પ્રીતિ
એ ત્રણ દુબળાં હોય તો પણ મહા બળવાન થાય છે.

સા. ૫

ભગવાનનું મહાત્મ્ય સમજવામાં ખામીથી ન્યૂનતા.

પોતાનું મન સ્થિર થયું છે ને ભગવાનનો નિશ્ચય
થયું અતિશય દ્રઢ છે તોપણ હૈયામાં અતિશય આનંદ
આવતો નથી જે હું ધન્ય છું ને હું કૃતાર્થ થયો છું ને
આ સંસારમાં જે જીવ છે તે કામ ક્રોધ લોભ મોહ મદ
મત્સર આશા તૃષ્ણા તેને વિષે હેરાન થાતા ફરે છે અને
ત્રિવિધી તાપમાં રાત દિવસ બળે છે ને મુને તો પ્રગટ
પુરુષોત્તમે કરુણા કરીને પોતાનું સ્વરૂપ ઓળખાવ્યું છે ને
કામ ક્રોધાદિક સર્વે વિકારથી રહિત કર્યો છે અને નારદ
સનકાદિક જેવા સંત તેના સમાગમમાં રાગ્યો છે માટે
મારું મોટું ભાગ્ય છે એવો વિચાર નથી કરતો ને આઠો
પહોર અતિશય આનંદમાં નથી વર્તતો એ મોટી ખોટ
છે જેમ બાળકના હાથમાં ચિંતામણિ હીધો હોય તેનું તેને
મહાત્મ્ય નથી એટલે તેનો તેને આનંદ નથી તેમ ભગવાન
પુરુષોત્તમ મળ્યા છે ને તેનો અંતરમાં આઠો પહોર કેફ
રહેતો નથી જે મારું પુરુષકામપણું થયું છે એવું નથી
સમજતો એ હરિના ભક્તને મોટી ખોટ છે. ગા. પ્ર. ૨૭

જેને યથાર્થ ભગવાનનો નિશ્ચય ન હોય તે યથાર્થ ભગવાનનો મહિમા જાણાણો ન હોય તેનાં ઇંદ્રિયો તથા અંતઃકરણ તે પોતપોતાના વિષય થકી યથાર્થપણે નિવૃત્તિ પામતાં નથી. ગ. પ્ર. ૨૪

સ્વધર્મે યુક્ત એવો જે ભગવાનનો ભક્ત તેના અંતરે વિષે તો પોતાનું યથાર્થ પૂર્ણકામપણું મનાતું નથી. ને તે પૂર્ણકામપણું તો આત્મનિષ્ઠા ને ભગવાનના મહાત્મ્યનું જ્ઞાન તેણે કરીનેજ થાય છે અને એ જેમાં જેટલી ન્યૂનતા રહે છે તેટલી પૂર્ણકામપણામાં ન્યૂનતા રહે છે. અને એ જેમાં જેટલી ખામી રહે તેટલી તા સમાધિમાં પણ નડે છે. ગ. પ્ર. ૨૫

ભગવાનનું મહાત્મ્ય યથાર્થ જાણ્યું નથી એટલે અસદ વાસના ટળતી નથી. ગ. પ્ર. ૭૮

ખીજ જે ત્રણ પ્રકારના (આર્ત, જ્ઞાસુ, ને અર્થાર્થી) ભક્ત છે તેને ભગવાનનો નિશ્ચયતો છે. તોય પણ ભગવાનનો મહિમા યથાર્થ પણે જાણતા નથી. તે માટે એને ભગવાન વિના ખીજ કામના રહી જાય છે. તે માટે જ્ઞાનીને ખરોખર થાતા નથી. ગ. પ્ર. ૫૬

ભગવાનનું જેવું મહાત્મ્ય છે તેવું એને સમજ્યામાં આવ્યું નથી. માટે ભગવાનને વિષે ને ભગવાનની કથાને વિષે હેન થાતું નથી. ગ. પ્ર. ૭૮

ભગવાનનો મહિમા જોને ન સમજાણો હોય તને તો કાટી લાંગોટી તથા તુંબડી તેમાંથી પણ મનને ઉખેડવું મહા મુશ્કેલ છે. માટે ભગવાનની મૂર્તિનું મહાત્મ્ય જાણ્યા વિના જાનં કાટી સાધન કરે તોપણ ભગવાનની મૂર્તિનું અખંડ ચિંતવન થાતું નથી.

ગ. મ. ૪.

મહાત્મ્ય સમજ્યા વિના માન જાતું નથી. લો. ૧૬

જોને ભગવાનનું ને સંતનું મહાત્મ્ય સમજાણું છે તેનો પાયો સત્સંગમાં અચળ છે અને જોને મહાત્મ્ય નથી તેનો વિશ્વાસ નહિ.

લો. ૧૭

જો ભગવાનનું મહાત્મ્ય ન સમજે તેને તો ભગવાનના ભક્ત સંઘાથે વૈર બંધાય ખરું.

કા. ૯

ભગવાનને સર્વ કર્તા ન જાણવાથી ન્યૂનતા (પાપ)

આ સર્વ જગતના કર્તાહર્તા ભગવાન છે તેને કર્તા હર્તા ન સમજીએ ને વિશ્વના કર્તા હર્તા કાળને જાણીએ અથવા માયાને જાણીએ અથવા કર્મને જાણીએ અથવા સ્વભાવને જાણીએ એ તે ભગવાનનો દ્રોહ છે કેમજે ભગવાન સર્વના કર્તા હર્તા છે તેનો ત્યાગ કરીને કેવળ કાળ કર્મ, સ્વભાવ ને માયા તેને જગતના કર્તા હર્તા કહે છે માટે એ ભગવાનનો અતિદ્રોહ છે ત્યાં દ્રષ્ટાંત જેમ તમે (ગામ ખુવાના પટેલ કાનદાસજીને કહે છે) ગામના પટેલ

છો તે જે તમારી ગામમાં પટેલાઈ ન રહેવા દે તે તમારો દોહી કહેવાય અને વળી જેમ ચકવર્તિ રાજા હોય તેનો હુકમ ખોટો કરીને જે રાજા ન હોય તેનો હુકમ ચલાવે તે પુરુષ રાજાનો દોહી કહેવાય તેમ ભગવાનને અકર્તા કહેવા અને ભગવાન વિના બીજાને કાળાદિક તેને કર્તા કહેવા એજ ભગવાનના દોહ છે. વર. ૨

જે જીવ ભગવાનને સર્વ કર્તા હર્તા નથી જાણતો તો તેથી બીજો કોઈ પાપી નથી અને ગૌહત્યા, પ્રજાહત્યા, ગુરૂચ્છીનો સંગ તથા પ્રિયાવેત્તા સદગુરૂનો દોહ તે થકી પણ એને વધુ પાપી જાણવો કાંજે ભગવાન વિના બીજા જે કાળ કર્માદિક તેને એ કર્તા જાણે છે માટે એવો જે નાસ્તિક ચંડાલ હોય તેની તો છાયામાં પણ ઉભું રહેવું નહિ ને ભુલમાં પણ તેના મુખનું વચન સાંભળવું નાહ. ક્ર. ૧૦

પંડિતને ભગવાનનો મહિમા ન સમજાયાનો હેતુ

આ સંસારને વિષે જે પંડિત છે તે શાસ્ત્ર પુરાણ સર્વે વાંચે છે પણ તેને ભગવાનનો ને સંતનો જેમ છે તેમ મહિમા સમજતો નથી તેનું કારણ એ છે જે તે શાસ્ત્ર પુરાણ વાંચે છે તો ખરા પણ એને ભગવાનનો આશરો નથી માટે કામ, ક્રોધ, લોભ, ઇર્ષ્યા, મત્સર એણે એના જીવને હરવી નાખ્યો છે અને કામાદિક જે શત્રુ તે એને

કોઈ કાળે માથું ઉપાડવા દેતા નથી પછી તે પંડિત પોતાની પેઠેજ ભગવાનને ભગવાનના સંતને સમજે જે જેમ અમારા કામાદિક શત્રુ કોઈ કાળે નિવૃત્તિ પામતા નથી તેમ એના પણ કામાદિક શત્રુ નિવૃત્તિ નહિ પામતા હોય એમ ભગવાન ને ભગવાનના સંતને વિષે દોષ સમજે માટે શાસ્ત્ર પુરાણ વાંચે પણ એને ભગવાન કે ભગવાનના સંતનું જેમ છે તેમ યથાર્થ મહાત્મ્ય સમજાતું નથી. વર. ૧૧.

ભગવાનનું મહાત્મ્ય સમજનારા ભકતને ધર્મની આવશ્યકતા

અતિશય મોટા જે ભગવાન તેની મર્યાદાનં વિષે કાળ, માયા, બ્રહ્માશિવ સૂર્ય ચંદ્રમા ઇત્યાદિક સર્વે સમર્થ છે તે પણ નિરંતર વર્તે છે. એવું જાણીને તે ભગવાન જાંધી જે ધર્મ મર્યાદા તેને વિષે એ ભગવાનની પ્રસન્નતાને અર્થ પાતે (ભગવાનના સાચા ભક્ત) નિરંતર વર્તે પણ તે ધર્મ મર્યાદાનો ક્યારેય લોપ ન કરે.

ભગવાન તો પતિતપાવન છે અધમ ઉદ્ધારણ છે તે માટે કાંઈક ધર્મ વિરુદ્ધ અવગુણ વર્તાઈ જાય તો તેની શી ચિંતા છે ભગવાનના સમર્થ છે એવી રીતે મહાત્મ્યનો જોય લઈને મૂળજો પાપ કરવા થકી ડરે નહિ એવો જે હોય તે તો દુષ્ટ છે પાપી છે ને એવી સમજણવાળો હોય ને તે ઉપરથી ભક્ત જેવે જણાતો હોય તો પણ

તેને ભક્ત ન જાણવો ને તેનો સંગ કયારેય ન કરવો.

ગ. છે. ૩૨

મહિમાનો એથ લઈને મોળી વાત કરનારાને પ્રાયશ્ચિત

વાતના કરનારા એમ વાત કરે છે જે ભગવાનનું જે વચન તેને યથાર્થ કોણ પાળી શકે છે ? માટે જેટલું પણ જેટલું પાળીએ એમ ભગવાન તો અધમ ઉદ્ધારણ છે તે કહ્યાણ કરશે અને ભગવાનનું સ્વરૂપ જે હૃદયમાં ધારવું તે કાંઈ આપણું ધારવું ધરાવું નથી એ તો ભગવાન જેને ક્યા કરીને ધરાવે છે તેને ધરાય છે એવી રીતની મોળી વાત કરીને ધર્મ, જ્ઞાન, વૈરાગ્ય, ભક્તિ ઇત્યાદિ જે ભગવાનની પ્રસન્નતાનાં સાધન તેમાંથી બીજાને મોળા પાડે છે માટે જે એવી હિમત રહિત વાત કરે તેને તો નપુંસક જાણવો અને એવી હિમત વાનગી વાત જે દિવસ થઈ જાય તે દિવસ ઉપવાસ કરવો.

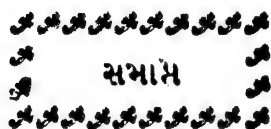
ગ. પ્ર. ૧૭

ભગવાનનો મહિમા જાણ્યોજ નથી એમ ક્યાં સુધી કહેવાય.

ક્યાં સુધી વિષયનો લીધો લેવાય ત્યાં સુધી એ ભક્તે ભગવાનનો અલૌકિક મહિમા જાણ્યોજ નથી અને જે ઉદ્ધવજી હતા તેને ભગવાને એમ કહ્યું જે ઉદ્ધવ હું થકી અણુમાત્ર ન્યૂન નથી તે શા માટે જે ઉદ્ધવજીએ અલૌકિક

સગવાનનું મહાત્મ્ય જાણ્યું હતું ને પંચ વિષયના લીધે
લેવાતા નહોતા. ગા. મ. ૪

ગુપ્તય એવ તેનં ચયુરં તપનં તતયા ॥ એવી રીતે મહા-
ત્મ્યે સહિત સગવાનને જાણ્યા હોય ને એવા જે સગવાન
તેના જે સંત તે સાથે માન ઇર્ષ્યા ક્રોધ કેમ થાય ? અને
જો થાય છે તો જાણ્યામાં ફેર છે. ગા. છ. ૨૮

૩. ઉપાસના

ઉપાસનાનું રૂપ

ઉપાસના તો તેને કહીએ જે ભગવાનના સ્વરૂપને વિષે સદા સાકારપણી દ્રઢ નિષ્ઠા હોય ને પોતે જે ભજનનો કરનારો તે બ્રહ્મરૂપ થાય તોપણ તે નિષ્ઠા જાયજ નહિ ને ગમે તેવા નિરાકાર પ્રતિપાદનના અંતરે સાંભળે તોપણ ભગવાનના સ્વરૂપને સદા સાકારજ સમજે અને શાસ્ત્રને વિષે ગમે તેવી વાત આવે પણ પોતે ભગવાનના સાકાર સ્વરૂપનુંજ પ્રતિપાદન કરે પણ પોતાની ઉપાસનાનું અંતર થાવા દેજ નહિ એવી રીતે જેની દ્રઢ સમજણ હોય તેને ઉપાસનાવાળો કહીએ.

ગ. પ્ર. ૪૦

ભગવાનને ક્યારેય પણ નિરાકાર ન સમજે સદાય દિવ્ય સાકાર મુર્તિ સમજે અને ગમે એટલાં પુરાણ ઉપનિષદ વેદ ઇત્યાદિક અંતરું શ્રવણ થાય ને તેમાં નિરાકારપણા જેવું સાંભળ્યામાં આવે તોપણ એમ જાણે જે કાંતો આપણને એ શાસ્ત્રનો અર્થ સમજાતો નથી ને કાંતો અંમાં કેમ કહ્યું હશે પણ ભગવાન તો સદા સાકારજ છે. અને જો સાકાર ન સમજે તો તેની ઉપાસના દ્રઢ ન કહેવાય.

ગ. છં. ૩૫

ઉપાસના કોણે કરવી

જે શુકલ જેવા પ્રહ્લ સ્થિતિને પામ્યા હોય તેને પણ એ શ્રીકૃષ્ણ પરબ્રહ્મની ઉપાસના ભક્તિ કરવી. ગ. મ. ૩૬ સાકારની ઉપાસના કરવાની શ્રીહરિની આજ્ઞા.

ભગવાનના આકારને વિષે દ્રઢ પ્રતિતી રાખીને એની દ્રઢ ઉપાસના કરવી એમ અમે તમને સર્વને કહીએ છીએ તે આ વાર્તાને સર્વ દ્રઢ કરીને રાખજો. ગ. મ. ૩૬

ઉપાસનાની આવશ્યકતા.

કેટલાક સિદ્ધ થાય છે ને કેટલાક સર્વજ્ઞ થાયછે ને કેટલાક દેવતા થાય છે દત્તાદિક અનંત પ્રકારની મોટા પામે છે તથા પરમપદને પામે છે એ સર્વે ભગવાનની ઉપાસનાને બળે પામે છે. પણ ઉપાસના વિના કોઈ વાત સિદ્ધ થાતી નથી. માટે શાસ્ત્રમાંથી આત્મા અનાત્માની વિગત સમજીને અથવા કોઈ મોટા સંતના મુખથી વાત સાંભળીને જાણેજે હું આત્મા અનાત્માની વિગતી કરી લઉં એમ વિગતી થાતી નથી એ તો એ જીવને જેટલી પોતાના ઇષ્ટદેવ ને પરમેશ્વર તેને વિષે નિષ્ઠા હોય તેટલોજ આત્મા અનાત્માનો વિવેક થાય છે. પણ ઇષ્ટ દેવના બળ વિનાતો કોઈ સાધન સિદ્ધ થાતાં નથી ને જો ગોપીયુંના જેવી પ્રેમલક્ષણ ભક્તિ છે તેને તો સર્વ સાધન સંપૂર્ણ થયાં છે

અને જેને એવો પ્રેમ ન હોય તેને તો ભગવાનનો મહિમા સમજવો જે ભગવાન તો ગોલોક વૈકુંઠ શ્વેતદ્વિપ બ્રહ્મમહોલ તેના પતિ છે અને મનુષ્ય જેવા જણાય છે તે તો ભક્તના સુખને અર્થે જણાય છે પણ એની મૂર્તિ છે તે ગોલોકાદિક જે પોતાનાં ધામ તેને વિષે એક એક નખમાં કોટિ કોટિ સૂર્યના પ્રકાશે યુક્ત જણાય છે ને મૃત્યુલોકને વિષે તો એ ભગવાનની મનુષ્ય સેવા કરે છે ને દીવો કરે ત્યારે એને આગળ પ્રકાશ થાય છે પણ એ તો સૂર્ય ચંદ્રાદિક સર્વને પ્રકાશનાં દાતા છે ને ગોલોકાદિક જે ધામ છે તેને વિષે તો રાધિકા લક્ષ્મી આદિક જે પોતાના ભક્ત છે તેમણે નિરંતર એવ્યા એવા એ ભગવાન છે અને જ્યારે બ્રહ્માંડનો પ્રલય થઈ જાય છે. ત્યારે આ પ્રગટ ભગવાન છે તેજ એક રહે છે તે પછી સૃષ્ટિ રચવાને સમે પણ પ્રકૃતિ પુરુષ તારે કરીને અનંત કોટિ બ્રહ્માંડને એજ ભગવાન ઉપજાવે છે એવી રીતે ભગવાનનો મહિમા વિચારવો એજ આત્મા અનાત્માની વિગતિનું કારણ છે ને જેટલી એ ભક્તને ભગવાનના મહાત્મ્યે સંવિત ભગવાનને વિષે નિષ્ઠા છે તેટલોજ એ ભક્તના હૃદયમાં વૈરાગ્ય આવે છે માટે ણીજ સાધનના બળને તજીને એકલું ભગવાનની ઉપાસનાનું બળ રાખવું.

ગ. પ્ર. ૫૬

જેમ નદી તરતી હોય ત્યાં તો જેને તરતાં આવડતું હોય તે તરી જાય ને જેને તરતાં ન આવડતું હોય તે તો

ઉભો થઈ રહે પણ જ્યારે સમુદ્ર તરવો હોય ત્યારે તો તે
 બેયને વહાણનું કામ પડે છે તેમ ટાઢ, તડકો, જીખ, તરસ,
 માન, અપમાન, સુખ દુઃખ તે રૂપી જે નદી તેને તો
 આત્મનિષ્ઠાવાળો હોય તે તરી જાય પણ મૃત્યુ સમો તો
 સમુદ્ર જેવો છે માટે ત્યાં તો આત્મનિષ્ઠાવાળો હોય તથા
 વગર આત્મનિષ્ઠાવાળો હોય એ બેયને ભગવાનની ઉપા-
 સના રૂપી વહાણનું કામ પડે છે માટે અંતકાળે તો ભગ-
 વાનનો દ્રઢ આશરો હોય તેજ કામમાં આવે છે પણ
 અંત સમે આત્મનિષ્ઠા કાંઈ કામમાં આવતી નથી તે સારૂ
 ભગવાનની ઉપાસનાને દ્રઢ કરીને રાખવી ગ. પ્ર. ૬૧

ભગવાનની મૂર્તિની જે ઉપાસના ને ધ્યાન તે વિના
 જે આત્માને દેખવો ને પ્રહ્મને દેખવો તે તો થાયજ નહિ
 ને ઉપાસનાએ કરીનેજ આત્મા દેખાય પણ તે વિના
 દેખાયજ નહિ ને ઉપાસના વિના આત્મા પ્રહ્મને દેખવાને
 પ્રયત્નનું તે કેમ છે તો જેમ આકાશને જીલે કરીને સો
 વર્ષ સુધી ચાટીએ તોપણ ક્યારેય ખાટો ખારો સ્વાદ
 આવેજ નહિ તેમ ભગવાનની મૂર્તિની ઉપાસના વિના
 આત્મા પ્રહ્મ દેખાયજ નહિ તે ગમે તેટલું જતન કરે
 તોપણ ન દેખાય અને નિર્બીજ એવા જે સંજ્ય ને યોગ
 તેણે કરીને આત્માનું દર્શન શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે તે ભલે
 કહ્યું છે પણ અમે એવો કોઈ દીકો નથી ને અનુભવમાં

પણ એ વાર્તા મળતી આવતી નથી માટે એ વાર્તા
ખોટી છે. ગ. છે. ૩૬

ભગવાનની ઉપાસના કરવી ને ભગવાનતાં ચરિત્ર
ગાવવાં સાંભળવાં ને ભગવાનનું નામ સ્મરણ કરવું ને પોત
પોતાના ધર્મમાં રહેવું એવી રીતે પોતાના જીવનું કલ્યાણ
થાવું તે કાંઈ કઠણ નથી એ તો જેમ વહાણમાં બેશીને
સમુદ્રને તરવો એવો સુગમ માર્ગ છે અને આત્મદર્શને
કરીને કલ્યાણ કરવું તે તો જેમ તુંબડાં બાંધીને સમુદ્ર
તરવો એવો કઠણ માર્ગ છે. ગ. મ. ૩૫

અને વળી ભગવાનની મૂર્તિની ઉપાસના ને ભગ-
વાનતાં ચરિત્ર ને ભગવાનનું નામસ્મરણ એ ત્રણ વાનાં
વિના કેવળ ધર્મે કરીને કલ્યાણ થાવું તે તો તુંબડાં
બાંધીને સમુદ્ર તરવો તેવું કઠણ છે. ગ. મ. ૩૫

કયા સ્વરૂપની ઉપાસના કરવી

રામાનુજ સ્વામીએ જેવી રીતે ક્ષર અક્ષર થકી પર
જે પુરુષોત્તમ ભગવાન તેનું નિરૂપણ કર્યું છે તે પુરુષો-
ત્તમ ભગવાનને વિષે તો અમારે ઉપાસના છે. લો. ૧૪

આવી રીતે તો અમારે ઉપાસના છે જે સર્વથી પર
એક મોટો તેજનો સમૂહ છે તે તેજનો સમૂહ અધો
ઉર્ધ્વ તથા ચારેકોરે પ્રમાણે રહિત છે ને અનંત છે ને
તે તેજના સમૂહના મધ્ય ભાગને વિષે એક મોટું સિંહા-

સન છે ને તેની ઉપર દિવ્ય મૂર્તિ એવા જે શ્રી નારાયણ પુરૂષોત્તમ ભગવાન તે વિરાજમાન છે ને તે સિંહા-
સનને ચારે ફારે અનંત કોટિ મુક્ત બેઠા થકા તે નારાય-
ણનાં દર્શન કરે છે એવા જે મુક્તે સહિત શ્રી નારાયણ
તેને અમે નિરંતર દેખીએ છીએ અને તે ભગવાનને વિષે
તેજનું અતિશયપણું છે તેણે કરીને ત્યારે એ સલા સહિત
તે ભગવાનનાં દર્શન નથી થાતાં ત્યારે અમને અતિશય
ક્રુષ્ટ થાય છે અને તે તેજનો સમૂહ તો નિરંતર દેખાય
છે તો પણ એને વિષે રૂચી નથી અને ભગવાનની મૂર્તિના
દર્શને કરીનેજ અતિ સુખ થાય છે. અમારે એવી રીતે
ઉપાસના છે.

લો. ૧૪

એક ચૈતન્યના તેજનો રાશી છે ને તેના મધ્યને
વિષે શ્રી પુરૂષોત્તમ ભગવાનની મૂર્તિ સદા વિરાજમાન
છે એવો દ્રઢ નિશ્ચય હોય ને તે ભગવાનની ઉપાસના
ભક્તિ કરતો હોય તે વાત ગમે પણ કેવળ ચૈતન્ય તેજને
માનતો હોય ને તેની ઉપાસના કરતો હોય ને ભગવાનને
રાદા સાદાર ન માનતો હોય ને તેની ઉપાસના ન કરતો
હોય તો તે ન ગમે

ગ. છે. ૩૦

અપ્પારણે યુક્ત એવાં જે કોટિ કોટિ પ્રજાંડ તે જે
અક્ષરને વિષે આણની પેઠે જણાય છે એવું જે પુરૂષોત્તમ
નારાયણનું ધામરૂપ અક્ષર તે રૂપે પોતે રહ્યો થકો પુરૂ-

ષોત્તમની ઉપાસના કરે તેને ઉત્તમ નિર્વિકલ્પ નિશ્ચય-
વાળો કહીએ લો. ૧૨

જેમ નદીયું સમુદ્રને વિષે લીન થાય છે ને જેમ
સતિ ને પતંગ તે અગ્નિને વિષે બળી જાય છે ને જેમ
શુરો રણને વિષે ટુક ટુક થઈ જાય છે તેમ એક રસ પરિ-
પૂર્ણ એવું જે પ્રભાસ્વરૂપ [અક્ષર] તેને વિષે અમે અમારા
આત્માને લીન કરી રાખ્યો છે, અને તે તેજોમય એવું જે
અક્ષરપ્રભ તેને વિષે મૂર્તિમાન એવા જે પુરૂષોત્તમ ભગ-
વાન ને તે ભગવાનન! જે ભક્ત તે સંગાયે અખંડ પ્રીતિ
જોડી રાખી છે. ગ. મ. ૫૦

પ્રભ છે તે તો નિર્વિકાર છે ને નિરંશ છે માટે એ
વિકારને પામે નહિ ને એના અંશ પણ થાય નહિ અને
એ પ્રભને જે સર્વરૂપે કહે છે તેનું તો એમ છે જે એ
પ્રભ જે તે પ્રકૃતિ પુરૂષ આદિક સર્વના કારણ છે ને
આધાર છે ને સર્વને વિષે અંતર્યામિ શક્તિએ કરીને વ્યાપક
છે માટે જે કારણ ને આધાર ને વ્યાપક હોય તે કાર્ય થકી
અથક હોય નહિ એમ સમજણને લેઈને એ પ્રભને શાસ્ત્ર
જે તે સર્વરૂપ કહે છે પણ એ પ્રભજ વિકાર પામીને
ચરાચર જીવરૂપે થઈ ગયા એમ ન સમજવું. અને એ પ્રભ
થકી પરબ્રહ્મ જે પુરૂષોત્તમ નારાયણ તે નોખા છે ને એ
પ્રભના પણ કારણ છે ને આધાર છે ને પ્રેરક છે એમ

સમજીને પોતાના જીવાત્માને એ પ્રજ્ઞ સંગ્રામે એકતા કરીને
[અક્ષરરૂપ થઈને] પરબ્રહ્મની (પુરૂષોત્તમ નારાયણુની)
સ્વામી સેવકભાવે ઉપાસના કરવી. ગ. મ. ૩

પુરૂષોત્તમ વાસુદેવ છે તે પુરૂષરૂપે કરીને અનેક પ્રજ્ઞાં
કની ઉત્પત્તિ સ્થિતિ પ્રલયના કર્તા છે માટે પુરૂષરૂપે કરીનેજ
બહુધા શાસ્ત્રમાં પુરૂષોત્તમને કહ્યા છે. અને પુરૂષમાં ને વાસુદે
વમાં એ લેદ છે તે જેમ આ જીવને વિષે ને વૈરાજ પુરૂષ-ઇન્દ્રને
વિષે લેદ છે ને વળી જેમ ઇન્દ્રને વિષે ને પુરૂષને વિષે લેદ
છે તેમ પુરૂષ ને પુરૂષોત્તમ એવા જે વાસુદેવ ભગવાન તેને
વિષે એવો ધણો લેદ છે ને પુરૂષોત્તમ વાસુદેવ તો
સર્વના સ્વામિ છે અને એવા અક્ષરાત્મક પુરૂષ પ્રજ્ઞરૂપ
ધણીક છે તે જે તે (પુરૂષોત્તમ) વાસુદેવના ચરણ રવિદની
ઉપાસના કરે છે ને સ્તુતિ કરે છે.

પ્રત્યક્ષ પુરૂષોત્તમ ભગવાનના સ્વરૂપમાં ને અક્ષરધા-
મને વિષે રક્ષા જે ભગવાન તેના સ્વરૂપમાં કાંઈ પણ લેદ
નથી એ જે એકજ છે અને એવા જે આ પ્રત્યક્ષ પુરૂષો-
ત્તમ ભગવાન (શ્રીજી મહારાજ) તે અક્ષરાદિક સર્વના
નિયંતા છે ને ઇન્દ્રના પણ ઇન્દ્ર છે ને સર્વ કારણના
પણ કારણ છે તે સર્વોપરિ વર્તે છે ને સર્વ અવતારના
અવતારી છે ને તમારે સર્વને એકાંતિક ભાવે કરીને
ઉપાસના કરવા યોગ્ય છે. ગ. છ. ૩૮

ઉપાસનામાં પતિવ્રતાપ્રણાલી દેક.

ભગવાનના અવતારને વિષે પતિવ્રતાના જેવી અનન્યપણે નિષ્ઠા રાખવી જેમ સિતાજીને શ્રીરામચંદ્રને વિષે નિર્દોષપણે નિષ્ઠા હતી તેમ નિષ્ઠા રાખવી અને એવા જે ભગવાન તેની હોતે કરીને માનસી પુજા કરવી તથા દેહે કરીને નવ પ્રકારે ભક્તિ કરવી અને જો એ શ્રીકૃષ્ણ નારાયણના અવતાર પૃથ્વીને વિષે પ્રગટ ન હોય તો તેની જે પ્રતિમા તેની પુજા મને કરીને તથા દેહે કરીને ચંદન પુષ્પ તુલસી આદિક સામગ્રી વતે કરવી પણ ભગવાન વિના ખીજા દેવની ઉપાસના ન કરવી અને જો ખીજા દેવની ઉપાસના કરીએ તો તેમાં મોટો દોષ લાગે છે ને પતિવ્રતાપણું ભય છે ને વેશ્યાના જેવી ભક્તિ થાય છે મોટે ભગવાનને વિષે સિતા ને રૂક્મણીના જેવી ભક્તિ કરવી અને તે ભગવાનનું ધ્યાન કરવું અને તે વિના ખીજા કોઈ દેવનું ધ્યાન ન કરવું ખીજું જે સાધુ સિદ્ધ ગતિને પામ્યો હોય ને સમ્રાધિનિષ્ઠ હોય તેનું પણ ધ્યાન ન કરવું.

ગ. મ. ૧૬

એક પુરુષોત્તમ નારાયણ વિના ખીજા જે શિવ બ્રહ્મા દિક દેવતા તેનું ધ્યાન જે મોક્ષને ઇચ્છતો હોય તેને કરવું

નહિ. અને મનુષ્યને વિષે તથા દેવતાને વિષે જે પુરૂષોત્તમ નારાયણની રામકૃષ્ણાદિક મૂર્તિયું તેનું ધ્યાન કરવું લેા. ૧૧

જેવી ભગવાનની મૂર્તિ પોતાને મળી હોય તેનું ધ્યાન કરવું અને પૂર્વે ભગવાનના અવતાર થઇ ગયા તે મૂર્તિનું ધ્યાન ન કરવું અને પોતાને ભગવાનની મૂર્તિ મળી હોય તેને વિષેજ પતિવ્રતાપણાની પેઠે ટેક રાખવી જેમ પાર્વતીએ કહ્યું છે જે ॥ કોટિ જન્મ લગ રગડ હમારી વડે શંભુ કે રહુ કુમારી ॥ લેા. ૧૧

જેમ પતિવ્રતા સ્ત્રી હોય તેને પોતાનો પતિ કંગાલ હોય ને કુરૂપ હોય અથવા રોગી કે વૃદ્ધ હોય તોપણ બીજા જે :તાલેવર ને રૂપવાન ને જોખનવાન પુરૂષ તેને જોઈને લેશમાત્ર મનમાં શુભ આવે નહિ અને જે પતિવ્રતા હોય તે તો બીજા પુરૂષ સામું ભાવે કરીને જીએ અથવા હસીને જોલે ત્યારે એનું પતિવ્રતાપણું નાશપામે અને તે પતિવ્રતાને ઘેર કોઈક પરોણા આવ્યા હોય તો તેને અન્ન જળ આપે તથા પોતાના પતિના જે સંખંધી પુરૂષ તેને અન્ન જળ આપે તે તો પતિના સંખંધી બાણીને આપે પણ પોતાના પતિના જેવી બીજા પુરૂષ માત્ર સંગ્રાથે લેશ માત્ર પ્રીતિ ન હોય અને પોતાના પતિના જેવો બીજા પુરૂષનો શુભ પણ ન આવે ને પોતાના પતિની મરણ

પ્રમાણેજ વર્તે એવી રીતે પતિવ્રતા સ્ત્રીને પોતાના પતિ સંગાથે દ્રઢ ટેક છે તેમજ ભગવાનના ભક્તને પણ ભગવાન સંગાથે દ્રઢ ટેક જોઈએ અને જેવે રૂપે કરીને ભગવાનનું દર્શન પોતાને જુએ છે તે સંગાથે જેને પતિવ્રતાના જેવી દ્રઢ પ્રીતિ ખંધાણી છે તેને મોટા મોટા જે બીજા મુક્ત સાધુ તે સંગાથે પણ પ્રીતિ થાયજ નહિ અને પોતાના ઇષ્ટદેવ જે ભગવાન તેના જે બીજા અવતાર હોય તે સંગાથે પણ પ્રીતિ થાય નહિ કેવળ જે સ્વરૂપની પોતાને પ્રાપ્તિ થઈ હોય તેને સંગાથેજ પ્રીતિ રહે ને તેની મરજી પ્રમાણેજ વર્તે ને બીજાને જે કાંઈક માને તે તો તેના બાણીને માને એવી જેને પોતાના ઇષ્ટદેવ જે ભગવાન તેને વિષે પતિવ્રતાના જેવી દ્રઢ ભક્તિ હોય ને તે ગમે તેવા બીજા ગુણવાનને દેખે પણ તેને વિષે હેત થાયજ નહિ જેમ હનુ માનજી શ્રી રઘુનાથજીના ભક્ત છે તે રામાવતાર પછી બીજા કેટલાક ભગવાનના અવતાર થયા છે પણ હનુમાનજીને રામચંદ્રજીને વિષેજ પતિવ્રતાના જેવી ભક્તિ રહી છે તે માટે હનુમાનજીની ભક્તિ તે પતિવ્રતાના જેવી છે. એવી રીતે જે ભગવાનના ભક્તની ટેક હોય તેની પતિવ્રતાના જેવી ભક્તિ કહેવાય. અને જેનું અંગ એવું ન હોય તો તેની વ્યભિચારણીના જેવી ભક્તિ કહેવાય માટે બાણી જોઈને પોતાનું નાક કપાય એવી ભક્તિ ન કરવી ને ભગ-

વાનના ભક્તને તો સમજી - વિચારીને પતિવ્રતાના જેવી
દ્રઢ ભક્તિ ધરવી. ગ. છો. ૧૬

ઉપાસના દ્રઢ કેમ થતી જાય

ભગવાનનો મહિમા જેમ જેમ વધુ સમજતો જાય
અને પછી જેમ જેમ પોતાની વૃત્તિ હેતે કરીને ભગવાન
સંગાથે ચોટતી જાય તેમ તેમ ઉપાસના સુધી દ્રઢ થતી
જાય. ત્યાં દ્રષ્ટાંત છે-જેમ સમુદ્ર છે તેને વિષે કિડી પણ
જઈને પાણી પીએ અને ચરકલું પણ પીએ ને મનુષ્ય
પશુ ઘોડા હાથી તથા મોટા મોટા મગર મચ્છ એ સર્વે
સમુદ્રનું જળ પીઈને ખળીયા થાય છે પણ સમુદ્ર લેશ માત્ર
ઝાછો થાતો નથી અને જે જે જીવનું જેવું જેવું મોટું
ગળું હોય તે તે જીવ તે પ્રમાણે સમુદ્રનો મહિમા વધુ
જાણે છે વળી બીજું દ્રષ્ટાંત છે-જેમ આકાશ છે તેને વિષે
મચ્છર ઉડે ને ચરકલું ઉડે ને સમજા ઉડે ને સિંચાણો
પણ ઉડે ને અનલપક્ષી પણ ઉડે ને ગરૂડ પણ ઉડે તોપણ
એ સર્વને આકાશ અપારનો અપાર રહે છે અને જેને
ખાંખને વિષે વધુ જળ હોય તે આકાશનો મહિમા વધુ
જાણે છે અને પોતાને વિષે ન્યૂનપણું સમજતો જાય છે
તેમ મહિર્યાદિક પ્રજાપતિની પેઠે અદ્ય ઉપાસનાવાળા
ભક્ત તો મચ્છર જેવા છે અને પ્રજાપતિની પેઠે તેથી
અધિક ઉપાસનાવાળા ભક્ત તો ચરકલા જેવા છે અને

વિરાટ પુરુષાદિકની પેઠે તેથી અધિક ઉપાસનાવાળા ભક્ત તો સમજા જેવા છે અને પ્રધાનપુરુષની પેઠે તેથી અધિક ઉપાસનાવાળા ભક્ત તો સિચાણા જેવા છે અને શુદ્ધ પ્રકૃતિ પુરુષની પેઠે તેથી અધિક ઉપાસનાવાળા ભક્ત તો અનલ પક્ષી જેવા છે અને અક્ષરધામમાં રહેનારા જે અક્ષરમુક્ત તેની પેઠે તેથી અધિક ઉપાસનાવાળા ભક્ત તો ગરૂડ જેવા છે અને એ સર્વ ભક્ત જેમ જેમ વધુ વધુ સામર્થીને પામ્યા છે તેમ તેમ ભગવાનનો મહિમા વધુ વધુ બાજુતા ગયા છે. અને જેમ જેમ વધુ સામર્થીને પામતા ગયા તેમ તેમ ભગવાનને વિષે સ્વામીસેવકપણાનો ભાવ પણ અતિ દૃઢ થાતો ગયો છે.

જેમ પુનમના ચંદ્રમાનું મંડળ હોય તે આંદિથીતો નાની થાળી જેવું દેખાય છે પણ જેમ જેમ એની સમીપે જાય તેમ તેમ મોટું-મોટું જણાતું જાય પછી અતિશય હુંકડો જાય ત્યારે તો દ્રષ્ટિ પણ પહોચી શકે નહિ એવું મોટું જણાય તેમ માયાફી અંતરાય ટળીને જેમ જેમ ભગવાનને હુંકડું થવાય છે તેમ તેમ ભગવાનની પણ અતિ અપાર મોટપ જણાતી જાય છે અને ભગવાનને વિષે દાસ-પણું પણ અતિ દૃઢ થતું જાય છે

ઉપાસનાના બળવાળાની સમજણ

જે એવો (ઉપાસનાના બળવાળો) ભક્ત હોય તે તો એમ સમજે જે ગમે તેવો જાણી હોય ને જો તેને અંત સમે 'સ્વામિનારાયણ' એવા નામનું ઉચ્ચારણ થાય તો તે સર્વ પાપ થકી છુટીને બ્રહ્મહોલને વિષે નિવાસ કરે તો જે એ ભગવાનનો આશ્રિત હોય ને તે એ ભગવાનના ધામને પામે એમાં શો સંશય છે ? એમ મહાત્મ્ય સમજે

ગ. પ્ર. ૫૬

દ્રઢ આશરાવાળાએ (ઉપાસનાવાળાએ) કેમ વર્તવું

એ (અક્ષરતીત પુરુષોત્તમના પ્રત્યક્ષ આશરો હોય તેવો) ભક્તજન હોય તેને પોતાનું જે મન છે તેને પરમેશ્વરના ચરણારવિંદને વિષે દ્રઢ કરીને રાખવું જેમ વજ્રની પૃથ્વી હોય તેમાં વજ્રની ખીલી ચોઢી હોય તે કોઈ રીતે ઉખડે નહિ તેમ ભગવાનના ચરણારવિંદને વિષે પોતાનું મનને દ્રઢ રાખવું અને એવી રીતે જે ભગવાનના ચરણારવિંદને વિષે પોતાના મનને રાખે તેને મરીને ભગવાનના ધામમાં જવું એમ નથી એતો છતી દેહેજ ભગવાનના ધામને પામી રહ્યો છે

ગ. છે. ૭

ઉપાસનાની પુણ્યનો હેતુ

જે અતિશય ત્યાગ રાખે અથવા દયા રાખે તેથી ભગવાનની ભક્તિ થાય નહિ ત્યારે ઉપાસનાનો ભંગ થાય છે અને પૂર્વે જે જે અતિશય ત્યાગી થયા છે તેના માર્ગમાં ઉપાસનાનો નાશ થઈ ગયો છે માટે અમે એમ વિચારીને પરમેશ્વરની ઉપાસના રહેવા સારૂ ત્યાગનો પક્ષ મોળો કરીને ભગવાનનાં મંદિર કરાવ્યાં છે તેમાં જો થોડો ત્યાગ રહેશે તોપણ ઉપાસના રહેશે તો તેણે કરીને ઘણાક જીવનાં કલ્યાણ થાશે. અને જેને ભગવાનની ભક્તિ કરવી તેને તેા હુંડીઆની મીઠી દયા રાખ્યે પણ કેમ ઠીક પડે અને તેા પરમેશ્વરને વાસ્તે પુણ્ય લાવ્યાં જોઈએ તુલસી લાવ્યાં જોઈએ ભાઈ ભરકારી લાવી જોઈએ ઠાકોરજીને વાસ્તે ખાગ ખજીયા કરાવ્યાં જોઈએ મંદિર કરાવ્યાં જોઈએ માટે જે અતિશય ત્યાગ રાખીને ને અતિશય દયા રાખીને મુઠી વાળીને બેસી રહે તેણે ભગવાનની ભક્તિ થાતી નથી. અને જ્યારે ભક્તિએ રહિત થાય ત્યારે ભગવાનની ઉપાસનાનો નાશ થઈ જાય એટલે પછવાડેથી અંધ પરંપરા ચાલે તે સારૂ અમે મંદિર કરાવ્યાં છે તે અખંડ ભગવાનની ઉપાસના રાખ્યા સારૂ કરાવ્યાં છે અને જે ઉપાસક હોય તે પોતાના ધર્મથી બ્રહ્મ થાયજ નહિ માટે પોતાના ધર્મમાં રહીને

ભગવાનની ભક્તિ ઉપાસના કરવી એ અમારો ચિદાંત છે.

ગ. મં. ૨૭

દંભી ઉપાસનાવાળો કોણુ ?

સાંખ્ય, યોગ, વેદાંત ને પંચરાત્ર એ ચારે શાસ્ત્રને મૂકીને જે પોતાના મનની કલ્પનાએ કરીને ગમે તેવી રીતે શાસ્ત્રને સમજીને વર્તે છે ને :તે જો વેદાંતી છે અથવા ઉપાસનાવાળો છે તે જેમ ભુલા પડ્યા છે ને કલ્યાણનો માર્ગ એ બેમાંથી કોઈને જડ્યો નથી માટે એ વેદાંતી તે દંભી જ્ઞાની છે ને એ ઉપાસનાવાળો તે પણ દંભી ભક્ત છે.

ગ. પ્ર. ૫૨

ઉપાસના રહિતના સંગનો ત્યાગ કરવાની શ્રીહરિની આજ્ઞા.

જેનો સંગ કર્યા થકી તથા જે શાસ્ત્ર સાંભળવા થકી ભગવાનની ઉપાસનાનું ખંડન થઈને સ્વર્ગભીક્ષુકભાવ ટળી જતો હોય તો તે સંગનો તથા તે શાસ્ત્રનો અપયની પેઠે તત્કાળ ત્યાગ કરવો.

કા. ૧૦

ઉપાસનાની દ્રઢતાવાળાને કૃણ પ્રાપ્તિ.

આવી રીતે (દિવ્ય સાકારપણે) જેને પ્રત્યક્ષ ભગવાનના સ્વરૂપની દ્રઢ ઉપાસના હોય ને તે ;ભગવાનના સ્વરૂ-

પમાં કોઈ દિવસ માચિકપણનો સંશય ન થાતો હોય ને તેને કદાચિત કોઈ કુસંગને યોગે કરીને અથવા પ્રારબ્ધ કર્મને યોગે કરીને કાંઈ અવળું વર્તાઈ જાય તો પણ તેનું કલ્યાણ થાય.

પં. ૭

ભગવાનનું પ્રજ્ઞપુર ધામ છે તેને વિષે ભગવાન સદાય સાકાર મૂર્તિ વિરાજમાન છે અને ભગવાનના ભક્ત પણ એ ભગવાનના ધામમાં મૂર્તિમાન થકા ભગવાનની સેવાને વિષે રહેછે, તે ભગવાનનો જેને પ્રત્યક્ષ પ્રમાણ ૬૬ આશરો હોય તેને મનમાં એવી જ્ઞીક ન રાખવી જે હું રખે મરીને ભૂત પ્રેત થાઉં કે રખે ઇંદ્ર લોકનેજ પામું કે રખે પ્રજ્ઞલોકનેજ પામું એવી આશંકા મનમાં રાખવી નહિ કેમજે જે એવો ભગવાનનો ભક્ત હોય તે તો ભગવાનના ધામનેજ પામે પણ વચમાં કયાંઈ તેને ભગવાન રહેવા દે નહિ.

ગ. છે. ૭

સંશયવાળાને ન્યૂનતા

જો આવી રીતે (દિવ્ય સાકારપણે) ભગવાનને જાણ્યામાં જેને સંશય હોય ને ને જો ઉર્ધ્વરેતા-નૈષ્ટિક પ્રજ્ઞચારી હોય ને મહાત્યાગી હોય તો પણ તેનું કલ્યાણ થાવું અતિ કઠણ છે.

પં. ૭

ઉપાસનાના યોગ્ય અને અયોગ્ય લેદની સમજણ.

શ્રીકૃષ્ણ ભગવાને પોતાના જન્મ સમયમાં વસુદેવ દેવકીને પરમેશ્વરપણાની પ્રતીતિને અર્થે જે ચતુર્ભુજ રૂપ દેખાડ્યું તથા પ્રહ્લાને જે અનેક ચતુર્ભુજ રૂપ દેખાડ્યાં તથા અકરને જે શેષશાયી રૂપ દેખાડ્યું તથા અર્જુનને વિશ્વરૂપ દેખાડ્યું ઇત્યાદિક રૂપને લેદે કરીને જે શ્રીકૃષ્ણ ભગવાનની ઉપાસનાના લેદ કહેવા તે તો યોગ્ય છે પણ એ શ્રીકૃષ્ણ ભગવાન વ્રજને વિષે બાળમુકુંદ કહેવામાં મુરલી મનોહર કહેવાયા રાધાકૃષ્ણ કહેવાયા તથા વાછડાં ચાર્યા ગાયો ચારી ગોવર્ધન પર્વત ધાર્યો ગોપીયું સાથે રાસ-ક્રીડા કરી તથા મથુરા પુરીમાં આવેને ઇસને માર્યો ચાદવને સુખીયા કર્યા તથા સાંતીપિની પ્રાદ્યણને ઘેર વિદ્યા ભણ્યા તથા કુબજ્યા સંઘાથે વિહાર કર્યો તથા દ્વારિકા-પુરીમાં વશ્યા ને રૂકિમણી આદિક અષ્ટ પટરાણીયુંને પરણ્યા તથા સાગ હજાર સીયુંને પરણ્યા તથા હસ્તિના-પુરમાં રથા ને પાંડવની સર્વ કષ્ટ ધકી રક્ષા કરી ને દ્રૌપદિની લાજ રાખી ને અર્જુનના સારથિ તથા ઇત્યાદિક સ્થાનકને લેદે કરીને જે શ્રીકૃષ્ણ ભગવાનની અનેક લીલા છે તેણે કરીને એ શ્રીકૃષ્ણ ભગવાનના દિલુજ સ્વરૂપને વિષે ઉપાસનાના લેદ ન કરવા અને જે કરશે તે વચન દોહી ગુરૂદોહી છે.

સાકારનિષ્ઠા.

સાકાર સ્વરૂપનું પ્રતિપાદન (નિરૂપણ)

ભગવાન પુરૂષોત્તમ છે તે તો સદા સાકારજ છે ને મહા તેજોમય મૂર્તિ છે અને અંતર્યામિપણે કરીને સર્વત્ર પૂર્ણ એવું જે સચ્ચિદાનંદ બ્રહ્મ છે તે તો મૂર્તિમાન એવા ને પુરૂષોત્તમ ભગવાન- તેનું તેજ છે. અને શ્રુતિએ પણ એમ કહ્યું છે જે તે ભગવાન માયા સામું જોતા હવા અને જ્યારે જુએ ત્યારે તેને શું એકલી આંખ્યજ હોય ? હાથ પગ પણ હોય માટે સાકાર રૂપનું પ્રતિપાદન થયું. અને વળી જેમ સમગ્ર જળ છે તેના જીવરૂપ જે વરૂણ તે પાતાના લોકને વિષે સાકાર છે ને જળ નિરાકાર કહેવાય છે તે જેમ અગ્નિની જે જવાળા છે તે નિરાકાર કહેવાય છે અને તેના દેવતા જે અગ્નિ તે અગ્નિલોકને વિષે સાકાર છે ને જેમ સમગ્ર તડકો તે નિરાકાર કહેવાય છે ને સૂર્યના મંડળને વિષે જે સૂર્યદેવ છે તે સાકાર છે. તેમ સચ્ચિદાનંદ બ્રહ્મ છે તે નિરાકાર છે અને પુરૂષોત્તમ જે ભગવાન તે સાકાર છે.

ગા. પ્ર. ૪૫

જેમ અગ્નિ છે તે પ્રકાશ સ્વરૂપે તો અરૂપ છે ને અગ્નિ પોતે તો મૂર્તિમાન છે તે જ્યારે અગ્નિને અણુ

થયું હતું ત્યારે મૂર્તિમાન અગ્નિ શ્રીકૃષ્ણ ભગવાન ને અર્જુન પાસે આવ્યો હતો. પછી જ્યારે ઈંદ્રનું ખાંડવ વન બાળવા ગયો ત્યારે તેજ અગ્નિ જવાબરૂપ થઈને સમગ્ર વનમાં વ્યાપ્યો. તેમજ પુરુષોત્તમ ભગવાન છે તે પ્રભરૂપ જે પોતાની અંતર્યામિ શક્તિ તેણે કરીને સર્વને વિષે વ્યાપક છે ને મૂર્તિમાન થકા સર્વથી જુદા છે અને પ્રભ છે તે તો પુરુષોત્તમ ભગવાનની કીરણ છે અને પોતે ભગવાન તો સદા સાકાર મૂર્તિજ છે.

ગ. મ. ૧૦

શ્રીમદ્ ભાગવતમાં સાકાર પ્રભનું પ્રતિપાદન છે પણ જે વાંચનારા હોય તેને જો પરમેશ્વરની ભક્તિ ન હોય તો ભગવાનનું સ્વરૂપ શ્રીમદ્ ભાગવતમાંથી પણ નિરાકાર સમજાય છે. અને દ્વિતિય સ્કંધમાં જ્યાં આશ્રયનું રૂપ કયું છે ત્યાં પણ ભગવાનનું સ્વરૂપ ભક્તિ હિન હોય તેને નિરાકાર સમજાય છે પણ ભગવાનનું સ્વરૂપ નિરાકાર નથી. કાંજે ભગવાન થકીજ સર્વ સ્થાવર જંગમ સૃષ્ટિ થાય છે તે જો ભગવાન નિરાકાર હોય તો તે થકી સાકાર સૃષ્ટિ કેમ થાય જેમ આકાશ નિરાકાર છે તો તે થકી જેવા પૃથ્વી થકી ઘટાદિક આકાર થાય છે તેવા થાતા નથી તેમ પ્રભાદિક જે સૃષ્ટિ તે સાકાર છે તો તેના કરનારા જે પરમેશ્વર તે પણ સાકારજ છે. અને ભાગવતમાં અધ્યાત્મ અધિભૂત ને અધિદેવ એ ત્રણનો જે આધાર છે

તે ભગવાનનું સ્વરૂપ છે એમ કહ્યું છે તેની વાત કરીએ તે સાંભળો. અધ્યાત્મ જે વિરાટ પુરૂષની ઇંદ્રિયો ને અધિભૂત જે તેનાં પંચ મહાભૂત અને અધિદેવ જે વિરાટના ઇંદ્રિયોના દેવતા એ સર્વે વિરાટને વિષે આવ્યા તોપણ વિરાટ ઉભા ન થયા પછી વાસુદેવ ભગવાને પુરૂષરૂપે થઈને ન્યારે વિરાટ પુરૂષને વિષે પ્રવેશ કર્યો ત્યારે વિરાટપુરૂષ ઉભા થયા. તે ભગવાન વિરાટ પુરૂષનાં જે અધ્યાત્મ અધિભૂત ને અધિદેવ તેને વિષે તદાત્મકપણે કરીને વળે છે ને સ્વરૂપે તો વિરાટ થકી ન્યારા છે ને તેનેજ આશ્રય કરવા યોગ્ય સ્વરૂપ કહ્યું છે. ગ. મ. ૧૦

અને જો ભગવાનને આકાર ન હોય તો ન્યારે આત્મતિક પ્રસય હતો ત્યારે શ્રુતિએ એમ કહ્યું ને ॥ મણ્મથ ॥ કહેતાં તે ભગવાન જે તે જોતો હોવા ત્યારે જો જોયું તો એ ભગવાનનું નેત્ર શ્રોત્રાદિક અવયવે સહિત આકાર એવું દિવ્ય સ્વરૂપજ હતું અને વળી એમ પણ કહ્યું છે જે ॥ પુરુષેનાત્મભૂતેન સીર્યમાયત્તં વીર્યવાન ॥ એવી રીતે પુરૂષરૂપે થઈને એ પુરૂષોત્તમ તેણે માયાને વિષે વિચરેને ધારણ કર્યું ત્યારે એ ભગવાન પ્રથમજ આકાર હતો. પં. ૭.

વેદમાં તો ભગવાનનું સ્વરૂપ બહુ રીતે વર્ણવેલું નારાયણે પોતે પોતાને મુખે કહ્યું છે પણ તે કોઈના સમ-

જ્યામાં આવ્યું નહિ ત્યારે સાંખ્યશાસ્ત્રે કરીને ચોવીસ તત્વ કહ્યાં ને પચ્ચવીસમું ભગવાનનું સ્વરૂપ કહ્યું તે સાંખ્યના આચાર્ય જે કપિલમુની તેણે એમ વિચાર્યું જે સ્થૂલ સૂક્ષ્મ ને કારણ તેને વિષે જીવ એકપણે કરીને વર્તે છે અને એથી ન્યારો જીવ રહી શકતો નથી ને ઇશ્વર છે તે પણ પોતાની હિપાધી જે વિશટ સુત્રાત્મા ને અવ્યાકૃત તેને વિષે એકપણે વર્તે છે પણ તે વિના રહી શકતો નથી માટે સાંખ્યશાસ્ત્રે જીવને ને ઇશ્વરને ચોવીસ તત્વ ભેગાજ ગણ્યા છે અને પચ્ચવીસમા પરમાત્માને કહ્યા છે. અને યોગશાસ્ત્રના આચાર્ય જે હિરણ્યગર્ભ રૂપિ તેણે ચોવીસ તત્વ કહીને પચ્ચવીસમો જીવને કહ્યો છે તેમજ પચ્ચવીસમા ઇશ્વરને કહ્યા છે અને પરમાત્માને છવીસમા કહ્યા છે. એવી રીતે સાંખ્યશાસ્ત્ર ને યોગશાસ્ત્ર તેણે ભગવાનનું સ્વરૂપ કહ્યું તોપણ સાક્ષાત્કાર ભગવાનના સ્વરૂપનું જ્ઞાન ન થયું અને અનુમાન પ્રમાણે તો થયું જે સાંખ્યને મતે ચોવીસ તત્વથી પર જીવ ઇશ્વર છે ને તેથી પર પરમાત્મા છે તે જાત્ય છે. એવી રીતે પરમાત્માના સ્વરૂપનું બેય શાસ્ત્ર વર્તે અનુમાન પ્રમાણે કરીને જ્ઞાન થયું પણ તે ભગવાન કાળા છે કે પીળા છે ? કે લાંબા છે કે ટુંકા છે ? કે સાકાર છે કે નિરાકાર છે ? એવું કાંઈ જ્ઞાન ન થયું પછી પોતે વાસુદેવ ભગવાને પચ્ચશત્રનામે તંત્ર કર્યું તેને વિષે એમ પ્રતિપાદન કર્યું

જે શ્રી કૃષ્ણ પુરુષોત્તમ ભગવાન છે તે પોતાના અક્ષરધામને વિષે સદા દિવ્ય સાકાર મૂર્તિમાન રહ્યા છે અને તેજ ભગવાન જે તે શ્વેતદ્રિપવાસી જે અનંત નિરન્નમુક્ત તેમને પાંચ વખત પોતાનું દર્શન આપે છે તથા વેકુંઠ સોમને વિષે તેજ ભગવાન ચતુર્ભુજ મૂર્તિ થકા લક્ષ્મીભૂએ સહિત છે ને શંખ, ચક્ર, ગદા, પદ્મને ધરી રહ્યા છે તથા વિષ્ણુકેનાદિક જે પાપદ તેમણે સેવ્યા છે અને એજ ભગવાન પૂજવા યોગ્ય ભગવાન યોગ્ય ને પામવા યોગ્ય છે અને તેજ ભગવાન રામકૃષ્ણદિક અવતાર ધારણ કરે છે અને વાસુદેવ સંકર્ષણ પ્રહુમ્ન અનિરુદ્ધ એ ચતુર્વ્યૂહરૂપે વર્તે છે એવી રીતે સાકાર મૂર્તિનું પ્રતિપાદન કર્યું છે પછી તેજ પાંચરાત્ર તંત્રને નારદભૂએ કરીને કર્યું ત્યારે તે નારદ પાંચરાત્ર કહેવાણું તેને વિષે એવી રીતે ભગવાનના સ્વરૂપનું પ્રતિપાદન કર્યું જે કોઈ રીતે સંશય રહ્યા નહિ અને તેજ રીતે શિવભૂએ પાશુપતસાસ્ત્ર કર્યું તેને વિષે પણ અદ્ભુત ચતુર્ભુજરૂપે કરીને શ્રીનારાયણના સ્વરૂપનું વર્ણન કર્યું છે તે માટે શ્રીમદ્ ભાગવતમાં કહ્યું છે જ ॥ નારાયણ પરાવેદા દેવા નારાયણાંગજા : ॥ નારાયણ પરાલોકા નારાયણ પરામસ્વા : ॥ નારાયણ પરાયોગો નારાયણ પરંતપ : ॥ નારાયણ પરંજ્ઞાન નારાયણ પરાગતિ : ॥ તથા વાસુદેવ પરાવેદા વાસુદેવ પરામસ્વા : ॥ વાસુદેવ પરાયોગા વાસુદેવ પરાક્રિયા : ॥ વાસુદેવ

પરંજ્ઞાનં વાસુદેવ પરંતપઃ ॥ વાસુદેવ પરોવર્ષો વાસુદેવ પરાગતિઃ ॥

એવી રીતે એ પાંચ શાસ્ત્રે કરીને શ્રીકૃષ્ણ નારાયણ વાસુ-
દેવના સ્વરૂપનું જ પ્રતિપાદન કર્યું છે અને એ પાંચ શાસ્ત્રે
કરીને જે ભગવાનના સ્વરૂપને સમજે તેજ પુરો જ્ઞાની કહે-
વાય જેમ દુધ છે તેને નેત્રે જુએ ત્યારે ધાણું દેખાય અને
નાકે સુધે ત્યારે સુગંધવાન જણાય અને આંગળીએ કરીને
ઝાડે ત્યારે ટાડું ઉતું જણાય અને જીભાએ કરીને ચાખે
ત્યારે સ્વાદ જણાય પણ એક ઇન્દ્રિયે કરીને દુધના સ્વરૂપનું
સંપૂર્ણ જ્ઞાન ન થાય અને સર્વે ઇન્દ્રિયે કરીને તપાસી જુએ
ત્યારે સંપૂર્ણ જ્ઞાન થાય છે તેમ વેદાદિક પાંચ શાસ્ત્રો કરીને
ભગવાનના સ્વરૂપને સમજે ત્યારે સંપૂર્ણ ભગવાનના સ્વ-
રૂપનું જ્ઞાન થાય છે ને એમ બાણવું તેને સંપૂર્ણ જ્ઞાન
કહીએ.

વર. ૨

શાંત્રની રીતે સ્પષ્ટાર ભગવાનના ભજને કરીને
કલ્યાણ છે ન અમે પણ એજ પક્ષનું ગ્રહણ કરીએ છીએ.

ગ. પ્ર. ૭૧

અને આ જે વાર્તા (અક્ષરધામમાં પુરુષોત્તમ ભગ-
વાન સ્પષ્ટાર છે) તે અમે પ્રયત્ન દેખાન કહી છે માટે અમાં
કોઈ સંશય નથી.

ગ. પ્ર. ૬૪

આકાર સ્વરૂપમાં અગત્યનાં સમાધાન.

અને કોઈ એમ કહેશે જે શ્રુતિમાં એમ કહ્યું છે જે પરમેશ્વર સૌ કર ચરણાદિકે રહિત છે ને સર્વત્ર પૂર્ણ છે તો એ જે શ્રુતિએ કર ચરણાદિકનો નિષેધ કર્યો છે તે તો માયિક કરચરણાદિકનો નિષેધ કર્યો છે. અને ભગવાનનો આકાર છે તે તો દિવ્ય છે પણ માયિક નથી. ગા. ૩૫. ૪૫

શ્રીમદ્ ભાગવતને વિષે વાસુદેવ સંકર્ષણ પ્રદ્યુમ્ન ને અનિરુદ્ધ એ ચતુર્ચુહ્નીજ વાર્તા છે તે કોઈ ઠેકાણે એને સચુણ કરી કહે છે અને કોઈ ઠેકાણે એને નિર્ચુણ કરી કહે છે. તે જ્યારે નિર્ચુણ કરી કહે છે ત્યારે વાસુદેવ ભગવાનને કહે છે ને જ્યારે સચુણ કરીને કહે છે ત્યારે સંકર્ષણ અનિરુદ્ધ ને પ્રદ્યુમ્નને કહે છે માટે જ્યારે નિર્ચુણપણે કહ્યા હોય ત્યારે સાંભળનારાની ને વાંચનારાની મતિ ખમી જાય છે અને એમ જાણે છે જે ભગવાનનો તો આકાર નથી ને સમજનારાની અવળી સમજણ છે અને શાસ્ત્રમાં જે શબ્દ છે તે એકાંતિક ભક્ત વિના બીજાને સમજતા નથી તે ક્રીયા શબ્દ. તો જે ભગવાન અરૂપ છે જ્યોતિસ્વરૂપ છે નિર્ચુણ છે ને સર્વત્ર વ્યાપક છે એવાં વચન સાંભળીને મૂર્ખ હોય તે એમ જાણે જે શાસ્ત્રમાં તો ભગવાનને અરૂપજ કહ્યા છે અને જે એકાંતિક ભક્ત હોય તે તો એમ જાણે જે શાસ્ત્રમાં ભગવાનને જે અરૂપ ને નિર્ચુણ કહ્યા છે તે તો માયિક

એવા જે રૂપ ને ગુણ તેના નિષેધને અર્થે કહ્યા છે પણ ભગવાન તો નિત્ય દિવ્યમૂર્તિ છે ને અનંત કલ્યાણગુણે યુક્ત છે. અને તેજના પુનરૂપ કહ્યા છે તે તો મૂર્તિ વિના તેજ હોય નહિ માટે એ તેજ તે મૂર્તિનુંજ છે જેમ અગ્નિની મૂર્તિ છે તે મૂર્તિમાંથી અગ્નિની જ્વાળા પ્રગટ થાય છે તેણે કરીને તે અગ્નિની મૂર્તિ દેખાતી નથી અને જ્વાળા દેખાય છે પણ સમગ્ર હોય તે એમ જાણે જે અગ્નિની મૂર્તિમાંથી જ જ્વાળા નીકળે છે. તેમજ વરુણની મૂર્તિમાંથી જળ પ્રગટ થાય છે તે જળ દેખાય છે અને વરુણની મૂર્તિ દેખાતી નથી પણ સમગ્ર હોય તે એમ જાણે જે વરુણની મૂર્તિમાંથી સર્વે જળ છે તેમ બ્રહ્મસત્તારૂપ જે કોટિ સૂર્ય જેવો પ્રકાશ છે તે પુરુષોત્તમ ભગવાનની મૂર્તિનો પ્રકાશ છે.

અને શાસ્ત્રમા એવાં વચન હોય જે જેમ કાંટે કરીને કાંટો કાઢીને પછી બેઢનો ત્યાગ કરે તેમ ભગવાન પૃથ્વીને ભાર ઉતારવાને કાળે દેહ ધરે છે તે ભાર ઉતારીને દેહને ત્યાગ કરે છે એવા જે શબ્દ તેને સાંભળીને મૂર્ખ હોય તે જીવા પડે છે અને ભગવાનને અરૂપ સમજે છે પણ ભગવાનની જે મૂર્તિ તેને દિવ્ય જાણવા નથી અને એકાંતિક ભક્ત હોય તે તો એમ જાણે જે બ્યારે શ્રીકૃષ્ણ ભગવાન અર્જુનની પ્રતિજ્ઞા રાખવાને કાળે બ્રાહ્મણનો પુત્ર લેવાને ગયા ત્યારે દ્વારિકામાંથી રથ ઉપર એસીને અર્જુન સાતા

આલ્યા તે લોકલોક પર્વતને જોળીને માયાને જે અંધ-
 કાર તેને સુદર્શન ચક્રે કરીને કપીને તેને વિષે રથને હાંકીને
 ને તેજપુંજને વિષે પ્રવેશ કરીને અને ભુમાપુરુષ પાસેથી
 પ્રાક્ષણના પુત્રને લઈ આવતાં હવા માટે શ્રીકૃષ્ણ ભગવાન
 દિવ્યમૂર્તિ હતા તો તેને પ્રતાપે કરીને લોકડાનો જે રથ
 અને પંચમૂતના દેહવાળા જે લોક તે સર્વ દિવ્ય ને માયા
 પર જે ચૈતન્ય તે રૂપે થાતા હવા અને જો દિવ્યરૂપ ન
 થયા હોય તો જેટલું માયાનું કાર્ય હોય તેટલું માયામાંજ
 લીન થાય પણ માયાથી પર જે પ્રજા ત્યાં સુધી પ્રહોયે
 નહિ માટે જે ભગવાનની મૂર્તિને પ્રતાપે માયિક પદાર્થ
 હતાં તે પણ અમાયિક થયાં એવું જે ભગવાનનું સ્વરૂપ
 તેને મૂર્તિ હોય તે માયિક સમજે અને જે આકૃતિક સંત
 છે તે તો ભગવાનની મૂર્તિને અક્ષરાત્મ સમજે છે ન મૂર્તિ-
 માન એવા જે પુરુષોત્તમ ભગવાન તેને પ્રજારૂપ જે અનંત
 કોટિ મુક્ત અને અક્ષરધામ એ સર્વેના આત્મા બાણ છે
 માટે કોઈ ગમે તેવાં શાસ્ત્ર વંચાતાં હોય ને તેમાં ભગવા-
 નનું નિર્ગુણપણે કરીને પ્રતિપાદન આવે તે ઠેકાણે એમ
 બાણવું જે એ ભગવાનની મૂર્તિને મહિમા કહ્યો છે પણ
 ભગવાન તો સદા મૂર્તિમાનજ છે. ગ. પ્ર. ૬૬

પરપ્રજા પુરુષોત્તમ એવા જે ભગવાન તેજ પેતે કૃપાએ
 કરીને ઇવના કલ્યાણને અર્થે પૃથ્વીને વિષે પ્રગટ થાય છે

ત્યારે જે જે તત્વનો અંગીકાર કરે છે તે સર્વે તત્વ પ્રજ્ઞ રૂપ છે કાંજે સમકૃષ્ણાદિક અવતારને વિષે સ્થૂલ સૂક્ષ્મ ને કારણ એ ત્રણ ફેલ તથા બાથત સ્વપ્ન ને સુષુપ્તિ એ ત્રણ અવસ્થા તે જણાય છે તથા દસ ઈન્દ્રિયોંય પ્રાણ ઇત્યાદિક સર્વે તત્વ મનુષ્યની પેઠે જણાય છે પણ એ સર્વે પ્રજ્ઞ છે પણ માયિક નથી તે માટે એ ભગવાનના આકારનું ખાંડન ક્યારે પણ ન કરવું.

ગ. પ્ર. ૭૬

ભગવાનનું સાકાર દિવ્ય સ્વરૂપ તેને જે વેદાંત શાસ્ત્ર છે તે નિર્ગુણ અછેદ અલેદ સર્વ વ્યાપક એવી રીતે કરીને પ્રતિપાદન કરે છે તે જીવની બુદ્ધિમાંથી માયિકભાવ દાખવાને અર્થે નિર્ગુણપણે કરીને પ્રતિપાદન કરે છે. કા. ૭

શરીરી એવા જે પુરુષોત્તમ ભગવાન તે તો સદાય દિવ્ય મૂર્તિમાન છે ને એવા જે એ ભગવાન તે જે તે વ્યાપક ને દ્રષ્ટા એવા જે સર્વ આત્મા ને તે આત્માને વ્યાપ્ય ને આત્માને દશ્ય એવા જે ફેલ એ સર્વેમાં પોતાની અંતર્યામિ શક્તિએ કરીને આત્માપણે રહ્યા છે, અને એવી રીતે સર્વેના આત્મા જે પુરુષોત્તમ ભગવાન તેમને બ્યારે રૂપ વાન એવું જે દશ્ય તેના આત્માપણે કરીને શાસ્ત્રને વિષે કહ્યા હોય ત્યારે તે પુરુષોત્તમને દશ્યરૂપે કરીને પ્રતિપાદન કર્યા હોય ને બ્યારે દ્રષ્ટાના આત્માપણે કરીને પ્રતિપાદન કર્યા હોય ત્યારે એ પુરુષોત્તમને અરૂપપણે કરીને શાસ્ત્રમાં

કહ્યા હોય છે ને વસ્તુતાએ તો રૂપવાન જે દૃશ્ય ને અરૂપ
જે આત્મા એ બેય થકી પુરુષોત્તમ ભગવાન ન્યારા છે ને
સદા મૂર્તિમાન છે ને પ્રાકૃત આકારે રહિત છે ને મૂર્તિ
માન થકા પણ દૃષ્ટા ને દૃશ્ય એ બેયના દૃષ્ટા છે ને એ
આત્મા ને અક્ષર એ સર્વેના પ્રેરક છે ને સ્વતંત્ર છે ને
નિયંતા છે ને સકળ ઐશ્વર્ય સંપન્ન છે ને પર થકી પર
એવું જે અક્ષર તે થકી પણ પર છે. ગા. પ્ર. ૬૪

સાકારની પરિપક્વ નિષ્ઠાવાળાનાં લક્ષણ

જેણે પ્રથમ એવો દૃઢ નિશ્ચય કર્યો હોય જે ન્યારે
આત્યંતિક પ્રલય થાય છે તેને અંતે પણ ભગવાન સાકાર
છે એવી દૃઢ ગ્રંથી હૃદયમાં પકી હોય ને પછી જે તેને
તેજોમય અસિંગપણું જે શાસ્ત્રમાં કહ્યું હોય તેનું ધ્રવણ
થાય તથા એવી વાર્તા કોઈ થકી સાંભળે તોપણ તેને
સંશય થાય નહિ કેમ જે એ તો એમ સમજ્યો છે જે ભગવાન
તો સદા સાકારજી છે પણ નિરાકાર નથી તેજ ભગવાન
રામકૃષ્ણાદિક મૂર્તિયુને ધારણ કરે છે એવી રીતે જેની
દૃઢપણે સમજણ હોય તેની પરિપક્વ નિષ્ઠા જાણવી.

પં. ૭

સાકાર નિષ્ઠા કોના થકી પમાય છે

આ વાર્તા (સાકારપણાની નિષ્ઠા) તો જેને એ ભગ-
વાનના સ્વરૂપમાં સદા દિવ્ય સાકારપણે ઉપાસનાની દૃઢ

નિષ્ઠા થઈ હોય તે થકીજ પમાય છે પણ બીજા થકી તે પમાતી નથી. ગ. પ્ર. ૬૪

ભગવાનના સ્વરૂપ સંબંધી મૂર્ખની સમજણ

મૂર્ખ હોય તે બે ભગવાનને સાધાર સમજે તે કૈવળ મનુષ્ય જેવાજ સમજે ને બે નિરાકાર સમજે તે બીજા આકારને જેમ માયિક બાણે તેમ ભગવાનના આકારને પણ માયિક બાણે ને અરૂપ એવું ભગવાનનું સ્વરૂપ કદપે માટે એ બે પ્રકારે મૂર્ખને તે આવળું પડે છે. પં. ૭

સાકારની નિષ્ઠાવાળાની મહત્તા ને તેને ફળ

જેના હૃદયમાં ભગવાનની લક્ષિત હોય ને એમ સમજતો હોય જે જેવા પ્રગટ ભગવાન પૃથ્વી ઉપર ખિરાજે છે અને જેવા તે ભગવાનના ભક્ત ભગવાનને સમીપે ખિરાજે છે તેવા ને તેવાજ જ્યારે આત્મનિક પ્રલય થાય છે ત્યારે પણ રહે છે. અને આ ભગવાન ને ભગવાનના ભક્ત તે સદા સાકારજ છે એમ સમજતો હોય ને એમ તેવા પેદાંતના અંથ સાંભળે પણ ભગવાન ને ભગવાનના ભક્તને નિરાકાર સમજેજ નહિ અને એમ બાણે જે એ ભગવાન વિના બીજો કોઈ જગતનો કર્તા છેજ નહિ અને એમ બાણે જે એ ભગવાન વિના સુકું પાંદડું પણ ફરવાને સમર્થ નથી એવી જેને ભગવાનને વિષે સાકારપણાની દૃઢ પ્રતિતી હોય

ને તે જેવાં તેવો હોય તોપણ એ અમને ગમે છે ને એને માથે કાળે, કર્મ ને માયા તેનો હુકમ નથી અને જો એને દંડ દેવો હોય તો ભગવાન પોતે દે છે પણ ખીજા કોઈના એને માથે હુકમ નથી. અને જેના હૃદયમાં ભગવાનની એવી નિષ્ઠા અચલ હોય ને તે ગમે તેટલાં શાસ્ત્ર સાંભળે અથવા ગમે તેનો સંગ કરે તોપણ પોતાને જે ભગવાનના સાકાર પણાની નિષ્ઠા છે તે ટોળે નહિ અને તેજના બિંબ જેવા નિરાકાર ભગવાનને કોઈ દિવસ સમજેજ નહિ એવી નિષ્ઠા વાળો જે સંત છે તેના પગની રજને તો અમે પણ માથે ચઢાવીએ છીએ અને તેને દુખવતા યત્ર મનમાં ખેંડીએ છીએ અને તેના દર્શનને પણ ઇચ્છીએ છીએ. અને એવા ભગવાનના પ્રતાપે કરીને પોતાનું કલ્યાણ ઇચ્છે છે તે તો જેમ નાવમાં બેસીને સમુદ્ર તરવાને ઇચ્છે એવા ડાહ્યા છે. અને એવા ભગવાનના સ્વરૂપના જ્ઞાનવાળા છે તે સર્વ દેહને મૂકીને ભગવાનના ધ્યાનમાં ચેતન્યનીજ મૂર્તિ થઈને ભગવાનના હજુરમાં રહે છે. અને જે એવા યથાર્થ ભગવાનના ભક્ત છે તેનું દર્શન તો ભગવાનના દર્શન તુલ્ય છે અને એના દર્શન કરીને અનંત પતિત જીવનો ઉદ્ધાર થાય છે એવા એ મોટા છે.

ગ. પ્ર. ૩૭

પુરુષોત્તમ ભગવાન તે જીવના કલ્યાણનું અર્થે કૃપાએ કરાને પૃથ્વીને વિષે મનુષ્ય જેવા જણાય છે તેને જે આવી

રીતે સદા દિવ્ય મૂર્તિમાન જાણીને ઉપાસના ભક્તિ કરે છે તે તો એ ભગવાનના સાધર્મ્ય પાણને પામે છે ને અનંત ઐશ્વર્યને પામે છે ને બ્રહ્માવને પામ્યો જે પોતાનો આત્મા તેણે કરીને પ્રેમે સહિત નિરંતર પરમ આદર થકી પુરૂષોત્તમ ભગવાનની સેવાને વિષે વર્તે છે. ગ. પ્ર. ૬૪

ભગવાનના આકારને વિષે ૬૬ પ્રતિતી હશે ને કદાચિત એ જીવ કાંઈક પાપ કરશે તોપણ એનો ઉદ્ધાર થાશે કેમજે પાપ કરે તેનું તો પ્રાયશ્ચિત કહ્યું છે. ગ. મ. ૩૯

ભગવાનને સાકાર જાણીને નિષ્ઠા રાખી હોય ને કદાચિત તેથી કાંઈક પાપ થઈ ગયું હોય તો એનો શો ભાર છે? એ પાપ તો ભગવાનને પ્રતાપે કરીને સર્વે બંધી જશે ને એનો જીવ ભગવાનને પામશે. ગ. મ. ૩૯

જેમ સ્ત્રીના ઉદરમાં ગર્ભ હોય પછી તેમાંથી પુત્રરૂપ કુળ ઉદય થાય છે તેમ જેને ભગવાનના સ્વરૂપનો નિશ્ચય (સાકારની નિષ્ઠા) રૂપ ગર્ભ હોય તેને ભગવાનનું જે અક્ષરધામ તે રૂપ કુળની પ્રાપ્તિ થાય છે માટે એવો ઉપાય કરવો જેણે કરીને એ ગર્ભને વિઘ્ન નથાય તે બીજાને પણ એવી વાત કરવી જેણે કરીને ભગવાનના નિશ્ચય (સાકારની નિષ્ઠા) રૂપ ગર્ભનો પાત ન થાય. ગ. મ. ૧૦

ભગવાનને જગતના કર્તાહર્તા જણે અને મૂર્તિમાન જાણે તે ઉપરજ ભગવાન રાજી થાય છે. વર. ૨

ભગવાનનો દ્રોહ તેને જે ન કરે (નિરાકાર ન બાણે) તેણે સંપૂર્ણ ભગવાનની પૂજા કરી. વર. ૨

આકારની નિષ્ઠા રહિત (નિરાકારની નિષ્ઠાવાળા) ને ન્યૂનતા.

એવી (સાકારની) નિષ્ઠા ન હોય ને તે જે ત્યાગ વેરાયે યુક્તિ હોય તોપણ તેનો અમારા અંતરમાં ભાર આવે નહિ અને એવી (સાકારની) નિષ્ઠા વિનાના જે છવ છે તે પોતાના સાધનને બળે કરીને પોતાનું કલ્યાણ મુશ્કે છે પણ એવા પરમેશ્વરના પ્રતાપે કરીને પોતાનું કલ્યાણ મુશ્કેતા નથી એવા જે જડમતિવાળા પુરુષ છે તે તે જંમ નાવ વિના પોતાના બાહુ બળે કરીને સમુદ્ર તરવાને ઈચ્છે તેવા મૂખ છે. અને એવી નિષ્ઠા બેને ન હોય ને તેણે બીજાં સાધન જે ક્યાં હોય તો તે બીજા દેવતાના લોકમાં રહે છે ગ. પ્ર. ૩૭

જે ભગવાનને નિરાકાર બ્રહ્મીને ધ્યાન ઉપાસના કરે તે તે તો બ્રહ્મ સુષુપ્તિન વિષે લીન થાય છે તે પાછા કંઈ દિવસ નિસરતા નથી ને કોઈ ઐશ્વર્યને પણ પ્રાપ્તિ નથી ગ. પ્ર. ૬૪

સર્વ ગુણે સંપન્ન હોય ને જો ભગવાનને અલિંગ સમજતો હોય પણ મૂર્તિમાન ન સમજે એ મોટો દોષ

છે, એણે કરીને એના ખીજા સર્વે ગુણ દોષરૂપ થઈ
જાય છે લો. ૧૬

ભગવન તો સદા સાકાર છે તેને જે નિરાકાર સમ-
જવા એજ ભગવાનના આકારનું ખંડન કર્યું કહેવાય છે
અને ભગવાનના સર્વે અપરાધ થકી જે ભગવાનના આકાર-
નું ખંડન કર્યું એ મોટો અપરાધ છે તે માટે એ અપ-
રાધ તો કાંઈ પણ કરવો નહિ અને એ અપરાધ કરે
તો એને પચ મહાપાપ કરતાં પણ અધિક પાપ લાગે
છે ગ. મ. ૭૬

ભગવાનને જે નિરાકાર સમજે એ તો પંચ મહા
પાપ કરતાં પણ અતિ મોટું પાપ છે એ પાપનું કોઈ
પ્રાયશ્ચિત નથી ગ. મ. ૩૯

જેમ કોઈએ એવા કાગળ લખી લખીને મેલે જે
અમારો રાજા જે તે નાક કાન વિનાનો છે અથવા હાથ
પગ વિનાનો એ એવી રીતે રાજાનું રૂપ સંપૂર્ણ હોય તેને
ખંડીત કરીને વાંચે તે રાજાનો દ્રોહી કહેવાય તેમ ભગ-
વાન છે તે કર અરણ્યાદિક સમગ્ર અંગે સંપૂર્ણ છે અને
દેશ માત્ર પણ કાંઈ અંગે વિકલ નથી અને સદા મૂર્તિ-
માનજ છે તેને અરૂપ કહેવા એજ ભગવાનનો દ્રોહ છે
એવી જાતનો જે ભગવાનનો દ્રોહ કરે (અરૂપ કહે) અને તે

ચંદન પુષ્પાદિકે કરીને ભગવાનને પૂજે છે તો પણ ભગ-
વાનનો દ્રોહી છે

વર. ૨

ભગવાનને નિરાકાર જાણે તો ભગવાનનો દ્રોહ કર્યો
કહેવાય

ગ. મ. ૯

ભગવાનને વિષે સ્વામીસેવકપાત્રું

અક્ષરધામમાં મુક્ત ભગવાનની સેવામાં રહે છે.

અક્ષરનાં બે સ્વરૂપ છે. એક તો નિરાકાર એકરસ
ચૈતન્ય છે તેને ચિદાકાશ કહીએ બ્રહ્મમહોલ કહીએ ને એ
અક્ષર બીજે રૂપે કરીને પુરૂષોત્તમ નારાયણની સેવામાં
રહે છે અને એ અક્ષરધામને પામ્યો જે ભક્ત તે પણ
અક્ષરના સાધમ્યપણાને પામે છે. ને ભગવાનની અખંડ
સેવામાં રહે છે. અને એ અક્ષરધામને વિષે અક્ષરના સાધ-
મ્યપણાને પામ્યા એવા અનંતકોટિ મુક્ત રહ્યા છે તે
સર્વે પુરૂષોત્તમના દાસ ભાવે વર્તે છે ને પુરૂષોત્તમ
નારાયણ તે સર્વના સ્વામી છે ને અનંતકોટિ બ્રહ્માંડના
રાજાધિરાજ છે

ગ. પ્ર. ૨૧

અક્ષરધામને વિષે પોતાના સાધમ્યપણાને પામ્યા
એવા જે અનંતકોટિ મુક્ત તે એ ભગવાનની સેવાને
વિષે રહે છે

ગ. પ્ર. ૬૩

જે સદા દિવ્ય મૂર્તિમાન જાણીને પુરુષોત્તમ ભગવાનની ઉપાસના ભક્તિ કરે છે તે તો એ ભગવાનના સાધર્મ્યધ્વાને પામ્યો જે પોતાનો આત્મા તેણે કરીને પ્રેમે સહિત નિરંતર પરમ આદર થકી ભગવાનની સેવાને વિષેવર્તે છે

ગ. પ્ર. ૬૪

દેહ તો પુરુષનો ને સ્ત્રીનો એય માધિક છે ને નાશવંત છે અને ભજનનો કરનારો જે જીવાન્મા તે દેહ મૂકીને ભગવાનના ધામમાં જાય છે ત્યારે જેવી ભગવાનની મરજી હોય તેવો તેનો આકાર અંધાય છે અથવા એ ભક્તને જેવો સેવાનો અવકાશ આવે તેવો આકાર ધરીને ભગવાનની સેવા કરે છે.

ગ. છે. ૨૨

અક્ષરધામને વિષે રહ્યા જે ભગવાન તે જે તે તે મુક્ત પુરુષ તેમણે દિવ્ય એવા જે નાના પ્રકારના ઉપચાર તેણે કરીને સેવ્યા થકા ને તે મુક્ત પુરુષને પરમ આનંદને ઉપજવતા થકા સદા વિરાજમાન છે. ગ. છે. ૩૮

અક્ષરધામમાં નારાયણ ને મુક્તમાં ભેદ

જ્યારે સર્વે મુક્તુંને મુક્તનો સંજ્ઞા ન હોય ને નિર્ગુણપણે કરીને અક્ષરધામને વિષે રહ્યા હોય અને નારાયણ જેણે ત્યાં તેવીજ રીતે રહ્યા હોય તે વારે એ સર્વે ચૈતન્યમય છે ને નિર્ગુણ છે ને ॥ મમ સાધર્મ્ય વાગતાઃ ॥

એવી રીતે નારાયણના સાધર્મ્યપણાને પામ્યા છે એવા જે મુક્ત ને નારાયણ તેને વિષે ભેદ એમ સમજવો. જેમ ચંદ્રમા છે ને તારા છે તેમાં ભેદ છે કે નહિ? જુઓને પ્રકાશ પણ કરીને સરખા નથી અને ખિંખમાં પણ ઘણું ભેદ છે અને સર્વ ઔષધીનું પોષણ તે પણ ચંદ્રમા વતેજ થાય પણ ખીજે તારે ન થાય અને રાત્રિનો અંધકાર તે પણ ચંદ્રમાએ કરીને ટળે પણ તારાએ કરીને ટળે નહિ તેમ નારાયણ તથા મુક્તમાં ભેદ છે. અને વળી જેમ રાજા ને રાજાના ચાકર તે મનુષ્ય જાતિએ કરીને સરખા છે પણ રાજાનું સાધર્મ્ય, ઐશ્વર્ય, રૂપ, લાવડયતા તે સર્વોપાર છે અને જે રાજા વતે થાય તે ચાકર વતે થાય નહિ સુઝે એવડો માંડો હાથ તો પણ ન થાય, તેમ પુરુષોત્તમ નારાયણ તે સર્વ કર્તા છે સર્વ કારણ છે સર્વ નિયંતા છે અને અતિ રૂપવાન છે અતિ તેજસ્વી છે અને અતિ સમર્થ છે ને કર્તુ મકર્તુ અન્યથા કર્તુ છે તે જો પોતાની ઇચ્છામાં આવે તો એ અક્ષરધામને વિષે રહ્યા જે મુક્ત તે સર્વેને પોતાના તેજને વિષે લીન કરીને પોતે એકજ વિરાજમાન રહે અને સુઝે તો એ સર્વે મુક્ત તેણે સેવ્યા થકા એમની ભક્તિને અંગીકાર કરે ને એ સોતા વિરાજમાન રહે અને જે અક્ષરધામને વિષે પોતે રહ્યા છે તે અક્ષરને પણ લીન કરીને પોતે સ્વરાટ થકા

એકલા વિરાજમાન રહે અને પોતાના મનમાં આવે તો એ અક્ષરધામ વિના પણ અનંતકોટિ મુક્તને પોતાને ઐશ્વર્યે કરીને ધારવાને સમર્થ છે જેમ પૃથુ ભગવાને પૃથ્વીને કહ્યું જે મારા ધનુષ્ય થકી નિસર્ચા જે બાણ તેણે કરીને તુને મારીને મારા સામર્થ્યે કરીને આ સર્વ જગતને ધારવાને હું સમર્થ છું તેમ એ નારાયણ પોતાને ઐશ્વર્યે કરીને સર્વોપરિ વર્તે છે લો. ૧૩

જીવ પુરુષ અક્ષર ને પુરુષોત્તમ એ સર્વેનું તેજ પ્રકાશપણે તો સન્નતિ છે માટે એમના પ્રકાશના લેદ પાડવાને તો કોઈ સમર્થ છે નહિ ને લેદ તો અતિશય છે તે લેદને દેખવાને કોઈ સમર્થ નથી અને જેને એ ભગવાન કૃપા કરે છે તેણે કરીને તેને પ્રકાશમય એવો દિવ્ય દેહ બંધાય છે પછી તે એમ જાણે છે જે આ હું છું ને આ પુરુષ છે અને આ અક્ષર છે ને એ સર્વથી વિલક્ષણ એવા આ પુરુષોત્તમ છે એવી રીતે એ સર્વને પ્રથકપણે જાણે છે ને એમના પ્રકાશને પણ વિલક્ષણપણે દેખે છે પણ બીજે તો કોઈ પ્રથક દેખવાને અર્થે સમર્થ થાય નહિ લો. ૧૪

ભગવાનનો ભકત હોય તેણે જેવા ભગવાનને જાણ્યા હોય જે ભગવાન આટલી સામર્થ્યે મુક્ત છે અને આટલી શોભાએ મુક્ત છે અને આવા મુખરૂપ છે એવી

રીતે એ ભક્તે જેટલો ભગવાનનો મહિમા જાણ્યો છે અને જેવા પ્રતાપે યુક્ત ભગવાનને જાણ્યા છે તે ભક્ત જ્યારે દેહ મૂકીને ભગવાનના ધામમાં જાય છે ત્યારે રૂપ તથા સામર્થી તે ભક્તની પણ તેવીજ થાય છે તો પણ ભગવાનની સામર્થી અને સુંદરપણું ઇત્યાદિક જે પ્રતાપ તે એ ભક્તને ભગવાનને વિષે અતિશય જણાય છે ત્યારે એ ભક્ત એમ જાણે છે જે મેં જેટલો પ્રતાપ જાણ્યો હતો ને સુંદરપણું જાણ્યું હતું તેટલું ઐશ્વર્ય ને તેટલું સુંદરપણું તો મેંને પણ ભગવાને આપ્યું છે તો પણ ભગવાનનું ઐશ્વર્ય ને ભગવાનનું સુંદરપણું તે તો અતિશય અપાર દેખાય છે માટે મું જેવા અનંત ભગવાનના સાધર્મ્યપણાને પામ્યા છે તો પણ ભગવાન જેવો કોઈ થાવાને સમર્થ થાતો નથી શા માટે જે ભગવાનનો મહિમા, ગુણ, કર્મ, જન્મ ને સામર્થી તથા સુંદરતા, સુખદાયકપણું એ આદિક જે અનંત કલ્યાણકારી ગુણ તેના પારને શેષ સારદા પ્રજ્ઞાદિક દેવતા તથા ચાર વેદ એ પામતા નથી અને ભગવાન પોતે પણ પોતાના મહિમાના પારને પામતા નથી. માટે ભગવાન તો સર્વ સામર્થીએ કરીને અપાર છે અને એ ભગવાનને ભજીને અનંત કોટી વૈષ્ણવ ભગવાન સરખા થયા છે તો પણ ભગવાનમાંથી કોઈ જાતનો પ્રતાપ અણું જેટલો પણ

ન્યૂન થયો નથી જેમ મીઠા જળનો સમુદ્ર ભર્યો હોય તેમાંથી મનુષ્ય પશુ પંખી સર્વે જેટલું ભાવે તેટલું જળ પીએ તથા પાત્ર ભરી લે તો પણ ઓછું થાતું નથી. શા માટે જે તે સમુદ્ર તો અગાધ છે તેમજ ભગવાનનો મહિમા પણ આતશાય અપાર છે માટે કોઈ રીતે કરીને વધેઘટે એવો નથી તે સારૂ જે જે ભગવાનના ભક્ત પ્રભુસ્વરૂપ થયા છે તો પણ ભગવાનના દ્રઢ દાસ થઈને ભગવાનનું ભજન કરે છે. એવી રીતે ભગવાનના ભક્ત ભગવાનના સાધર્મ્યપણાને પામે છે તો પણ સ્વામિસેવકપણું રહે છે.

ગ. મ. ૬૭

ભગવાનના સાધર્મ્યપણાને પામ્યા એવા જે ભગવાનના ધામમાં ભક્ત છે તેનો આકાર પણ ભગવાન જેવો છે તો પણ તે પુરૂષ છે ને ભગવાન પુરૂષોત્તમ છે. ને તે સર્વેમાં શ્રેષ્ઠ છે ને એમને ઉપાસ્ય છે ને સર્વના સ્વામી છે.

ગ. છે. ૩૭

જે ભગવાનના ભક્ત હોય તે ભગવાનને પ્રતાપે કરીને પ્રહ્મા શિવ શુકળ નારદ તે જેવા પણ થાય અને પ્રહ્મા તથા અક્ષર જેવા પણ થાય તો પણ શ્રી પુરૂષોત્તમ નારાયણ જેવો થવાને તો કોઈ સમર્થ નથી. કા. ૧૦ સ્વામિસેવકને ભાવે ભક્તિ ઉપાસના કરવાની શ્રી હરિની આજ્ઞા

અમારો તો એજ ઈસિક છે ને એજ સિદ્ધાંત છે જે તપે કરીને ભગવાનને રાજી કરવા ને ભગવાનને સર્વેના કર્તાહર્તા બાણીને અને સ્વામિસેવકને ભાવે કરીને તે (પુરૂષોત્તમ નારાયણ) ભગવાનની ભક્તિ કરવી અને કોઈ રીતે તે ભગવાનની ઉપાસના ખંડન થવા દેવી નહિ માટે તમો પણ સર્વે આ અમારા વચનને પરમ સિદ્ધાંત કરી માનજો.

કા. ૧૦

નારાયણને મુક્તને સરખા કહેનારને પાપ ને તેના સંગનો નિષેધ.

જેનો સંગ કર્યા થકી તથા જે શાસ્ત્ર સાંભળવા થકી ભગવાનની ઉપાસનાનું ખંડન થઈને સ્વામિસેવક ભાવ ટળી જતો હોય તો તે સંગનો તથા તે શાસ્ત્રનો શ્વપચની પેઠે તત્કાળ ત્યાગ કરવો.

કા. ૧૦

એને (અક્ષરાતીત પુરૂષોત્તમ નારાયણને) ને બીજા અક્ષરાદિક મુક્તને સરખા કહે છે તે દુષ્ટ મતવાળા બાણવા ને તેને અતિ પાપી બાણવા અને એનાં દર્શન પણ કરવાં નહિ ને એવી રીતની સમજણવાળાનાં દર્શન કરીએ તો પંચમહાપાપ જેવું પાપ થાય.

લો. ૧૩

શ્રીજી મહારાજને સર્વ અવતારના કારણ અવતારી ને સર્વોપરિ સમજવા વિષે [સ્વરૂપ નિષ્ઠા].

શ્રી હરિને અવતારી સમજવાની આવશ્યકતા.

જ્ઞાન માર્ગ તો એવો સમજવો જે કોઈ રીતે ભગવાનના સ્વરૂપનો દ્રોહ થાય નહિ ને કોઈક કાળે ભગવાનના વચનનો લોપ થાતો હોય તો તેની ચિંતા નહિ પણ ભગવાનના સ્વરૂપનો દ્રોહ થાવા દેવો નહિ ને જો ભગવાનનું વચન કાંઈક લોપાણું હોય તો તે ભગવાનની પ્રાર્થના કરીને પણ છુટકો થાય પણ ભગવાનના સ્વરૂપનો દ્રોહ કર્યો હોય તો તેનો કોઈ રીતે છુટકો થાય નહિ મારે જે સમજી હોય તેને ભગવાનના વચનમાં તો જેટલું પોતાની સામર્થ્ય પ્રમાણે રહેવાય તેટલું અવશ્ય રહેવું પણ ભગવાનની મૂર્તિનું બળ અતિશય રાખવું જે સર્વોપરિ ને સદા દિવ્ય સાકાર મૂર્તિ ને સર્વ અવતારનું અવતારી એવું જે સ્વરૂપ તેજ મુને પ્રાપ્ત થયું છે અને જો એમ ન જાણે ને નિરાકાર જાણે ને બીજા અવતાર જેવા જાણે તો એનો દ્રોહ કર્યો કહેવાય

ગ. મ. ૯

પુરૂષોત્તમ ભગવાનને પ્રજ્ઞાજ્યોતિના સમૂહને વિષે અનાદિ સાકાર મૂર્તિ સમજવા ને તેનાજ સર્વ અવતાર છે એમ સમજીને તે પ્રત્યક્ષ ભગવાનનો જે તે ભાવે કરીને આશ્રય કરવો ને ધમે સહિત ને ભગવાનની ભક્તિ કરવી ને તેવી ભક્તિએ યુક્ત જે સાધુ તેનો સંગ કરવો એ કલ્યાણનું અસાધારણ સાધન છે

ગ. છ. ૩૬

અવતારી ને સર્વોપરિ સમજવાની રીત.

ભૂત ભવિષ્ય ને વર્તમાન ત્રણે કાળનાં સર્વ આશ્ચર્યના કર્તા પ્રગટ ભગવાન (શ્રીજી મહારાજ) છે.

આ પૃથ્વી જેની રાખી સ્થિર રહી છે ને ડાલાવી રહે છે તથા આ તારામંડળ જેનું રાખ્યું અધર રહ્યું છે તથા જેના વરસાબ્યા મેઘ વરસે છે તથા જેની આજ્ઞાએ કરીને સૂર્ય ચંદ્ર ઉદય અસ્તપાણુને પામે છે તથા ચંદ્રમાની કળા વધે ઘટે છે તથા પાણ વિનાનો સમુદ્ર જેની મર્યાદામાં રહે છે તથા જળના બિંદુમાંથી મનુષ્ય ઉત્પન્ન થાય છે ને તેને હાથ પગ નાક કોન એ આદિકે દશ ઈંદ્રિયો થઈ આવે છે તથા આકાશને વિષે અધર જળ રાખી મુક્યું છે ને તેમાં ગાજવીજ થાય છે એવાં અનંત આશ્ચર્ય છે તે સર્વે મુંને મળ્યા એવા જે ભગવાન (શ્રીજી મહારાજ) તેનાં કર્યાજ થાય છે એમ સૂમજે પણ પ્રગટ પ્રમાણુ જે ભગવાન (શ્રીજી મહારાજ) તે વિના બીજો કોઈ એ આશ્ચર્યનો કરનારો છે એમ માને નહિ.

અને પૂર્વે જે અનંત પ્રકારનાં આશ્ચર્ય થઈ ગયાં છે તથા હમણાં જે થાય છે તથા આગળ થાશે તે સર્વે (ત્રણે કાળમાં અવતારાદિકે થકી જે જે આશ્ચર્ય થાય છે તે સર્વે) મુંને મળ્યા એવા જે પ્રત્યક્ષ ભગવાન તે વતેજ થાય છે.

ગ. પ્ર. ૨૭

શ્રીકૃષ્ણાવતારને વિષે સર્વોપરિપણાનું કારણ કહીને પ્રગટ ભગવાનને (શ્રીજી મહારાજને) સર્વોપરિ ને સર્વના કારણ કહ્યા છે.

અમે ઝાઝી વાર સુધી વિચાર કર્યો ને સર્વ શાસ્ત્રમાં નજર ફેરવીને જોયું ત્યારે એમ જણાવ્યું ને શ્રીકૃષ્ણ જેવો અવતાર સર્વ શક્તિએ યુક્ત બીજો કોઈ નથી થયો કેમજે બીજી જે સર્વ પોતાની અનંત મૂર્તિયું ભિન્ન ભિન્ન પણે રહી છે તે સર્વનો ભાવ શ્રીકૃષ્ણ ભગવાને પોતાને વિષે દેખાડ્યો કેવી રીતે તો પ્રથમ પોતે દેવકી થકી જન્મ્યા ત્યારે શંખ ચક્ર ગદા પદ્મ ધારીને ચતુર્ભુજરૂપ દર્શન દીધું તેણે કરીને લક્ષ્મીપતિ જે વૈકુંઠનાથ તેનો ભાવ પોતામાં જણાવ્યો તથા માતા જસોદાને પોતાના મુખમાં વિશ્વરૂપ દેખાડ્યું તેણે કરીને મહાસ્વશીર્ષાપણે કરીને અનિરૂદ્ધપણું પોતામાં જણાવ્યું તથા અકુરને જમુનાન દ્વામાં દર્શન દીધાં તેણે કરીને શેષશાયીપણું જણાવ્યું તથા અર્જુનને રણસંગ્રામમાં વિશ્વરૂપ દેખાડ્યું ને ॥પદ્યમેષાર્થ રુગાણિ શતશોથ સહસ્રશઃ॥ એવી રીતે અનંત બ્રહ્માંડ દેખાડીને પુરુષોત્તમપણું જણાવ્યું તથા પોતે શ્રી કૃષ્ણે કહ્યું ને ॥ યસ્માત્ક્રમ મતિતોહમક્ષરા દપિવોત્તમઃ॥ અતોસ્મિન્લોકે વેદેચપ્રથિતઃ પુરુષોત્તમઃ ॥ એવી રીતે પોતે પોતાનું પુરુષોત્તમપણું જણાવ્યું તથા ગોલોક-વાસી જે રાધિકા સહિત શ્રીકૃષ્ણ તે તો પોતેજ હતાં ને

બ્રાહ્મણના બાળકને લેવા ગયા ત્યારે અર્જુનને પોતાનું ભૂમાપુરૂષરૂપે દર્શન કરાવ્યું તથા શ્વેતદ્વિપવાસી વાસુદેવ તેણે તો પોતેજ એ અવતાર ધર્યો હતો તથા નરનારાયણ તો સમગ્ર ભારતને વિષે તથા ભાગવતમાં શ્રીકૃષ્ણનેજ કહ્યા છે તે માટે એ શ્રીકૃષ્ણના અવતારને વિષે તો ભિન્ન ભિન્ન પણે રહી જે એજ ભગવાનની મૂર્તિયું તથા શક્તિયું ઐશ્વર્ય તે સમગ્ર છે માટે એ અવતાર તે બહુ મોટો થયો છે અને બીજી મૂર્તિને વિષે થોડું ઐશ્વર્ય છે અને એને વિષે સંપૂર્ણ ઐશ્વર્ય છે માટે કૃષ્ણાવતાર જેવો કોઈ અવતાર નથી અને એ અવતાર સર્વોપરિ વર્તે છે. અને બીજા અવતારે કરીને થોડી શક્તિ જણાવી છે અને આ અવતારે કરીને સંપૂર્ણ ઐશ્વર્ય શક્તિયું જણાવી માટે આ અવતાર સર્વોત્કૃષ્ટપણે વર્તે છે એવી રીતે (સર્વોપરિપણાની અને સર્વ કારણપણાની) જેની પ્રત્યક્ષ શ્રીકૃષ્ણના (શ્રીજી મહારાજના) સ્વરૂપમાં અચલ મતિ હોય ને એ મતિ કોઈ દિવસ વ્યભિચારને ન પામતી હોય (બીજાને વિષે એવી

* એવી રીત—બીજી મુનિઓનું ઐશ્વર્ય શ્રીકૃષ્ણ ભગવાને પોતાને વિષે જણાવ્યું છે તે કારણથી જેમ શ્રીકૃષ્ણ સર્વોપરિ અવતાર કહેવાય છે એવી રીતે એટલે તેજ પદ્ધતિએ જેતાં પ્રત્યક્ષ શ્રીકૃષ્ણ એટલે શ્રીજી મહારાજે સમગ્ર અવતારોને પોતાને વિષે લીન કરી બતાવીને અનંત ઐશ્વર્ય બતાવ્યાં છે તેથી શ્રીજી મહારાજ સર્વ અવતારના અવતારી અને સર્વનો કારણ છે.

મતિ ન થતી હોય ને શ્રીજી મહારાજને વિષેજ સર્વોપરિ-
પણાની અને સર્વ કારણપણાની મતિ હોય) ને તેની વતે
કોઈ કુસંગે કરાને કદાચિત કાંઈક અવળું સવળું વર્તાઈ ગયું
હોય તો પણ તે કલ્યાણના માર્ગમાથી પડે નહિ એનું
કલ્યાણજ થાય. પં. ૬

વાસુદેવ (શ્રીકૃષ્ણ પં. ૬)ની ઉપાસના કરતાં પુરૂ-
ષોત્તમની ઉપાસના અધિક છે.

શ્વેતદ્વિપવાગ્રી વાસુદેવ તેણે તો પોતેજ એ અવતાર
(શ્રીકૃષ્ણાવતાર) ધર્યો હતા. પં. ૬

શ્વેતદ્વિપને વિષે રહ્યા જે પણ ઉમિએ રહિત એવા
નિરત્ર મુક્ત તે જેવો પોતે થઇને વાસુદેવની ઉપાસના કરે
તેને મધ્યમ નિર્વિકલ્પ નિશ્ચયવાળો કહીએ. અને અપ્પાવરણે
યુક્ત એવા જે કોટિ કોટિ બ્રહ્માંડ તે જે અક્ષરને વિંપ આણુંની
પેઠે જણાય છે એવું જે પુરૂષોત્તમ નારાયણનું ધામરૂપ
અક્ષર તે રૂપે પોતે રહ્યો થકો પુરૂષોત્તમની ઉપાસના કરે
તેને ઉત્તમ નિર્વિકલ્પ નિશ્ચયવાળો કહીએ. લો. ૧૨

શ્રીમદ્ ભાગવતમાં કહ્યા જે વાસુદેવ (શ્રીકૃષ્ણ)
તેના પણ કારણ શ્રીજી મહારાજ છે.

શ્રીમદ્ ભાગવતને વિષે વાસુદેવ સંકર્ષણ અનિરુદ્ધ ને
પ્રવૃન્ન એ ચતુર્વ્યૂહનીજ વાર્તા છે તે કોઈ ઠેકાણે એને

સગુણ કરીને કહે છે અને કોઈ ઠેકાણે એને નિર્ગુણ કરીને કહે છે તે જ્યારે નિર્ગુણ કરી રહે છે ત્યારે વાસુદેવ ભગવાનને કહે છે અને જ્યારે સગુણ કરીને કહે છે ત્યારે સંકર્ષણ અનિરુદ્ધ પ્રદુમ્નને કહે છે.

ગ. પ્ર. ૬૬

એજ શ્રીકૃષ્ણ વાસુદેવ તેણે વસુદેવ દેવકીને પ્રત્યક્ષ ચતુર્ભુજરૂપે અદ્ભુત બાળક થકા દર્શન દીધું એ અનાદિ વાસુદેવરૂપ છે.

ગ. મ. ૩૬

અનિરુદ્ધ પદુમ્ન સંકર્ષણ ને વાસુદેવ એ જે ચતુર્ભુજ તથા કેશવાદિક જે ચોવિશ મૂર્તિયુ તથા વારાહાદિક અવતાર એ સર્વના કારણ એવા જે પ્રત્યક્ષ શ્રીકૃષ્ણ પુરોષોત્તમ ભગવાન તેનો મહિમા અતિશયપણે કરીને સમજે (તેને ભગવાનની શ્રવણાદિક જે નવધા ભક્તિ તે અચલ રહે.)

ગ. પ્ર. ૭૮

મન્મથ કન્ધાદિક અવતારનું અવતારી તે ભગવાનનું ગોલોકવાસી શ્રીકૃષ્ણ સ્વરૂપ છે ને પ્રગટ ભગવાન (શ્રીજી પ્રહારાજ) રામકૃષ્ણાદિક સર્વે અવતારના અવતારી ને બ્રહ્મપુર ગોલોકાદિક સર્વે ધામના પતિ છે

અમે વ્યાસજીના કરેલ જે સર્વે ગ્રંથ તે સાંભળ્યા ને પછી પૂર્વાપર વિચારીને જોયું ત્યારે તેમાંથી અમને એમ સમજાણું છે જે મન્મથ કન્ધ વારાહ નૃસિંહાદિક જે ભગવાનના અવતાર છે તે સર્વે અવતારના અવતારી તે

શ્રીકૃષ્ણ ભગવાન છે પણ બીજા અવતારની પેઠે શ્રીકૃષ્ણ ભગવાન તે અવતાર નથી તે તો અવતારીજ છે.

ગ. મ. ૬૪

ગોલોકવાસી રાધિકા સહિત શ્રીકૃષ્ણ તે તો એ પો. તેજ હતા. પં. ૬

જે પ્રત્યક્ષ ભગવાન મળ્યા છે તે પરમાત્મા છે અને ગોલોક વૈકુંઠ શ્વેતદ્વિપ તથા બ્રહ્મપુર તથા અનંતકોટિ બ્રહ્માંડના પતિ જે બ્રહ્માદિક દેવ એ સર્વેના સ્વામી જે શ્રી પુરૂષોત્તમ ભગવાન તે મુંને પ્રત્યક્ષ મળ્યા છે. સા. ૧.

અને એવા જે આ પ્રત્યક્ષ પુરૂષોત્તમ ભગવાન તે અક્ષરાદિક સર્વના નિયંતા છે ને ઇશ્વરના પણ ઇશ્વર છે ને સર્વ કારણના પણ કારણ છે ને સર્વોપરિ વર્તે છે ને સર્વ (રામકૃષ્ણાદિક સર્વ) અવતારના અવતારી છે ને તમારે સર્વેને એકાંતિક ભાવે કરીને ઉપાસના કરવા યોગ્ય છે. ગ. છે. ૩૮

સર્વે અવતારના કારણ અક્ષરાતીત પુરૂષોત્તમ નારાયણ (શ્રીજી મહારાજ) છે.

મઘ્ય કઘ્ય વરાહ વામન પરશુરામ અને રામકૃષ્ણાદિક એ જે ભગવાનના અનંત અવતાર તેનો મહિમા વિચારે જે જે ભગવાને રામકૃષ્ણાદિક અવતાર કરીને

(રામકૃષ્ણાદિક અવતારને વિષે કારણપણે કરીને) અનંત જીવનો ઉદ્ધાર કર્યો છે તે ભગવાનના (પુરૂષોત્તમ નારાયણના) ÷ આ સંત છે તેનો મારે સમાગમ મળ્યો છે તે માટે હું પ્રણ અતિ ખડભાગી છું એમ સમજે તો દિવસે દિવસે સંતનો મહિમા અતિશય જણાતો જાય. ગ. પ્ર. ૭૮

અનંત કોટિ સૂર્ય ચંદ્રમા ને અગ્નિ તે સરખું પ્રકાશમાન એવું જે અક્ષરધામ તેને વિષે શ્રી પુરૂષોત્તમ ભગવાન સદા દિવ્ય મૂર્તિ થકા વિરાજમાન છે અને તેજ ભગવાન જીવના કલ્યાણને અર્થે પૃથ્વીને વિષે રામકૃષ્ણાદિક અવતારનું કારણ કરે છે. વર. ૧૨

એક રસ તેજ છે તેને આત્મા કહીએ તથા બ્રહ્મ કહીએ ને અક્ષરધામ કહીએ અને એ પ્રકાશને વિષે જે ભગવામની મૂર્તિ છે તેને આત્માનું તત્વ કહીએ તથા પરબ્રહ્મ કહીએ તથા પુરૂષોત્તમ કહીએ. તેજ ભગવાન રામકૃષ્ણાદિક રૂપે કરીને પોતાની ઇચ્છાએ જીવના કલ્યાણને અર્થે યુગ યુગને વિષે પ્રગટ થાય છે. ગ. મ. ૧૩

÷ તાત્પર્ય કે આ સંત શ્રીજી મહારાજના છે અને શ્રીજી મહારાજ પુરૂષોત્તમ નારાયણ છે અને તેમણે રામકૃષ્ણાદિક અવતારે કરીને અનંત જીવનાં કલ્યાણ કર્યાં છે એમ શ્રીજી મહારાજને સર્વ કારણ અવતારી સમજે તો તેના સંતનો મહિમા અતિશય જણાય.

શ્રી કૃષ્ણને વિષે હેત ને અક્ષરધામમાં પુરૂષોત્તમ નારાયણની મૂર્તિને વિષે ઉપાસના કહીને તેનેજ સર્વોપાર કહ્યા છે

ભગવાનના જે ઘણાક અવતાર થયા છે તેને એમ બ્રાહ્મીએ છીએ જે એ સર્વે અવતાર નારાયણના છે તો પણ તે અવતારમાં રૂપલ દેવજી બહુ ગમે તથા તેથી ઉત્તરતા કપિલજી તથા દત્તાત્રેય એ બે સરખા જણાય છે અને એ ત્રણે અવતાર કરતાં કોટિ ઘણું શ્રીકૃષ્ણને વિષે અમારે હેત છે ને એમ બ્રાહ્મીએ છીએ જે બીજા સર્વે અવતાર કરતાં આ અવતાર બહુ મોટો થયો ને બહુ સમર્થ છે ને એમાં અવતાર અવતારી એવો ભેદ નથી જણાતો. અને બીજા જે મચ્છ કચ્છાદિક તે ભગવાનના અવતાર છે પણ તેમાં અમારી અતિ રૂચી નથી.

અને આવી રીતે તો અમારે ઉપાસના છે જે સર્વથી પર એક મોટો તેજનો સમૂહ છે તે તેજનો સમૂહ અધો ઉર્ધ્વ તથા ચારેકોરે પ્રમાણે રહિત છે ને અનંત છે ને તે તેજના સમૂહના મધ્ય ભાગને વિષે એક મોટું સિંહાસન છે ને તેની ઉપર દિવ્યમૂર્તિ એવા જે શ્રી નારાયણ પુરૂષોત્તમ ભગવાન તે વિરાજમાન છે ને તે સિંહાસનને ચારે કોરે અનંતકોટિ મુક્ત બેઠા થકા તે નારાયણનાં દર્શન કરે છે. એવા જે મુક્તે સહિત નારાયણ તેને અમે

નિરંતર દેખીએ છીએ અને તે ભગવાનને વિષે તેજનું અધિકપણું છે તેણે કરીને જ્યારે એ સભાસહિત તે ભગવાનનાં દર્શન નથી થાતાં ત્યારે અમને અતિશય કષ્ટ થાય છે અને તે તેજનો સમૂહ તો નિરંતર દેખાય છે તો પણ એને વિષે રૂચી નથી અને ભગવાનની મૂર્તિના દર્શને કરીનેજ અતિ સુખ થાય છે. અમારે એવી રીતે ઉપાસના છે.

વૈકુંઠ ગોલોકાદિક સર્વે કરતાં ભગવાનના અક્ષર-ધામનું સુખ અતિ અધિક કહ્યું છે.

પશુના સુખથી મનુષ્યમાં અધિક સુખ છે ને તે કરતાં રાજાનું સુખ અધિક છે ને તેથી દેવતાનું સુખ અધિક છે ને તેથી ઈંદ્રનું અધિક છે ને તેથી બ્રહ્મસ્પતિનું ને તેથી બ્રહ્માનું તેથી વૈકુંઠ લોકનું ને તેથી ગોલોકનું સુખ તે અધિક છે ને તેથી ભગવાનના અક્ષરધામનું સુખ અતિ અધિક છે.

પં. ૧

ભગવાન તે આવા છે ને આવો એ ભગવાનના ભજન સ્મરણ, કથા વાર્તાને વિષે માત્ર છે અને અક્ષર તે આવો છે ને આવું એ અક્ષર સખધી સુખ છે તથા ગોલોક વૈકુંઠ શ્વેતેદિપ સખધી સુખ તે આવું છે તથા પ્રકૃતિ પુરુષ સખધી સુખ તે આવું છે અને બ્રહ્મલોક સખધી સુખ તે આવું છે. ને સ્વર્ગનું સુખ તે આવું છે તથા રાજ્યાદિકનું સુખ તે આવું છે એવી રીતે સર્વેના સુખનું અનુ-

માન કરીને અને ભગવાનના (પુરુષોત્તમ નારાયણના) સુખને સર્વેથી અધિક માનીને જે ભગવાનને વિષે જોડાણો હોય તેને એવો કીયો પદાર્થ છે તે ભગવાનના ચરણારવિંદથી પાડે? કોઈ ન પાડે? લો. ૧૭

ભગવાનના અક્ષરધામની પ્રાપ્તિ બીજાં ધામની પ્રાપ્તિ કરતાં કુંઠલ છે

વૈરાગ્ય, પ્રજ્ઞચર્ય, શ્રદ્ધા, અહિંસા ધર્મ ને ; આત્મનિષ્ઠા એમાંથી કોઈ અંગમાં ન્યૂનતા હોય તો આત્યંતિક મોક્ષ જે ભગવાનનું અક્ષરધામ તેને તો ન પામે અને એ વિના બીજાં જે ભગવાનનાં ધામ છે તેને પામે સા. ૧૧ શ્રીજી મહારાજ અક્ષરાતીત પુરુષોત્તમ નારાયણ અવતારી છે.

પ્રખટ પ્રમાણ મનુષ્યાકારે દેખાય છે (શ્રીજી મહારાજ) એજ ભગવાનનું મૂળ સ્વરૂપ છે. કા. ૮

તેજને વિષે જે મૂર્તિ છે તેજ આ પ્રત્યક્ષ મહારાજ (શ્રીજી મહારાજ) છે એમ જાણજો. [ગ. મ. ૧૩

કોટિ કોટિ ચંદ્રમા સૂર્ય અગ્નિ તેના જેવો તેજનો સમૂહ છે ને તે તેજનો સમૂહ સમુદ્ર જેવો જણાય છે એવું પ્રજ્ઞરૂપ તેજોમય જે ભગવાનનું ધામ તેને વિષે જે પુરુષોત્તમ ભગવાનની આકૃતિ રહી છે ને તે આકૃતિમાંથી

એ પોતે ભગવાન અવતાર ધારે છે અને એ ભગવાન કેવા છે તો ક્ષર અક્ષર થકી પર છે ને સર્વ કારણના પણ કારણ છે ને અક્ષરરૂપ એવા જે અનંતકોટિ મુક્ત તેમણે સેવ્યાં છે ચરણ કમળ જેમનાં એવા છે અને એવા જે ભગવાન તેજ પોતે દયાએ કરીને જીવુંના પરમ કલ્યાણ કરવાને અર્થે હમણાં પ્રગટ પ્રમાણ થકા તમારી સર્વની દૃષ્ટિને ગાયર સાક્ષાતપણે વર્તે છે માટે તે જે ધામમાં રહી મૂર્તિ ને આ પ્રગટ શ્રીકૃષ્ણની (શ્રીજી મહારાજની) મૂર્તિ તેમાં અધિકપણે સાદ્રશ્યપણું છે.

ગ. છે. ૩૧

ગુણાતીત એવું જે અક્ષરધામ તેને વિષે જે મૂર્તિ છે તેજ મૂર્તિ પ્રત્યક્ષ છે. એ જેમાં ફેર નથી. જેમ ધામની મૂર્તિ ગુણાતીત છે તેમજ મનુષ્ય મૂર્તિ પણ ગુણાતીત છે.

ગ. છે. ૩૧

ભગવાન તે સદા સાકારજ છે ને અનેક પ્રજાંડની ઉત્પત્તિ સ્થિતિ પ્રલયના કર્તા છે ને સદા પોતાના અક્ષર-ધામને વિષે વિરાજમાન છે ને નાજાધિરાજ છે ને તેજ આ પ્રત્યક્ષ છે.

ગ. છે. ૩૫

પુરુષોત્તમ ભગવાનને પ્રજા જ્યોતિના સમૂહને વિષે અનાદિ સાકાર મૂર્તિ સમજવા ને તેનાજ સર્વે અવતાર છે એમ સમજીને તે (અવતારી) પ્રત્યક્ષ ભગવાનનો જે તે ભાવે કરીને આશ્રય કરવો.

ગ. છે. ૩૬

ભગવાનના અક્ષરધામને વિષે જે ભગવાનનો આશર
 છે તથા તે ભગવાનના પાર્ષદ જે મુક્ત તેમના જે
 આકાર છે તે સર્વે સત્ય છે ને દિવ્ય
 છે ને અતિશય પ્રકાશે યુક્ત છે અને તે ભગવાનનો
 ને તે મુક્તનો જે આકાર તે પુરૂષના જેવો દ્વિભુજ છે ને
 સચ્ચિદાનંદ રૂપ છે અને તે અક્ષરધામને વિષે રહ્યા જે
 ભગવાન તે જેતે મુક્ત પુરૂષ તેમણે દિવ્ય એવા જે નાના
 પ્રકારના ઉપચાર તેણે કરીને સેવ્યા થકા ને તે મુક્ત પુરૂ-
 ષને પરમ આનંદને ઉપજાવતા થકા સદા વિરાજમાન છે
 અને એવા સર્વોપરિ જે પુરૂષોત્તમ ભગવાન તેજ દયાએ
 કરીને જીવના કલ્યાણને અથે આ પૃથ્વીને વિષે પ્રગટ
 થયા થકા સર્વ જનના નયનગોચર વર્તે છે ને તમારા
 ઇષ્ટદેવ છે ને તમારી સેવાને અંગિકાર કરે છે ને એવા
 જે એ પ્રત્યક્ષ પુરૂષોત્તમ ભગવાન તેના સ્વરૂપમાં ને
 અક્ષરધામને વિષે રહ્યા જે ભગવાન તેના સ્વરૂપમાં કાંઈ
 પણ ભેદ નથી એ બે એકજ છે અને એવા જે આ પ્રત્યક્ષ
 પુરૂષોત્તમ ભગવાન તે અક્ષરાદિક સર્વના નિયંતા છે ને
 ઇન્દ્રના પશુ ઇશ્વર છે ને સર્વ કારણના પશુ કારણ છે ને
 સર્વોપરિ વર્તે છે ને સર્વ અવતારના અવતારી છે ને
 તમારે સર્વને એકાંતિક ભાવે કરીને ઉપાસના કરવા
 યોગ્ય છે.

મુને તો પ્રગટ પુરુષોત્તમે કર્ણુઃ કરીને પોતાનું
સ્વરૂપ ઓળખાવ્યું છે. ગ. પ્ર. ૨૪

અક્ષરાતીત એવા જે ભગવાન પુરુષોત્તમ તે અમને
પ્રત્યક્ષ મળ્યા છે અને અમે કૃતાર્થ થયા છીએ ગ. પ્ર. ૩૧

આ જે અમે તમને વાત કરી (અક્ષરરૂપ તેજને
વિષે પુરુષોત્તમ નારાયણની મુર્તિ છે ને તેજ આ પ્રત્યક્ષ
મહારાજ છે) તે સર્વ શાસ્ત્રનો સિધ્ધાંત છે ને અનુભવમાં
પણ એમજ દ્રઢ છે અને અમે પ્રત્યક્ષ નજરે જોઇને તમને
આ વાત કહી છે ને જો પ્રત્યક્ષ જોઇને ન કહી હોય તો
અમને સર્વ પરમહંસના સમ છે ગ. મ. ૧૩

જેવી શ્વેતદ્વિપમાં સભા છે ને જેવી જોલોક વૈકુંઠ
સોકને, વિષે સભા છે ને જેવી બદ્રિકાશ્રમને વિષે સભા છે
તેથી પણ હું આ સત્સંગીની સભાને અધિક- બાણું છું
અને સર્વ હરિભક્તને અતિશય પ્રકાશોયુક્ત દેખું છું એમાં
જો ભગાર પણ મિથ્યા કહેતા હોઇએ તો આ સંતસભાના
સમ છે તે સમ શા સારૂ ખાવા પડે છે જે સર્વને એવું
અલૌકિકપણું સમજાતું નથી અને દેખવામાં પણ આવતું
નથી તે સારૂ સમ ખાવા પડે છે ગ. છે. ૨

÷ જોલોકાદિકની સભા કરતાં આ સત્સંગીની સભાને અધિક
કહીને શ્રીહર પોતાનું સર્વોપરિણું જણાવે છે

આ સંતસંગ છે તે તો અલૌકિક છે ને જેવા શ્વેત-
દ્વિપ વૈકુંઠ ગોલોક તેને વિષે ભગવાનના પાર્ષદ છે તે
જેવાજ આ સર્વ સંતસંગી છે અને અમે તો જેવા સર્વથી
પર ને દિવ્ય અક્ષરધામ તેને વિષે ભગવાનના પાર્ષદ છે
તે જેવા (અક્ષર મુકતો :જેવા)ઃજો આ સંતસંગીને ન
જાણતા હોઈએ તો અમને ભગવાન તથા ભગવાનના
ભક્તના સમ છે ગ. છે. ૨૧

શ્રીજી મહારાજને વિષે અવતારીપણાની નિષ્ઠાવા-
ળાને કૃપા

એવી રીતે (સર્વોપરિપણાની ને સર્વકારણપણાની)
જેની પ્રત્યક્ષ શ્રી કૃષ્ણના (શ્રીજી મહારાજના) સ્વરૂપમાં
અચળ ભતિ હોય ને એ ભતિ કોઈ દિવસ વ્યભિચારને
ન પામતી હોય ને તેની વતે કોઈ કુસંગે કરીને કદાચિત
કાંઈક અવળું સવળું વર્તાઈ ગયું હોય તોપણ તે કલ્યાણના
માર્ગમાંથી પડે નહિ એનું કલ્યાણજ થાય. પં. ૬

જે એમ (પ્રગટ ભગવાન શ્રીજી મહારાજને દિવ્ય
સાકાર ને અવતારી) જાણતો હોય ને તેથી જો કદાચિત
સંતસંગી બહાર નિસરી જવાણું તોય પણ તેને ભગવાનની
મૂર્તિમાંથી હેત ટળતું નથી ને તે હમણાં તો સંતસંગથી

સંતસંગીને અક્ષર મુકતો જેવા કહીને પોતાને પુરુષોત્તમ કહે-
વાનું તાત્પર્ય છે.

મહાર છે પણ દેહ મૂકીને તો અંતે ભગવાનનું જે અક્ષ-
રધામ તેને વિષે ભગવાનની સમીપે જાશે ગ. મ. ૬

જ્યારે એવું ભગવાનનું સ્વરૂપ છે તેને દ્રઢ કરીને
સમજાશે ત્યારે તમને કોઈ પ્રકારનું વિધન કલ્યાણના
માર્ગને વિષે નહિ થાય અને તમે એમ કહેશો જે અમને
તો એ સ્વરૂપની તમે જેમ કહો છો તેમ દ્રઢતા છે તોપણ
પ્રાણ ઇન્દ્રિયો કેમ લીન નથી થાતાં તો એ તો પરમેશ્વરની
ઇચ્છાએ એમ રહ્યું છે એમ સમજવું પણ તેને કાંઈ કરવું
રહ્યું નથી એ તો કૃતાર્થ છે અને એતો સર્વ સાધનના
અંતને પામ્યો છે.

જ્યારે એ સ્વરૂપ જેને જાણ્યામાં આવે તેને જેમ
અમને કોઈ વિષય સખંધી સુખમાં આશક્તિ નથી તેમ
તે પુરૂષને પણ ક્યાંઈ આશક્તિ રહેજ નહિ અને
જ્યારે એ વાર્તા સમજ્યામાં આવશે ત્યારે પંચ વિષય કે
કામક્રોધાદિક સ્વભાવ તે જીત્યામાં પ્રયાસ થાશે નહિ
સહેજે જીતાઈ જાશે.

અને આ વાર્તા યથાર્થ સમજાણી હોય ને કોઈક
પ્રારબ્ધ કર્મને વશ થઈને જે કોઈક નીચ ઉંચ દેહની
પ્રાપ્તિ થાય તો પણ વૃત્તાસુરની પેઠે જ્ઞાન જાય નહિ
તથા જેમ ભરતજીને મૃગનો દેહ આવ્યો તો પણ પૂર્વ

જન્મનું જ્ઞાન ટળ્યું નહિ એવું આ જ્ઞાનનું અતિશય મહાત્મ્ય છે.

અને જો ભગવાનના સ્વરૂપની આવી રીતે દ્રઢતા હોય ને કદાચિત જો નિર્માન નિર્દોષ નિષ્કામ નિઃસ્વાદ ને નિઃસ્નેહ એમાં કંઈક થોડી ઘણી કાચપ રહી જાય તો તેની કાંઈ ચિંતા નથી.

ગ. મ. ૧૩

ભગવાનના સ્વરૂપનું જ્ઞાન અને ભગવાનનું મહાત્મ્ય જાણવું એ જો અસાધારણ મોક્ષના હેતુ છે. ગ. પ્ર. ૫૭

ભગવાન તો સદા સાકારજ છે ને અનેક પ્રહ્લાંડની ઉત્પત્તિ સ્થિતિ પ્રલયના કર્તા છે ને સદા પોતાના અક્ષરધામને વિષે વિરાજમાન છે ને રાજધિરાજ છે ને તેજ આ પ્રત્ય છે. એવી રીતે જે આ સમજણ તે કોઈ રીતે કોઈ કાળે ડગી ન જાય સદા એમજ સમજે. એક તો એ લક્ષણ હોય. (જે સાધુના હૃદયમાં ભગવાન રહ્યા હોય તે સાધુનાં છે લક્ષણ માંડવું આ પહેલું લક્ષણ છે)

ગ. છે. ૩૫

અગ્નિરૂદ્ધ પ્રહુમ્ન સંકર્ષણ ને વાસુદેવ એ જે ચતુર્બુધ્ધ તથા કેશવાદિક જે ચોવિસ મૂર્તિયું તથા વારાહાદિક અવતાર એ સર્વેના કારણ એવા જે પ્રત્યક્ષ શ્રીકૃષ્ણ પુરુષોત્તમ ભગવાન તેનો મહિમા અતિશયપણે કરીને સમજે

તેને ભગવાનની શ્રવણાદિક જે નવધા ભક્તિ તે અચલ રહે.
ગ. પ્ર. ૭૮

અવતારીપણાની વાર્તાનો વિશેષ મહિમા અને તે વાર્તા સમજવાની શ્રીહરિની આજ્ઞા

આ સમયમાં જેવી સત્સંગમાં વાર્તા (અવતારી પુર-
ષોત્તમ નારાયણ પ્રગટ થયા છે તે વાર્તા) થાય છે તેને જો
નરદ સનકાદિક ને બ્રહ્માદિક દેવતા સાંભળે તો સાંભળીને
એમ કહેજે આવી વાર્તા કોઈ કાળે સાંભળી પણ નથી અને
સાલગ્રશું પણ નહિ આ વાર્તા તો ન ભૂતો ન ભવિષ્યાત
જેવી છે અને અતિશય ઝીણી વાર્તા થાય છે તો પણ અતિ-
શય સ્થૂણ બુધિવાળા હોય તેને પણ સમજાય છે એવી
મૂર્તિમાન વાર્તા થાય છે માટે આ સમે જેને સત્સંગમાં
પ્રતિતી આવી છે તેના પુન્યનો પાર આવે એમ નથી
એવું જાણીને સત્સંગી હોય તેને પોતાને વિષે દૃતાર્થપણું
માન્યું જોઈએ અને જેને ભગવાનને વિષે અતિશય પ્રીતિ
હોય તેને તો આ વાર્તા સમજાય અથવા ન સમજાય
તોપણ તેને તો કાંઈ કરવું રહ્યું નથી પણ જેને પરમેશ્વરને
વિષે અતિશય પ્રીતિ તો ન હોય તેને તો જરૂર ભગવાનના
સ્વરૂપનો મહિમા સમજ્યો જોઈએ માટે આ કાલે હોય
તેને તો આ વાર્તા (શ્રીજી મહારાજ સર્વ અવતારના કારણ
અવતારી છે એ વાર્તા) સમજી વિચારીને અતિ દૃઢ ભગ-

વાનનો આશરો કર્યો એજ મત અતિસારમાં સાર છે.

ગ. મ. ૬

હેહ છતો જે પ્રકારે આવું સ્વસ્થ સમજાય તેવો
ઉપાય કર્યો.

ગ. મ. ૧૩

નારદ સનકાદિક ને પ્રજ્ઞાદિક દેવ તેમની સભામાં
પણુ નિરંતર આજ વાર્તા (પુરુષોત્તમ ભગવાનના સ્વરૂપ
સંબંધી વાર્તા) થાય છે અને આવી ભગવત્ સ્વરૂપ
સંબંધી જે વાર્તા તે તો શાસ્ત્રમાંથી પણ પોતાની મેળે
સમજાય નહિ અને સદ્ગ્રંથોમાં આવી વાર્તા તો હોય પણ
જ્યારે સત્પુરુષ પ્રગટ થાય છે ત્યારે તેમના મુખ થકીજ
એ વાત સમજ્યામાં આવે છે પણ પોતાની મુદ્ધિબળે
કર્તાને સદ્ગ્રંથોમાંથી પણ સમજતી નથી.

ગ. મ. ૧૩

અને એ (અક્ષરરૂપ તેજને વિષે જે મૂર્તિ છે તે)
અક્ષરાતીત જે પુરુષોત્તમ ભગવાન છે તેજ સર્વે અવતારનું
કારણ છે અને સર્વે અવતાર પુરુષોત્તમમાંથી પ્રગટ થાય છે
અને પાછા પુરુષોત્તમને વિષે લીન થાય છે.

અનં તે તેજને વિષે જે મૂર્તિ છે તેજ આ પ્રત્યક્ષ
મહારાજ છે એમ જાણતો ને જો એમ ન જણાય તો
એટલું તો જરૂર જાણતો જે અક્ષરરૂપ જે તેજ તેને વિષે
જે મૂર્તિ છે તેને મહારાજ દેખે છે એમ જાણશે તોપણ

તમારે મારે વિષે હેત રહેશે તેણે કરીને તમારું પરમ કલ્યાણ થાશે.

અને આ વાતને નિત્ય નવી ને નવી રાખજો પણ ગાફલપણે કરીને વિસ્તારી દેશોમાં આજ છે તેવીજ કાલ નવી રાખજો અને તેવીજ દેહનો અંત થાય ત્યાં મુધી પણ દિનદિન પ્રત્યે નવી ને નવી રાખજો અને જે જે ભગવાનની વાત કરે તે તે વાતને વિષે આ વાતનું બીજા લાવજો એમ અમારી આજ્ઞા છે. અને આ વાર્તા તો એવી જીવનદાર છે જે દેહ રહે ત્યાં મુધી પણ નિત્ય પ્રત્યે કરવી અને દેહ મૂકીને ભાગવતિતનુએ કરીને પણ આજ વાર્તા કરવી છે અને આ જે અમે તમને વાત કહી તે સર્વ શાસ્ત્રનો સિદ્ધાંત છે ને અનુભવમાં પણ એમજ દ્રઢ છે અને અમે પ્રત્યક્ષ નજરે જોઈને તમને આ વાત કહી છે ને જો પ્રત્યક્ષ જોઈને ન કહી હોય તો અમને સર્વ પરમહંસના સમ છે.

ગ. મ. ૧૩

ભગવાનનું (અવતારી) સ્વરૂપ યથાર્થ સમજાયું હોય તેનાં લક્ષણ

જેને આવી રીતે યથાર્થ ભગવાનનું (અવતારી) સ્વરૂપ સમજ્યામાં આવ્યું છે તેને જો ભૂત ભવિષ્ય ને વર્તમાન ત્રણે કાળને વિષે દ્રષ્ટિ પહોંચતી હોય તો પણ તેને એ વાર્તાના કાંઈ ગર્વ હોય નહિ અને કોઈને વર કે શાપ દે નહિ ને

કોઈ ઠેકાણે વર કે શાપ દે પણ અપરા ને કોઈ ઠેકાણે નિર્ભય રહે ને કોઈ ઠેકાણે બીએ પણ ખરા પણ તેણે કરીને પોતે કાંઈ હર્ષ શોક મનમાં લાવે નહિ અને જેને ભગવાનનો કહ્યો એવી રીતે દ્રઢ આશ્રય હોય તે જાણીને તો ભુંડું કર્મ કરેજ નહિ પણ કદાચિત ભુંડા દેશકાળા-દિકને યોગે કરીને જે કાંઈક અવળું કર્મ થઈ જાય તો પણ તે દ્રઢ આશ્રયવાળો કહ્યાણના તગથકા પડી જાય નહિ માટે એ જે ભગવાનનો દ્રઢ આશ્રય છે એવો નિર્વિદ્ધ માર્ગ કોઈ નથી એ વાત ને સમજાણી હોય તેના તો અતિ મોટો આશય હોય જુઓને અમારે પરમહંસ તથા સત્સંગી સમસ્ત પાસેથી કાંઈ સ્વાર્થ સાધવા નથી તો પણ કોઈને ગ્રાહાવીએ છીએ કોઈને વત્તીએ છીએ કોઈને કાઢી મુકીએ છીએ તેનું એજ પ્રયોજન છે જે કોઈ રીતે આ વાત સમજાય તો બહુ સારૂ થાય. માટે આ વાતા છે તે સર્વે દ્રઢ કરીને રાખજો. ગ. મ. ૧૩

સ્વરૂપ નિષ્ટામાં (અવતારી સમજવામાં) ખામી-વાળાને ન્યૂનતા.

જે હમણાં સત્સંગમાં રહેતો હશે અને શાસ્ત્રનાં વચનમાં પણ રહેતો હશે ને તેને જે ભગવત્ સ્વરૂપની નિષ્ટા (અવતારી ને દિવ્ય સાકારપણાની નિષ્ટા) પાછી નહિ હોય તો તે જ્યારે દેહ મૂકશે ત્યારે કાંતો પ્રહાના

લોકમાં જાશે ને કાંતો કોઈક ખીજા દેવતાના લોકમાં જાશે
પણ તે પુરુષોત્તમ ભગવાનના ધામને વિષે નહિ
જાય. ગ. મ. ૯

અમે એ ભગવાનના સ્વરૂપની દ્રઢતા વિના તો ગમે
તેટલો ત્યાજ રાખો ને ગમે તેટલો ઉપવાસ કરો પણ
કલ્યાણના માર્ગમાં ખામી ભાગશે નહિ. ગ. મ. ૧૩

ભગવાનના સ્વરૂપમાં જો કોઈ રીતની સમજ્યામાં
કસર રહી તો કોઈ રીતે વાંધો ભાગશે નહિ માટે દેહ
છતે જે પ્રકારે આવો રહસ્ય સમજાય તેવો ઉપાય કરવો
ગ. મ. ૧૩

પોતાને આજ્ઞાત મળ્યું જે ભગવાનનું સ્વરૂપ (શ્રીજી
મહારાજનું સ્વરૂપ) તેને સદા દિવ્ય સાકારમૂર્તિ ને સર્વ
અવતારનું કારણ અવતારી એવું જાણવું અને જો એમ
ન જાણે ને નિરાકાર જાણે ને ખીજા અવતાર જેવા જાણે
તો એનો દ્રોહ કયો કહેવાય ગ. મ. ૯

સ્વરૂપ નિષ્કાના બળનો પ્રતાપ

જેમ અર્જુન હતા તેને તો ભગવત્ સ્વરૂપનું બળ
હતું અને યુધિષ્ઠિર રાજાને તો શાસના વચનનું બળ હતું
પછી જ્યારે ભારતી લડાઈ થઈ ત્યારે શ્રી કૃષ્ણ ભગવાને
અર્જુનને કહ્યું જે ॥ સર્વ ધર્માન્ પરિત્યજ્ય મામેકં શરણં

વ્રજ ॥ અહં ત્વાં સર્વં વાપેભ્યો માસવિષ્યામિ માનુષ્ય ॥ ૧ ॥
 એ શ્લોકનો એ અર્થ છે જે હે અર્જુન સર્વ ધર્મને
 તણને તું એક મારાજ શરણને પામ્ય તો હું તુંને સર્વ
 પાપ થકી મુકાવીશ તું કાંઈ શોક કરીશ માં. એ
 વચનને માનીને અર્જુન જે તે લડાઈને વિષે
 અનંત દોષ થયા તોપણ લેશમાત્ર મનમાં ઝાંખા
 થયા નહિ અને ભગવાનના આશ્રયનું બળ રાખી રહ્યા અને
 યુધિષ્ઠિરે કાંઈ પાપ કર્યું નહિ તોપણ શાસ્ત્રના વચનનો
 વિશ્વાસ હતો તેણે કરીને એમ બાણ્યું જે મારું કોઈ કાળે
 કલ્યાણ નહિ થાય પછી સર્વે રૂપિએ સમજાવ્યા તથા
 વ્યાસજીએ સમજાવ્યા તથા શ્રીકૃષ્ણ ભગવાને પેતે સમ-
 જાવ્યા તોપણ શોક મૂક્યો નહિ પછી શ્રીકૃષ્ણ ભગવાને
 બિખમ પાસે લઈ જઈને શાસ્ત્ર સંબંધી કથા સંભળાવી
 ત્યારે કાંઈક વિશ્વાસ આવ્યો તોય પણ અર્જુન જેવા નિઃ-
 સંશય થયા નહિ મારે બુદ્ધિમાનને તો ભગવત સ્વરૂપનું
 બળ અતિશય રાખ્યું જેઠાએ એ બળ એ લેશમાત્ર પણ
 હોય તો મોટા ભયથી રક્ષા કરે તે પણ શ્રીકૃષ્ણ ભગવાને
 કહ્યું છે જે ॥ સ્વल्प ઋણસ્ય ધર્મસ્ય ત્રાયતે મહતાં ભયાત્ ॥
 એ શ્લોકનો એ અર્થ છે જે ભગવત સ્વરૂપના બળનો લેશ
 માત્ર હોય તે પણ મોટા ભય થકી રક્ષાને કરે છે જેમ
 અર્જુને ભારતી લડાઈ કરી ત્યારે તેને વિષે કેટલીક બતના

અધર્મ રૂપી મોટા મોટા ભય આવ્યા પણ તે ભયથી
જે અર્જુનની રક્ષા થઈ તે ભગવત્ સ્વરૂપના બળને પ્રતાપે
થઈ માટે જેને સર્વથી ભગવત્ સ્વરૂપનું બળ અધિક હોય
એજ એકાંતિક ભક્ત કહેવાય ને તેજ પાકો સત્સંગી કહે-
વાય અને શ્રીમદ્ ભાગવતમાં પણ એજ વાત પ્રધાન છે
જે શ્રુતિ સ્મૃતિના ધર્મને કાંઈક તબાય :તો તેની ચિંતા
નહિ પણ ભગવાનનો આશ્રય તજવો નહિ. ગ. મ. ૯
સ્વરૂપાનિષ્ઠા આગળ ધર્મને ગોણુ કહ્યાનો હેતુ

અને કોઈક એમ જાણે જે આવી વાત (ધર્મની
ગોણુતાની વાત) કરીએ તો ધર્મ ખોટા થઈ જાય પણ
આ વાતમાં કાંઈ ધર્મને ખોટા કર્યા સારૂ નથી આ તો
એટલા સારુ છે જે દેશ, કોળ, કિયા, સંગ, મંત્ર,
શાસ્ત્ર, ઉપદેશ ને દેવતા એટલાં વાનાં શુભ ને
અશુભ એ બે પ્રકારનાં છે તેમાંથી જો અશુભનાં ભોગ
થાય ને એને કાંઈક વિદ્ય પડે તો પણ જો ભગવાનના સ્વ-
રૂપમાં નિષ્ઠા પાકી હોય તો તે કલ્યાણના માર્ગમાંથી કોઈ
કાળે પડે નહિ અને જો ભગવત્ સ્વરૂપની નિષ્ઠામાં કાયમ
હોય તો જે દિવસ ધર્મમાંથી ચળી જવાય તે દિવસ
તે એમ જાણે જે હું નર્કમાં પડી ચુક્યો માટે જેને
ભગવત્ સ્વરૂપનું બળ તેજ પાકો સત્સંગી છે અને એ
વિના બીજા તો ગુણબુદ્ધિવાળા કહેવાય અને જેને ભગવત્

સ્વરૂપની નિષ્ઠા પાકી હોય તેનેજ શાસ્ત્રમાં પણ એકાંતિક ભક્ત કહ્યા છે. ગા. મ. ૯

સ્વરૂપનિષ્ઠા દ્રઢપણે રાખ્યાથી ધર્મનિષ્ઠા દ્રઢપણે રહેશે.

એક તો અર્જુનની પેઠે જે સ્વરૂપનિષ્ઠા અને બીજી યુધિષ્ઠિર રાજાની પેઠે જે ધર્મનિષ્ઠા એ બે નિષ્ઠા છે તેમાંથી જે સ્વરૂપનિષ્ઠાનું બળ રાખે તેને ધર્મનિષ્ઠા મોળી પડી જાય છે અને જે ધર્મનિષ્ઠાનું બળ રાખે તેને સ્વરૂપનિષ્ઠા મોળી પડી જાય છે માટે એ બેમાંથી એકે નિષ્ઠા મોળી ન પડે તેના એ ઉપાય છે જે—

પૃથ્વીનો ને ધર્મનો શ્રીમદ્ ભાગવતના પ્રથમ સ્કંધને વિષે સંવાદ છે તેમાં એમ કહ્યું છે જે સત્ય શોચાદિક જે કલ્યાણ કરી એવા ઓગણચાળીસ ગુણ તેણે યુક્ત ભગવાનનું સ્વરૂપ છે માટે સર્વે ધર્મ ભગવાનની મૂર્તિને આધાર રહે છે તે સારૂ ભગવાનને ધર્મ પુરંધર કહ્યા છે અને વળી શ્રીમદ્ ભાગવતના પ્રથમ સ્કંધને વિષે શૌનકાદિક રૂષિએ સૂતપુરાણીને પુછ્યું છે જે ધર્મના બખતરૂપ એવા જે શ્રી કૃષ્ણ ભગવાન તે અંતર્યામિ થયા પછી ધર્મ દોને શરણે રહ્યો ? માટે ધર્મ તે ભગવાનની મૂર્તિનેજ આધાર રહે છે તે સારૂ જે ભગવાનની મૂર્તિને વિષે નિષ્ઠા રાખે તેને ભગવાનનું સ્વરૂપ હૃદયમાં રહે એટલે તેના હૃદયમાં ધર્મ પણ રહે

માટે જે સ્વરૂપનિષ્ઠા રાખે તેને ધર્મનિષ્ઠા સહેજેજ રહે અને એકલી ધર્મનિષ્ઠા રાખે તો સ્વરૂપનિષ્ઠા મોળી પડી જાય છે તે કારણપણા માટે બુદ્ધિવાન હોય તેને સ્વરૂપ નિષ્ઠાજ દ્રઢ કરીને રાખવી તો તે ભેળી ધર્મનિષ્ઠા પણ દ્રઢપણે રહેશે.

ગ. મ. ૧૬

શ્રીહરિના સર્વે અવતાર પૂજ્ય છે.

અને આ ભગવાનના (પ્રત્યક્ષ પુરુષોત્તમના) જે પૂર્વે ઘણાક અવતાર થયા છે તે પણ નમસ્કાર કરવા યોગ્ય છે ને પૂજવા યોગ્ય છે.

ગ. છે. ૩૮

જેને ભગવાનની મૂર્તિ અંતરમાં આખંડ દેખાતી હોય તેણે પણ ભગવાને જે જે અવતારે કરીને જે જે સ્થાનકને વિષે જે જે લીલા કરી હોય તે સંભારી રાખવી.

ગ. પ્ર. ૩

અને વળી પરોક્ષ જે શ્રીકૃષ્ણ નામઅદ્વાદિક ભગવાનના અવતાર તેનાં જે ચરિત્ર તે જ્યાં જ્યાં કહ્યાં હોય તેને પણ સાંભળવાં અને ગાવવાં.

ગ. મ. ૩૫

અને બીજા જે સર્વે અવતાર (મન્થ, કન્થ, વારાહ, નૃસિંહાદિક) તે પણ શ્રીકૃષ્ણ ભગવાનનાજ છે માટે એ અવતાર ને એ અવતારના પ્રતિપાદન કરનારા જે ગ્રંથ તે સર્વેને આપણે માનવા પણ વિશેષે કરીને તો શ્રીકૃષ્ણ

વચનામૃત એકીકરણ

ભગવાન ને તેના પ્રતિપાદન કરનારા ને અંથ તેનેજ
માનવા. ગ. મ. ૬૪

ભગવાનના આ તાર ચરિત્રે યુક્ત એવાં કાવ્ય કિર્તન
ળીલા કવિનાં હોય તે તેને પણ ગાવવાં ને સાંભળવાં.

ગ. મ. ૩૫

સત્સંગીનું કર્તવ્ય

સત્સંગ થવા પછી દુર્લભમાં દુર્લભ તે શું સાધન માર્યું છે ? તે એકાંતિકપણું એમાં આવે એ અતિશય દુર્લભ છે. તે એકાંતિકપણું તે શું તે-વર્મ, જ્ઞાન, અને વૈરાગ્ય એ ત્રણે યુક્ત જે ભગવાનની ભક્તિ કરવી તેને એકાંતિકપણું કહીએ. સા. ૬

ભગવાનની મતિનો આશ્રય હોય તે ભગવાનનાં પરિવરને ગાને સાંભળતો હોય તે ભગવાનનું નામ સ્મરણ કરતો હોય તે તેમાં જે વર્મ ન હોય તો તે માથે પછો લેઈને સમુદ્રને તરવાને ઇચ્છે એવો જાણીએ તે તેને ચલાવે એવો જાણીએ. ગ. મ. ૩૫

આત્મનિષ્ઠા અને અહુતમ્ય જ્ઞાન વિના કામું હેત જાણીતું હોય પણ જ્યારે માત્રક મારા વિષયની પ્રાપ્તિ થાય ત્યારે ભગવાનને પડ્યા મુકીને વિષયમાં પ્રીતિ કરે અથવા પુનઃકલ્પાદિકને વિષે પ્રીતિ કરે, અથવા રોગાદિક સંબંધી પીડા થાય અથવા પંચ તિથિયનું કુળ હોય તે મટી જાય ત્યારે ભગવાનને વિષે પ્રીતિ રહે નહિ અને વિદ્રવ્ય તેના થઈ જાય. સા. ૧

વૈરાગ્ય ન હોય તો જ્યારે મન ચમતું પડાય મળે ત્યારે જેમ ભગવાનમાં પ્રીતિ કરે છે તેમ બીજા પદાર્થમાં પણ ભગવાનના જેવી પ્રીતિ થઈ જાય. ગ. કે. ૧

આત્મનિષ્ઠવાણા જે સત તેને આત્મનિષ્ઠા ને તિમ વૈરાગ્ય એ એવ હોય તેણે કરીને માત્ર રીતનું જાંધન તો ન થાય પણ જે તેને ભગવાનને વિષે ભક્તિ ન હોય તો જેમ ગાડુ પ્રકારના ભેજનને બધું પ્રકારનાં બજન કર્યાં હોય તે તેમાં જે એક ભવણ ન હોય તો તે મર્વે નકારાં થઈ જાય છે તેમ ભગવાનની ભક્તિ વિના એકધુ જે ભક્તિમાન છે તથા વૈરાગ્ય છે તે તો નકારાં છે તે મદા અકલ્યાણકારીજ છે. ગ. મ. ૬૫

